د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب د پراختیا، د شوونکو د
روزنې او د سایښنس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

پښتو

یوولسم ټولګی

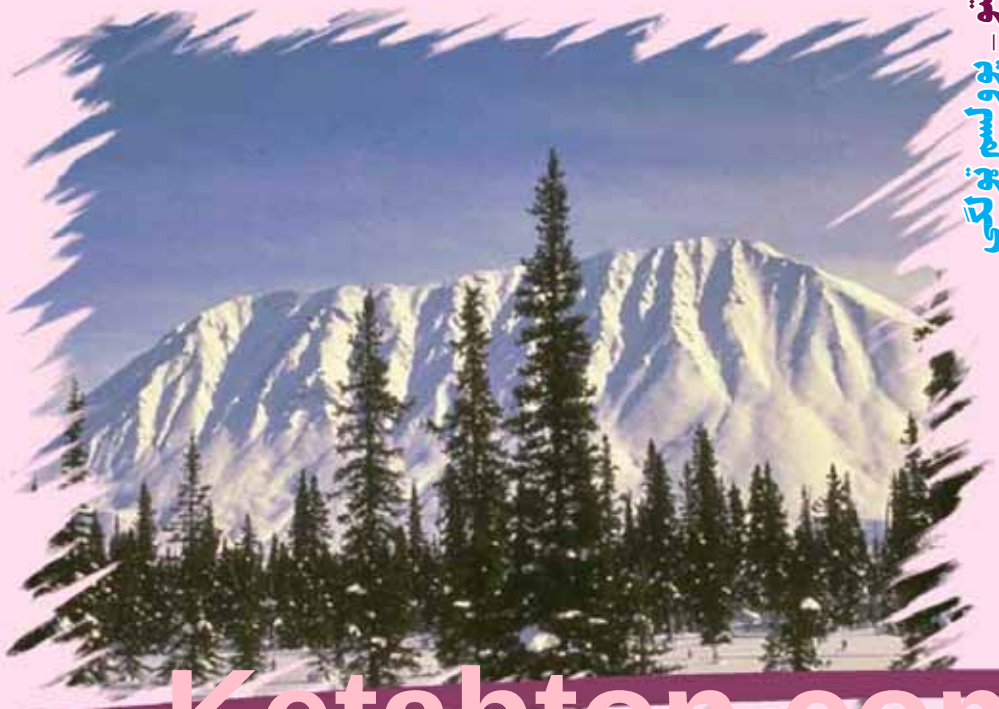

پښتو - یوولسم ټولګی

Ketabton.com

د چاپ کال ۱۳۹۰ هـ . ش.

ي. اخیستنه او
قانوني چلن

د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو
د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تألیف لوی ر یاست

پښتو

یوولسم ټولګی

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش.

الف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوالان:
_ محمد قاسم هيله من
_ محمد قدوس زکوخېل

علمي او مسلکي ايډيټ:
_ محمد زرين انځور
_ پوهنمل بريالی باجوړی

ديني، سياسي او کلتوري کمېټه:
- ډاکټر عطاء الله واحديار د پوهنې وزارت ستر سلاکار او د نشراتو رئيس.
_ حبيب الله راحل د تعليمي نصاب د پراختيا په رياست کې د پوهنې وزارت سلاکار.
_ مولوي حبيب الله فوزي

د څارنې کمېټه:
_ دکتور اسدالله محقق د تعليمي نصاب د پراختيا، د ښوونکو د روزنې او د ساينس مرکز معين.
_ دکتور شېرعلي ظريفي د تعليمي نصاب د پراختيا د پروژې مسؤول.
_ د سرمؤلف مرستيال عبدالظاهر گلستاني د تعليمي نصاب د پراختيا او درسي کتابونو د تاليف لوی رئيس.

ډيزاين:
_ صفت الله مومند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

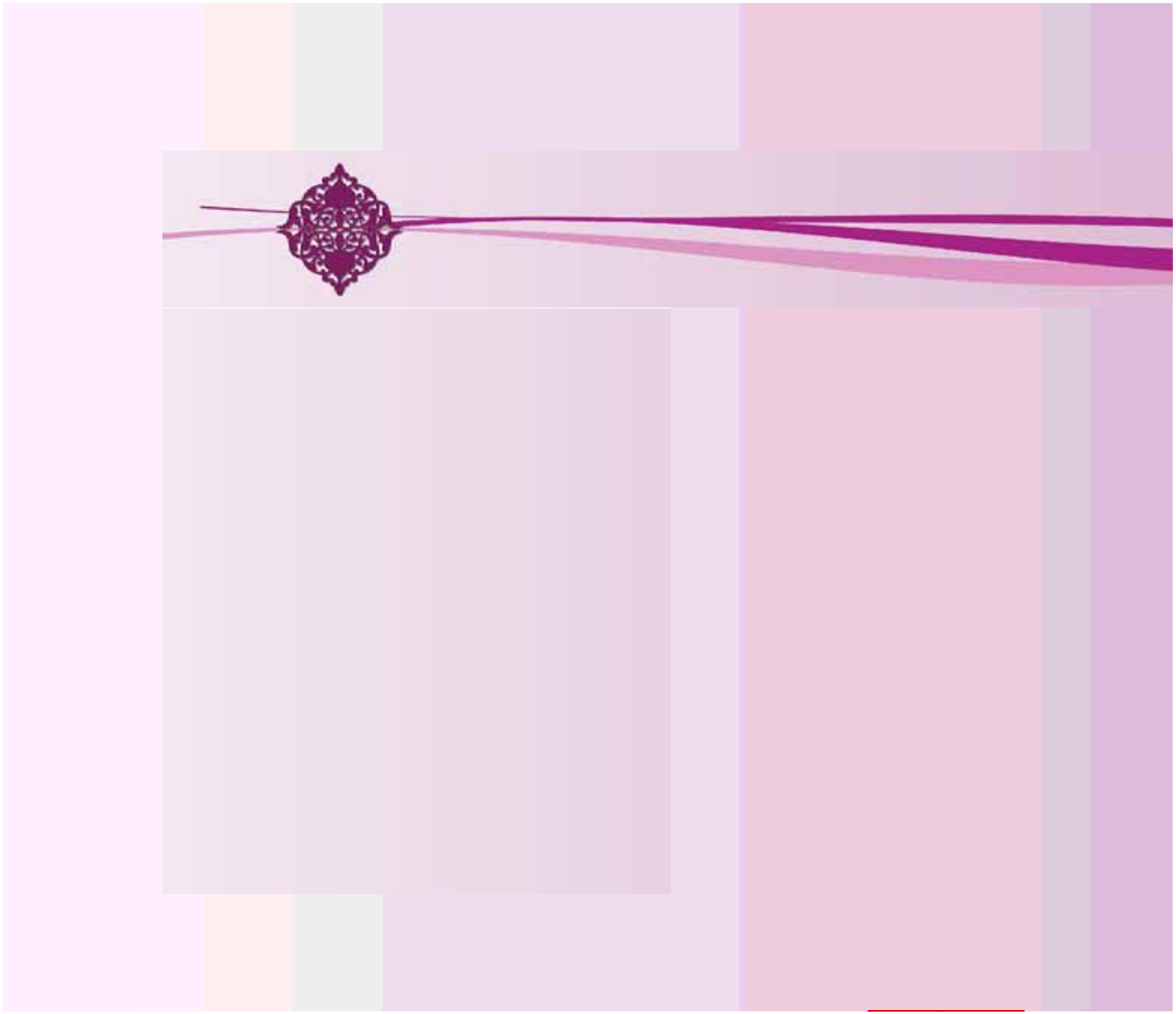

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی — دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د تورې — هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی — د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو — د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، گوجر دي — پامیریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي — هم ایماق، هم پشه یان
دا هېواد به تل ځلېږي — لکه لمر پر شنه اسمان
په سینه کې د اسیا به — لکه زړه وي جاویدان
نوم د حق مو دی رهبر — وایو الله اکبر وایو الله اکبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهنې د وزیر پېغام

ګرانو ښوونکو او زده کوونکو،

ښوونه او روزنه د هر هېواد د پراختیا او پرمختګ بنسټ جوړوي. تعلیمي نصاب د ښوونې او روزنې مهم توکی دی چې د معاصر علمي پرمختګ او ټولنې د اړتیاو له مخې رامنځته کېږي. څرګنده ده چې علمي پرمختګ او ټولنیزې اړتیاوې تل د بدلون په حال کې وي. له دې امله لازمه ده چې تعلیمي نصاب هم علمي او رغنده انکشاف وموميي. البته نه ښایي چې تعلیمي نصاب د سیاسي بدلونونو او د اشخاصو د نظریو او هیلو تابع شي.

دا کتاب چې نن ستاسو په لاس کې دی، پر همدې ارزښتونو چمتو او ترتیب شوی دی. علمي ګټورې موضوعګانې پکې زیاتې شوې دي. د زده‌کړې په بهیر کې د زده‌کوونکو فعال ساتل د تدریسي پلان برخه ګرځېدلې ده.

هیله من یم دا کتاب له لارښوونو او تعلیمي پلان سره سم د فعالې زده‌کړې د میتودونو د کارولو له لارې تدریس شي او د زده‌کوونکو میندې او پلرونه هم د خپلو لونې او زامنو په باکیفیته ښوونه او روزنه کې پرله پسې ګډه مرسته وکړي چې د پوهنې د نظام هیلې ترسره شي او زده‌کوونکو او هېواد ته ښې برېاوې ور په برخه کړي.

پر دې تکې پوره باور لرم چې زموږ ګران ښوونکي د تعلیمي نصاب په رغنده پلي کولو کې خپل مسؤولیت په ریښتوني توګه سرته رسوي.

د پوهنې وزارت تل زیارکاږي چې د پوهنې تعلیمي نصاب د اسلام د سپېڅلي دین له بنسټونو، د وطن دوستۍ د پاک حس په ساتلو او علمي معیارونو سره سم د ټولنې د څرګندو اړتیاوو له مخې پراختیا وموميي.

په دې ډګر کې د هېواد له ټولو علمي شخصیتونو، د ښوونې او روزنې له پوهانو او د زده‌کوونکو له میندو او پلرونو څخه هیله لرم چې د خپلو نظریو او رغنده وړاندیزونو له لارې زموږ له مؤلفانو سره د درسي کتابونو په لا ښه تالیف کې مرسته وکړي.

له ټولو هغو پوهانو څخه چې د دې کتاب په چمتو کولو او ترتیب کې یې مرسته کړې، له ملي او نړیوالو درنو مؤسسو او نورو دوستو هېوادونو څخه چې د نوي تعلیمي نصاب په چمتو کولو او تدوین او د درسي کتابونو په چاپ او وېش کې یې مرسته کړې ده، مننه او درناوی کوم.

ومن الله التوفیق

فاروق وردګ

د افغانستان د اسلامي جمهوریت د پوهنې وزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک لړ

شمېره	د لوست نوم	مخ
لومړی لوست	مناجات	۱
دویم لوست	سیرت النبي ﷺ	۵
دریم لوست	د سولې ارزښت	۱۱
څلورم لوست	ټولنه او نوی نسل	۱۵
پنځم لوست	تشبیه (د بیان علم)	۱۹
شپږم لوست	پېغله ملالی	۲۷
اووم لوست	پښتو ډرامه	۳۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېره	د لوست نوم	مخ
اتم لوست	بايزيد روښان	٤١
نهم لوست	په افغانستان کې د مطبوعاتو لنډ بهير	٤٩
لسم لوست	ترکيب او له جملې سره د هغه توپير	٥٧
يوولسم لوست	پښتو قصيده ((شيخ اسعد سوري))	٦٣
دولسم لوست	د چاپېريال ساتنه	٧١
ديار لسم لوست	د پښتو ادبياتو منځنۍ دوره	٧٥
څوار لسم لوست	په ټولنيز ژوند کې د ښځو ونډه	٩١
پنځلسم لوست	ژمنه: يوه روزنيزه کيسه	٩٧
شپاړسم لوست	د ليکنښو سمه کارونه	١٠٣
اووه لسم لوست	قيام الدين خادم	١١١
اتلسم لوست	پښتو ادبي سبکونه	١١٩
نولسم لوست	ادبي ليکونه: لور ته د چارلي چاپلين ليک	١٢٥
شلم لوست	نشه يي توکي	١٣١
يوويشتم لوست	درواغجنه ونه	١٣٧
دوه ويشتم لوست	ارزاني خيشکی	١٤٥
درويشتم لوست	د معلوليت عوامل	١٥٣
څلرويشتم لوست	مراد علي صاحبزاده (رح)	١٥٩
پنځه ويشتم لوست	په پښتو ادب کې د مېرمنو ونډه	١٦٧
شپږ ويشتم لوست	ګويته	١٧٧
اووه ويشتم لوست	د بشري حقونو تاريخچه	١٨٥
اته ويشتم لوست	ادبي معاصر نثر	١٩١
	لغتونه	٢٠١
	اخځليکونه	٢١٣

(c) ketabton.com: The Digital Library

مُناجات

په مخکنیو ټولګیو کې مو د کتاب پیل په شعري ژبه د خدای ﷻ په حمد او ستاینه کاوه. په دې ټولګي کې غواړو دا کتاب خدای ﷻ ته په مناجاتو پیل کړو.

مُناجات د میم په پښې لوستل کیږي. له خدای ﷻ څخه، د هغه له ستاینې او شکر سره یوځای، د یوه حاجت د سرته رسېدو او د اړتیاوو د پوره کولو غوښتنه ده. په دې معنا چې له خدای ﷻ سره راز او نیاز، پټې او ورو خبرې کول له مُناجات څخه عبارت دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مُناجات په اسلام کې خپل ځانګړی ځای او اوږده مخینه لري. پر خدای جل جلاله مینو صوفیانو او فقیرانو له خپل خدای سره په ډېر عجز او نیاز خبرې کړې او له هغه ذات څخه یې د خپلو حاجتونو د پوره کېدو غوښتنې کړې دي. په دې هکله زیاتې بېلګې شته. د بیټ نیکه مُناجات د هغې غوره بېلګه ده. بیټ نیکه به ویل:

((لـــویـــه خـــدایـــه، لـــویـــه خـــدایـــه!
ســتــا پـــه مـیـنـه پـــه هـــر ځـایـه،
غـــر ولاړ دی درنـــــاوی کـــې،
ټـــولـــه ژوي پـــه زاری کـــې،
دلـــتـــه دي د غـــرو لـمـنـې،
زمـــوږ کـیـږدی دي پـکـې پـلـنـې،
دا وګـــړي ډېـــر کـــړې خـــدایـــه!
لـویـه خـدایـه، لـویـه خـــدایـــه!...))

کله چې د مُناجات کلمه واوري، څه شی در په زړه کیږي؟

لاندې متن د مُناجات یوه بېلګه ده:

الهي، زه څه نه لرم چې تاته یې وړاندې کړم، لاسونه مې تش او سترګې مې تیتې دي. دګناهونو پېټی مې پر اوږو لا پسې درندیږي. ته په خپل فضل اوکرم زما لاس ونیسه او له دې ډارونکي او خطرناک ګرځنګه مې راوباسه. سترګې مې پر خپل نور روښانه کړه. په زړه کې مې د عقل ډېوه بله کړه. د خلاصون او فلاح لار راوښیه. تاته د منلو او مقبولو کسانو د لارې لارې مې کړه، له ځانه مې پردی او خپل ځانته مې نژدې کړه.

الهي، کومه ژبه به ستا ثنا ته ورسېدای شي؟ کوم عقل به ستا صفت وکړای شي؟ کوم شکر به ستا له احسان سره برابري وکړای شي؟ کوم بنده به ستا له شان سره لایق ستا عبادت وکړای شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربه، ای له ما څخه ماته نژدې او له ما څخه پر ماباندې مهربانه، ... ما وښښه، له ماسره له خپل کرم نه کار واخله، زما عمل ته مه ګوره، زما تر وسې راباندې بار واچوه، هغسې نه چې زما ترمخه دې پر نورو اچولې وو.(*) زما له شان سره راسره برابره معامله وکړه، زما کړه پرما تاوان او ستا کرم پر ما احسان!

الهي، ته زموږ حال وینې، زموږ بې وسي هم وینې. بې له تا چاته مخ وارړوو؟ بې له تا چاته فریاد وکړو او له چا مرسته وغواړو؟ ته مو عرض واخلې او ته مو حال سم کړې!

الهي، موږ ګنهکار یو، موږ شرمسار یو، چاته ورشو؟ له هر باطله بېزار یو. تاته ژاړو، سر په اذکار یو، نه په یو ځلې، بل په وار، وار یو، په سل، سل ځلې په زر، زر وار یو!

الهي، ته مو د رحمت پر اوبو پرېمنځه. الهي، ته مو د غفلت له خوبه راویښ کړه. الهي، که ویښ یو ته مو په سد کړه. الهي، که په سد یو، ته عقل راکړه، ته پوهه راکړه، ته مو هوښیار کړه!

الهي، که ګنهکار یو، ستا ګنهکار یو، ستا رحمت ته سترګې په لار یو، له نورو دروازو بېزار یو!

الهي، موږ ژوندي یو، خو په ژوند نه پوهیږو، ته مو په ژوند پوه کړه، ته مو په ژوند ښاد کړه، ته مو وجدان او ضمیر ویښ کړه. ته مو د عقل سترګې بینا کړه. پر ښو او بدو مو ته آګاه کړه!

الهي ستا دربار ته بیا راغلم، بیا راځم او بیا به راځم، خو لاسونه مې تش دي، په تشو لاسونو راځم. ته مې تش لاسونه بېرته مه لېږه!

د متن لنډیز:

مُناجات د خدای ﷻ یاد او له هغه ذات سره خبرې کول دي. له هغه سره خپل راز شریکول دي. له هغه لوی ذات څخه د خپلو اړتیاوو د پوره کولو غوښتل دي. هغه ته خپله بېوسي څرګندول دي. هغه ته دا ویل دي، چې: ((لاحول و لا قوة الا بالله)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرګندونې

* د بقرې د سورې وروستيو آيتونو: ((لاتَحْمِلْ عَلينا اِصْراً كما حَمَلْتَهُ...)) ته اشاره ده.

** لاحول و لا قوة الا بالله، د الله (له مرستې پرته) د (ښو) د کولو او د (بدو) د نه کولو هيڅ وس نه لرم. يعنې د الله له مرستې پرته له ګناه څخه د مخ ګرځولو او د نيکو کارونو د سرته رسولو وسه نه لرم.

فعاليتونه

۱ـ دوه تنه زده کوونکي دې په وار سره د ټولګي په وړاندې راشي او د مُناجات په اړه دې څرګندونې وکړي.

۲ـ زده کوونکي دې په څو ډلو وويشل شي. هره ډله دې په خپلو منځونو کې په پورته يوه مُناجات خبرې وکړي، معنا دې څرګنده او د هغو يو تن استازی دې مهم ټکي وليکي او په ټولګي کې دې يې ولولي.

۳ـ درې تنه زده کوونکي دې د ښو ونکي په لارښوونه پورته مُناجات په خوږه ژبه د نورو په وړاندې ديکلمه کړي.

۴ـ پنځه تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او ودې وايي چې د ژمي رخصتي يې خنګه تېره کړې ده.

۵ـ څلور تنه نور زده کوونکي دې د روان نوي تعليمي کال په اړه پر خپلو پلانونو وغږږي.

کورنی دنده

زده کوونکي دې هڅه وکړي، د پورته مُناجات په څېر څو کرښې مُناجات وليکي او په بله ورځ دې يې په ټولګي کې ولولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام د ستر پيغمبرﷺ سيرت

د اسلام د ستر پيغمبر حضرت محمدﷺ سيرت د راتلونکو نسلونو روزنې ته، چې د ايمان د لارې لارويان دي، بنسټيز توکي دي. هغوی د خپل استمرار، دعوت او بقا عوامل په همدې اخلاقو کې وينې. د پيغمبر ﷺ اخلاقو ته ډېر ژور پام هغه راز رابرسېره کوي چې د تاريخ د بدلون لامل شو. که څوک د حضرت پيغمبرﷺ سيرت او اخلاقو ته پام وکړي، نو د هغه په دې وينا به پوه شي: ((زه په خپلو لاسونو داسې يو امت روزم چې راتلونکی تاريخ په لاس کې واخلي.)) حضرت پيغمبرﷺ د ناخوالو په وړاندې د زغم او حوصلې، پر حق ټينګار او د نړۍ له لوړو او ژورو سره د مخامخ کېدو پر مهال په دننې ډاډ او اطمينان کې ساری نه درلود. په زړه سوې، نرمۍ او بزرګواری کې يې په دې نړۍ کې له موجودو مفاهيمو لوړ ځای درلود. هغه ددې لپاره پيدا شوی و چې پر پېښو اوحوادثو بريمن شي؛ انساني نړۍ ته سمون ورکړي؛ انسانانو ته د يوه او واحد خدای جل جلاله د عبادت بلنه ورکړي او خلک سمې لارې ته راوبولي. له دې امله حضرت محمدﷺ تل د بشر په تاريخ کې د الهام منبع او سرچينه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت محمد مصطفیﷺ وروستی پیغمبر دی. هغه د نیکو او غوره اخلاقو یوه ټولګه وه. د هغه همدا غوره او نیک صفتونه وو چې د اسلام سپېڅلی دین د نړۍ په ګوټ ګوټ کې خپور شو. نن د نړۍ په ډیرو ډیرو هیوادونو کې له یو نیم ملیارد څخه زیات مسلمانان ژوند کوي او ورځ په ورځ دا لړۍ لا پسې پراخیږي. د اسلام ستر پیغمبر د اخلاقو او غوره صفتونو داسې یوه ممتازه څېره وه چې په لیک کې نه ځاییږي. د خلکو زړونه د هغه له درناوي ډک دي او ساتل یې د ایمان جزء یا برخه بولي؛ ځکه یې د سر او مال په بیه ساتي.

حضرت محمد مصطفیﷺ له هر لوري یو پیاوړی، نیک خویه، زړه سواند او مهربان شخصیت و. حضرت باري تعالی د اسلام ستر پیغمبر ته فرمایلي دي: ((وَ اِنَّکَ لَعَلٰی خُلُقٍ عظیم.)) په ډېرښتیا چې ته د عظیمو او لوړو اخلاقو خاوند یې. حضرت محمدﷺ فرمایلي دي: ((بعثت لاتمم مکارم الاخلاق))، یعنې زه ددې لپاره ګومارل شوی یم چې نیک او غوره اخلاق د بشپړتیا پولې ته ورسوم.

په سیرة النبي کې د اسلام د ستر پیغمبر د صورت او سیرت په اړه راغلي دي: ((نوراني څېره او غوره اخلاق یې درلودل. زړه راکښونکی او ښکلی سړی و. سترګې یې ډېرې توري، بانه یې لوړ، وروځې یې کږې او نښتې وې. د چوپتیا په وخت کې به یې وقار څرګند و. که خبرې به یې کولې، نو د سترتوب نښې به پکې څرګندېدې. خوږ ژبی و، ډېرې خبرې یې نه کولې. ونه یې نه ډېره لوړه او نه ډېره ټیټه وه. ملګرو یې ډېر زیات درناوی کاوه. د خبرو پر مهال به ورته ټولو غوږ نیولی وو او د امر پرمهال به یې یو له بل څخه مخکې کېدل. د هغه د امر په سرته رسولو کې به له ځانه تېرېدل. خوا به یې تل له یارانو ډکه وه، نه به یې تندی ترېو و او نه به یې د چا عیب لټولو. ښښونکی، له زغمه ډک او ډېرښتیا ویونکی و. د وعدې په سرته رسولو کې ترټولو مخکښ و. په لومړۍ لیدنه کې به یې هر چاته هیبت او پرتم څرګندیده. چا چې به ورسره خبرې کولې، نو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا به يې ورسره مينه پيدا کېده... .))

رسول اکرمﷺ ډېره فصيحه او بليغه ژبه درلوده. ډېرې څرګندې، معنا لرونکې او بې تکلفه خبرې يې کولې. د عربي ژبې په ټولو ګړدودونو پوهېده او له هر چاسره به يې د هغه په ګړدود خبرې کولې. په کلمو کې يې رنايي نغښتې وه. الهي وحي هم په دې کار کې د هغه مرستندويه وه. زغم او حوصله مندي، عفو او د ستونزو او کړاوونو په وړاندې صبر، هغه صفتونه وو چې خدايﷻ هغه ته ورکړي وو؛ ځکه سره له دې چې حضرت رسول اکرمﷺ ډېر کړاوونه وليدل، خو بې صبره نشو او د ناپوهانو او جاهلانو د افراط په وړاندې يې له حلم او نرمۍ پرته هيڅکله بل کار ونه کړ.

هرکله به چې د اسلام د ستر پيغمبر مخې ته دوه کارونه پراته وو، نو ډېر اسانه به يې تړې غوره کاوه، په دې شرط چې په هغې کې به ګناه نغښتې نه وه. هيڅکله يې له چا څخه غچ نه اخيست، مګر داچې شريعت به تر پښو لاندې شوی و. د خدای رسول له قهر او غوسې ډېر ليرې و. حضرت محمدﷺ په ورکړه او سخا کې داسې مقام درلود چې د بل چا وسه ورته نه رسېده. وايي له رسول اکرمﷺ څخه داسې شی نه و غوښتل شوی چې هغه يې په وړاندې ((نه)) ويلې وي. ګران پيغمبر تر ټولو زړور و او تل به په سختو شرايطو کې حاضرېده.

هغسې چې دوستانو او دښمنانو پرې اعتراف کړی دی، حضرت محمدﷺ بښونکی، پاک لمنی، رښتينی او امين شخصيت و. له پيغمبرۍ دمخه د امين لقب ورکړ شوی و. له اسلام دمخه د جاهليت په دوره کې د عدل لپاره له هغه څخه مرسته غوښتل کېده. حضرت محمدﷺ تر ټولو متواضع او له لويۍ ليرې و. هغه نه غوښتل د پاچاهانو په څېر يې مخې ته خلک پورته شي. له خپلو اصحابو سره د يو عادي شخص په توګه کښيناسته. خپل شخصي کارونه به يې پخپله کول؛ جامې به يې په لاس ګنډلې او پيوندولې؛ خپلې ميږې يې لوشلې؛ په خپلو وعدو ولاړ و او تل يې له زړه سوی کار اخيست. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

معاشرت، ادب او نیکو اخلاقو کې تر ټولو دمخه و. پیغمبر اکرمﷺ بده ژبه نه کارولـه، پر چا یې لعنت نه وایه. په بازار او لارو کې یې په لوړ غږ خبرې نه کولې. بدۍ ته یې په بدۍ ځواب نه ورکاوه، بلکې په عفوې او ښښې به یې ځوابولـه. هیڅکله یې څوک نه پرېښودل چې د درناوي په نامه یې شاته روان شي. په خوړو او جامو کې یې له خپلو خادمانو او لاس لاندې کسانو سره توپیر نه درلود. له اړتیا پرته یې خبرې نه کولې. د هرقوم مشر یې د هغه قوم مشر ګانې او د هماغه قوم پر مشرۍ یې ګومارلو. د نیکۍ قدر یې کاوه او پر هغې یې ټینګار کاوه. له بدۍ یې کرکه کوله. کار یې په ډېر اعتدال سر ته رساوه، اختلاف او مجادله یې نه کوله. نژدې یاران یې تر ټولو غوره خلک وو. هغه ته تر ټولو ګران هغه څوک و، چې تر نورو زیات له خدایه وېرېده. د هغه چا منزلت یې لوړ ګانې چې تر نورو یې له خلکو سره زیاته مرسته، همکاري او غمخوري کوله. په مجلسونوکې یې د ځان لپاره کوم ځانګړی ځای نه ټاکه. د خلکو په منځ کې به په یو خالي ځای کې کښېناسته. ټولو ناستوخلکو ته به یې یو ډول پام کاوه چې په غونډې کې ناست کسان ونه وایي ترهغه ورته بل سړی غوره دی. پیغمبرﷺ په غونډو او مجلسونو کې تر ټولو باوقاره شخصیت و. لاس او پښې یې هرې خوا ته نه غځولې. خندا یې یوازې یوه موسکا وه. خبرې یې له اندازې لږې او ډېرې نه وې.

حضرت پیغمبرﷺ په ډېرو بې نظیرو صفتونو او کمالونو ښکلی شوی و، خدای ښه ادب ورکړی او خطاب یې ورته کړی و: ((و انک لعلی خلق عظیم))

دې اخلاقي ځانګړتیاوو د خلکو زړونه حضرت پیغمبرﷺ ته داسې نژدې کړل؛ داسې د خلکو په زړونو کې محبوب او داسې یو لارښود تري جوړ شو چې د قوم سرکشي او غرور یې په نرمۍ بدل او ډلې، ډلې د خدای په دین مشرف شول او نن پېړۍ پېړۍ وروسته د هغه مینه، محبت او درناوی د هرمسلمان په زړه کې څپې وهي. (صلی الله علیه وسلم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن لنديز:

نبوي اخلاق په حقيقت کې د پيغمبر اکرمﷺ له رسالت څخه عبارت دي، چې هغه يې د وينا، کړنې او تګلارو له لارې بشري ټولنې ته وړاندې او په پايله کې يې د ژوند معيارونه بدل کړل. نيکي او ښه چلند يې د بدۍ او ناوړه چلند پر ځای دود کړ. خلک يې له ظلمت او تيارې څخه نور او رڼايۍ ته رهنمايي کړل؛ بنده‌گان يې د بنده د بنده‌گۍ پرځای د واحد خدای بنده‌گۍ ته راوبلل. د تاريخ تګلوری يې برابر او سمې لارې ته سيخ کړ او په بشري نړۍ کې يې د ژوند لاره بدله کړه؛ خو په دې ټکي پوهيدل له دې پرته شوني نه دي، تر هغه چې د پيغمبر اکرمﷺ له رسالت څخه د دمخه وخت حالتونه د هغه جناب له رسالت څخه له راوروسته حالت او بدلونونو سره پرتله نشي.

فعاليتونه

۱ـ څو تنه زده‌کوونکي دې د وار له مخې د ټولګي مخې ته راشي او د حضرت محمدﷺ د غوره اخلاقو په اړه دې دوه، دوه دقيقې وينا وکړي.

۲ـ زده‌کوونکي دې په پنځو ډلو وويشل شي. هره ډله دې د اسلام پر دين د خلکو د مشرف کېدو د لامل په توګه د حضرت رسول اکرمﷺ د اخلاقو په ارزښت غور وکړي، خپلې موندنې دې تنظيم کړي. د هرې ډلې استازی دې هغه د نورو زده‌کوونکو په وړاندې ولولي او ټول زده‌کوونکي دې پرې ازاد بحث وکړي.

۳ـ درې تنه زده‌کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او لاندې کلمې دې د متن په مناسبو ځايونو کې وکاروي او نورو ته دې واوروي:

گناه، ستر، غوره، زړور، پراته، غچ ، اسان، وسه ، تر پښو لاندې ، گران، نغښتې، ورکړه، غوسې، حاضرېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرکله به چې د اسلام د.... پیغمبر مخې ته دوه کارونه ... وو، نو ډېر .... به یې تري ... کاوه، په دې شرط چې ... به په کې .... نه وه. هیڅکله یې له چا څخه ... نه اخیست، مگر داچې شریعت به ..... شوی و. د خدای رسول له قهر او.... ډېر لیرې و. حضرت محمدﷺ په ورکړه او سخا کې داسې مقام درلود، چې د بل چا ... ورته نه رسېده. ... پیغمبر تر ټولو... و او تل به سختو شرایطو کې .....

۴ـ د محمدﷺ ویناوعمل ته څه وایي؟ دوه تنه زده کوونکی دې پرې خبرې وکړي.

۵ـ که د زده کوونکو په ډلې کې دکوم یو نعت یاد وي، د ټولګي په وړاندې دې یې په خواږه اواز ولولي.

۶ـ درې تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي. یو تن دې په متن کې پنځه ګونې یاګانې ولټوي او د هغوی اړوندې کلمې دې نورو ټولګیوالو ته ولولي. بل زده کوونکی دې په متن کې ساده بیانیه جملې او درېم تن دې مرکبې جملې پیدا او نورو زده کوونکو ته دې په ګوته کړي.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په کورونو کې د رسول اکرمﷺ د اخلاقو په اړه لس کربنې مقاله ولیکئ او په بله ورځ دې ټولګي ته راوړي.

پاکه عقیده، حیا او عفت، له هېواد سره مینه د ایمان له نښو نښانو څخه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سولې ارزښت

هغسې چې ژوند د کار نوم دی، سوله د ژوند نوم دی. د ژوند لپاره کار اړین دی. که کار نه وي، سړی که ژوندی هم وي، په مړو شمار دی. ژوند او کار یو د بل مترادف دي. چېرته چې ژوند وي، هلته کار وي؛ چېرته چې کار وي، هلته ژوند وي. بې له کاره ژوند معنا نه لري. همداسې سوله درواخلئ. سوله د ژوند نوم او ژوند د سولې نوم دی. که سوله نه وي، ژوند تریخ دی. که سوله نه وي ژوند، ژوند ته نه پاتې کیږي. که سوله نه وي، ژوند به څه ارزښت ولري. د سولې ارزښت هغه مهال ډېر څرګند دی چې یو ولس په جګړې کې ښکېل وي. د هوسایۍ په ارزښت هغه مهال انسان پوهیږي چې په کړاو اخته شي.

د یو سوله ییز ژوند ارزښت په څه شي کې پروت دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله ډېر پراخ مفهوم لري. سوله د انساني ژوند بنسټ جوړوي. سوله ژوند ته رنګ او خوند ورکوي، خو دا رنګ او خوند هغه مهال سړي ته څرګندېږي چې سوله نه وي. سوله له دوو تنو څخه نیولې، بیا دکورنۍ د غړو، قومونو او ولسونو او په پای کې د یو هېواد دننه د استوګنو خلکو تر منځ د هغوی په ورځني ژوند اغیزکوي. که دوه تنه په خپل منځ کې پر یوه شي خوابدي شي، نو اړیکي یې شلیږي؛ که په یوې کورنۍ کې د پلار او مور، د مور او پلار او اولادونو یا د اولادونو په خپلمنځي اړیکو کې تاوتریخوالی راشي، ژوند یې تریخیږي.

که یو ولس په خپل منځ کې یو تر بله په جنګ جګړو بوخت وي، یا پر یوه خپلواک هېواد باندې پردي برید او یرغل وکړي، نو عادي او ورځنۍ اړیکي یې شلیږي او ژوند یې له ستونزو سره مخامخ کیږي.

په پورته ټولو حالاتو کې د سولې نشتوالی ورځنی ژوند له خندونو سره مخامخ کوي او د پرمختګ او سوکالۍ مخه یې نیسي. د جګړې په شرایطو کې د ژوند څرخ په ټپه دریږي. خلک وژل کیږي؛ ټپي کیږي؛ نیول کیږي؛ اسیران کیږي؛ بېکوره کیږي؛ مهاجرت او کډوالۍ ته اړایستل کیږي؛ کورونه او ښارونه په کنډوالو اوړي؛ کرنیزې ځمکې شاړیږي؛ د اوبه خور بندونه ویجاړیږي؛ ښوونځي ترڼ کیږي؛ پلرونه د زامنو جنازې خاورو ته سپاري او زاړه په ځوانانو نولیږي؛ روغتونونه ناروغانو اوتپیانو ته نشي رسېدای. همداسې بېشمېره نورې ناخوالې درواخلئ.

وګورئ، په جګړې کې ښکیلیدل او له سولې لاس په سر کېدل انسان له څومره ستر ناتار او کړاو سره مخامخ کوي. کله چې خولې وترڼ شي، عقل او پوهه مغلوبه شي او پر ځای یې یو او بل د توپک د شپېلیو په خولو خبرې پیل کړي، نو ناخوالې زیږي او رنا پر تورتم بدلیږي.

داسې کوم کار او مشکل نشته چې په خبرو حل نشي، خو که د خبرو د اورېدو لپاره غوږونه کانه نشي او ناپوهي پر پوهې برلاسې نشي، ځاني ګټې اومنفعتونه پر ملي ګټو درانه نشي، که د ځان تر څنګ نور هم ومنل شي، که زغم او ځان تېرېدنې ته د یو بنیادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصل په سترګه وکتل شي، نو داسې کومه ستونزه او ربړه نه پاتې کيږي چې حل او هواره نشي.

سخ پر هغه چا، پر هغه قوم، ولس او پر هغه پرګنو، چې ځان تر نورو لوړ نه ګڼي، د هر چا پوله او برید پېژني؛ سوله پر تاوتریخوالي، جنګ او جګړې غوره بولي؛ ټولې ربړې او ستونزې د جرګو پر ټغر هواروي.

د متن لنډیز:

سوله انساني اړتیا ده. سوله ژوند ته وایي. که سوله نه وي، ژوند تریخ وي. جګړه د شخړو او لانجو د حل لاره نه ده. شخړې په خبرو او جرګو هواریږي. افغانان له جرګو سره لرغوني بلدتیا لري. خپل ټول تاوتریخوالی په خبرو لېرې کوي. پوهان او هوښیاران د ټوپک د شپېلیو پر ځای په خولو خبرې کوي. د لاس غوټه په لاس پرانیزي. خپلو اولادونو اوماشومانو ته نیک او خوږ میراث پرېږدي. خپل هېواد او خپله خاوره ورته ګرانه وي. خپلوځانونو او خپلو هېوادوالو ته د یو هوسا او سوکاله ژوند په لټه کې وي. هڅه کوي، خپل هېواد د سیمې او نړۍ د هېوادونو په لیکه کې ودروي. دا ټول هغه مهال شوني دي چې خپلمنځي دښمنۍ او تربګنۍ شاته پرېښودل شي او ټول په دې وینا عمل وکړي چې:

که زه وایم چې زه یم او ته وایې چې زه یم؛ نه به ته یې نه به زه یم.

خو که زه وایم چې ته یې او ته وایې چې ته یې؛ هم به ته یې هم به زه یم.

فعالیتونه

۱ـ پنځه تنه زده کوونکي دې د پچې له مخې د ټولګي مخې ته راشي او دوه، دوه دقیقې دې د سولې په اړه خبرې وکړي.

۲ـ زده کوونکي دې پر پنځو ډلو وویشل شي. هره ډله دې پر لاندې ټکو خبرې اترې وکړي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سوله څنګه ټينګيږي؟
- د سولې په ټينګولو کې کومو اصولو ته بايد پام وشي؟
- د سولې په اړه د خبرو اترو اساسي ټکي کوم دي؟

هره ډله دې په لنډ ډول خپل نظر وليکي او د هرې ډلې يو تن استازی دې په وار سره د ټولګي پر وړاندې خبرې وکړي. په پای کې دې پوښتنو ته ځوابونه ووايي او له خپلو نظريو څخه دې دفاع وکړي.

۳ـ هر زده کوونکی دې په ځانګړي ډول له لاندې کلمو څخه يو متن جوړ کړي او د نورو په وړاندې دې ولولي:

سوله، انساني، ژوند، بنسټ، سوله، رنګ او خوند، خوابدي، اړيکې، شليږي، ژوند، ترخيږي.

۴ـ دوه تنه زده کوونکي دې د نورو په استازيتوب د ټولګي مخې ته راشي. يو له بل څخه دې د سولې په اړه پوښتنې وکړي او ځوابونه دې واوري. نور ټولګيوال دې ورته غوږ شي. په پای کې دې د پوښتنو او ځوابونو په اړه خپل نظر څرګند کړي.

۵ـ لاندې اصطلاحګانې او عبارتونه څه معنا لري؟ خبرې پرې وکړئ او که داسې نورې اصطلاحګانې او عبارتونه درته ياد وي، ويې وايئ:

د لاس غوټه په خولې پرانيستل؛ د ټوپک په شپېلۍ خبرې کول؛ د ژوند څرخ په ټپه درېدل، لاس په سر کېدل.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په هېواد کې د سولې او امنيت د ټينګولو په اړه خپل وړانديزونه او نظريې وليکي او بله ورځ دې په ټولګي کې د نورو په وړاندې ولولي.

جګړه د هر ولس تدريجي ځان وژنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنه او نوی نسل

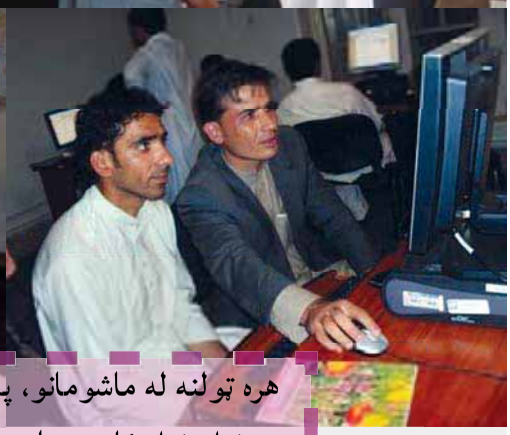

هره ټولنه له ماشومانو، پېغلو، ځوانانو او زړو څخه جوړه شوې ده. هر یو یې پر خپل خپل ځای ډېر ارزښت لري. ماشومان د سبا ورځې میندې او پلرونه دي. هغوی سمې او سالمې روزنې ته اړتیا لري. هغوی د خامې اوسپنې په څېر دي. هره بڼه چې مو زړه وي، هغه تري جوړولای شئ. پېغلې او ځوانان د عقل او متو زور لري. هغوی د یوې ټولنې د ملا تیر جوړوي. که سم وروزل شي، د ټولنې بڼه معماران به وي. که پام ورته نه وي شوی، نو کېدای شي د ټولنې بنسټونه ونړوي او پر بله یې واړوي. مشرانو او زړو خلکو تر شا ډېرې تجربې او د ژوند خوږې او ترخې پرېښې دي. هغوی د درناوي وړ دي.

پېغلې او ځوانان څنګه د یوې ټولنې بنسټ ټینګولای شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې او ځوانان د يوې ټولنې د ملا تير جوړوي. رګونه په بدن کې ستر ارزښت لري. پاکه وينه له زړه څخه د بدن ټولو ځايونو ته رسوي او په بدل کې يې کاربډلې وينه د تصفيې لپاره زړه ته لېږدوي.

پېغلې او ځوانان همداسې درواخلئ. هغوی د ټولنې تر ټولو ستر او ارزښتمن پوړکی دی. څومره چې هغوی په ښوونه او روزنه ښه سمبال وي؛ څومره چې يې روزنه او تربيه رغنده او سالمه وي؛ څومره چې د ټولنې د خواخوږۍ احساس ورسره وي؛ په هماغه اندازه به د ټولنې لپاره د هغوی ارزښت او اهميت زيات وي. د ټولنې لوړوالی او ځوړوالی د پېغلو او ځوانانو په سمې روزنې، نيکو اخلاقو او لوړ احساس پورې اړوند دی. په يوې ټولنې کې د ناخوالو په وړاندې بې توپيره پاتې کېدل د پېغلو او ځوانانو ارزښت راټيټوي.

پېغلې او ځوانان په يوې ټولنې کې ستر رسالت پر غاړه لري. هغوی دنده لري ټولنه سم لوري ته رهبري کړي. په ټولنې کې زړو ناسمو دودونو او رواجونو ته د پای ټکی کيږدي. د بېلګې په توګه وګورئ، افغاني ټولنه له يو لړ ناوړو دودونو سره لاس او ګرېوان ده؛ پېغلې په بدو کې ورکول کېږي؛ پېغلې اوځوانان له خپلې خوښې پرته يو بل ته وديږي؛ په ودونو او مړو کې ملاماتو ونکي دودونه او رواجونه سرته رسيږي او همداسې نور نامنلي او ناګنلي دودونه او رواجونه. که چېرته پېغلې او ځوانان د خپلو مشرانو په مرسته وغواړي دا ناوړه دودونه واړوي، کولای شي داکار وکړي. له خپلو مشرانو سره کښېني او له هغوی سره ددې دودونو د منفي او ناوړو اړخونو په اړه خبرې وکړي او هغوی ته روښانه کړي چې ننني ټولنه هاغه د پېړيو، پېړيو پخوانۍ ټولنه نه ده، بلکې ننني ټولنه نوې غوښتنې او نوی ژوند غواړي. اوس نړۍ د يو کلي ښه غوره کړې ده. د يوې ټولنې دود او فرهنګ ډېر ژر په يوې لارې نه په يوې لارې پر بلې ټولنې اغېز کوي. د نشه يي توکو په کارونې کې يو شمېر ځوانان بې توپيره پاتې شوي دي. په داسې حال کې چې دوی کولای شي په کلکه د هغې مخه ونيسي اوپرې نه ږدي چې پېغلې او ځوانان په هغې روږدي شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن لنډيز:

د يوې ټولنې په جوړښت کې پېغلې او ځوانان تر ټولو ارزښتمن او ډېر مهم اغېز لري. په دې معنا، همدا پېغلې اوځوانان دي چې د ټولنې جوړښت ساتي او ټينګوي يې. ځوانان او پېغلې بايد ډېر سم وروزل شي، د هر شي ارزښت او اهميت يې ورته په ګوته شي او خپل مسؤوليتونه او دندې وپېژني چې وکړای شي په سبانې ژوند کې دې جوړښت ته په ارادې ډول وګوري او خپل مسؤوليت سرته ورسوي. پر دې ټکي پوهېدل اړين دي چې د بامسؤوليته ځوان نسل د رامنځته کولو لپاره لا له هماغه کوچنيوالي او ماشومتوب څخه د هغوی سمې او رغندې روزنې ته بشپړ پام وشي او په مسؤوليت وروزل شي، که نه نو خدای مه کړه، بيا به وخت تېر وي او د لاسونو موښل به د ټولنې له شلېدو پرته بل څه لاس ته را نه وړي.

فعاليتونه

۱ـ په يوې ټولنې کې د ځوان نسل ارزښت څه شی دی؟ درې تنه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې پرې خبرې وکړي. نور زده کوونکي کولای شي، پر موضوع ازاد بحث وکړي.

۲ـ زده کوونکي دې پر مناسبو ډلو وويشل شي. هره ډله دې له ځوان نسل څخه خپلې غوښتنې او د هغو ځوابونه وليکي او د هغوی يو تن استازی دې يې د نورو په وړاندې ولولي.

۳ـ د نشه يي توکو د کرکيلې او پر نشو باندې د اخته کېدو د مخنيوي لارې کومې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي؟ څلور تنه زده کوونکي دې په دې اړه د نورو په وړاندې خبرې وکړي.

۴ـ کورنۍ تربیه او روزنه د ځوانانو پر ژوند څه اغېز لري؟ ایا یوازې کورنۍ د ځوانانو پر روزنې اغېز لري، که نور لاملونه هم شته؟ یو تن زده کوونکی دې د پورته پوښتنې په اړوند له نورو ټولګیوالو سره خبرې وکړي او پایله دې پر تختې وليکي.

کورنۍ دنده

ځوانانو ته څه کول په کار دي؟ هغوی څنګه کولای شي خپلې ټولنې ته ګټور او اغېزمن واقع شي؟ د ځوان نسل رول د یوې ټولنې په ودانۍ او پرمختګ کې څه دی؟ زده کوونکي دې په دې هکله لس کرښې مقاله وليکي او ټولګي ته دې یې راوړي. هڅه دې وکړي، چې لیکنه یې ادبي رنګ ولري.

زده کوونکي دې لاندې څلوریزه ولولي او خوند دې تري واخلي:

چې یې عرش او کرسۍ لاندې تر قدم دي
بالاتر دی هسې شان قدم د زړه
د خلیل تر کعبې دا کعبه ده لویه
که آباد کا څوک ویران حرم د زړه

عبدالرحمٰن بابا

زغم لویه زړورتیا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشبیه

عربي خورا بډايه ژبه ده، شعر او شاعري پکې خپل اوج ته رسېدلې. شعرونه يې خپل اوزان لري. همدا شان د بديع او بيان په ګانو سينګار شوې ده. لومړنی شخص چې په اسلامي دوره کې يې د بيان د علومو يا ادبي فنونو تتبع او څېړنه وکړه، ابو عبيده مثنی (۲۱۱ هـ .کال مړ) و. د بيان فن عبدالله بن معتز (۲۹۶ هـ. مړ) وضع کړ او بيا ډېرو ادیبانو پر دې فن کار وکړ. په ګران هېواد کې د اسلام راتګ او له هغې سره سم د مذهبي ژبې په توګه د عربي ژبي نفوذ پر پښتو او دري ادبياتو خپلې وزرې وغوړولې. زموږ ملي ادبياتو ځان په دې بهير کې ورګډ کړ. د هغوی لاريې خپله کړه او د عربي ژبې پر اوزانو برابر د نظم او شعر ويل پيل شول.

په ادبي فنونو کې معاني، بيان او بديع شامل دي. په بيان کې له تشبيه، استعارې، کنايې او مجاز څخه بحث کيږي. د بديع علم د وينا يا کلام لفظي او معنوي ارزښتونه يا لفظي او معنوي ادبي صنعتونه راپېژني او په معاني کې د وينا بيان او مطلب د ښې افادې لارو چارو ته پاملرنه کيږي او په بنسټيزه توګه له فصاحت او بلاغت څخه بحث کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيان څرګندولو ته وايي او په ادبي اصطلاح کې هغه پوهنه ده چې په مرسته يې يوه يا څو معناوې په داسې بڼلا بڼلو لارو ادا شي چې د څرګندتيا او ابهام له مخې ښکاره توپير ولري.

تشبيه ورته والي ته وايي. دا ورته والی به يا په بڼه کې وي يا به په معنا کې وي؛ يعنې که دوه شيان يا دوه حالته څو ګډ صفتونه، وجهې او مشابهتونه سره ولري، تشبيه بلل کيږي. په ادب کې دا ورته والی په حقيقي معنا نه را اخيستل کيږي، بلکې يو شی له بل شي سره پرتله کيږي. د بڼلګې په توګه مخ له ګل سره تشبيه کول. ګل ښايسته وي، سور او سپين وي، تازه وي، نو مخ ته هم د داسې صفتونو ورکول هغه له ګل سره ورته کوي. دويم دا چې ښکلا او صفت له لومړی (مشبه) نه په دويم (مشبه به) کې زيات وي. که وو ايو حميد د جميل په څېر تکړه دی. نو دا مازې تشابه شوه، خو که وو ايو ګلالی د ګل په څېر ښايسته ده. دلته ګلالی له ګل سره تشبيه شوې ده.

ادبپوهانو په واقعيت کې تشبيه د معنا د بيانولو ډېره لومړنی او اسانه لاره چاره بللې ده. څرنګه چې انسان د ډېرو کارونو او شيانو له ماهيت او حقيقت څخه خبر نه دی او هغه شيان نشي تعريفولای، نو له هغو شيانو سره چې ښه يې پېژني او ورسره اشنا دي، تشبيه کوي يې.

تشبيه پنځه رکنونه لري: مشبه، مشبه به، د تشبيه وجه، د تشبيه توري، د تشبيه غرض.

۱ - مشبه، هغه ته وايي چې له بل شي سره ورته يا تشبيه کيږي. لکه، د مخ ورته کول له ګل سره.

بڼلګې:

هيڅ مې نه زده محبت که اور دی دا

په اور سوځم په رضا که زور دی دا

په دې بيت کې "محبت" مشبه، "اور" مشبه به، "که" د تشبيه توری دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې بيت ته وګورئ:

چې ريبي مې بې صرفې د زړګي ولې
کړې وروځې دي د يار که لور دی دا

په پورته دويم نيم بيتي کې "وروځې" مشبه، "لور" مشبه به، "د وروځو او لور" ترمنځ "کورواليۍ" وجه شبه ده.

۲ - مشبه به، هغه ته وايي چې د بل شي ورته والی او تشبيه يې ورسره کيږي، لکه مخ، چې له ګل سره تشبيه شوی دی. وګورئ په لاندې بيت کې:

الهي د محبت سوز و ګداز را
په دا اور کې د سهي سمندر ساز را

په دې بيت کې "محبت" له "اور" سره تشبيه شوی دی. "محبت" مشبه او "اور" مشبه به دی.

۳ – د تشبيه وجه، هغه يو يا څو مشترک صفتونه چې د مشبه او مشبه به ترمنځ موجود وي، د تشبيه وجه يې بولي. لکه په دې لاندې بيت کې:

د بادام په څېر مې زړه سوری سوری شي
چې راپورته په غمزه سترګو بانه کړې

په پورته بيت کې "زړه" مشبه، "بادام" مشبه به، "په څېر" د تشبيه کلمه، "سوری سوری کېدل" يې د مشترک صفت يا تشبيه وجه ده. د تشبيه وجه ښايي په مشبه به کې تر مشبه زياته، قوي او څرګنده وي.

۴ - د تشبيه توري يا کلمې: هغه توري يا کلمې چې مشبه له مشبه به سره تړي، د تشبيه توري ورته وايي، لکه: په څېر، په شان، غوندې، هغسې، هسې، داسې، څنګه، لکه، په دود، په څېر، ...

آيني غوندې خوله پټه سوال جواب کړه
مناسب نه دی اشنا ته رسوا عرض

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پورته بیت کې "شاعر" مشبه "آینه" مشبه به، "غوندې" د تشبیه کلمه ده. یا:

چې د سپرلي ګـــلونــه ګــورم ماته د ګل په شان جانان رایادوینه

په دې لندۍ کې "جانان" مشبه "ګل" مشبه به، "په شان" د تشبیه کلمه ده.

۵ - د تشبیه غرض: هغه مقصد اومطلب چې له تشبیه څخه اخیستل کیږي، د تشبیه غرض ورته وایي. هدف لپاره یو شی له بل شي سره تشبیه کیږي.

د تشبیه ډولونه:

تشبیه د بېلابېلو خواوو او څرنګوالي په اعتبار زیات ډولونه لري. دلته یې دا لاندې ډولونه درپېژنو:

الف: د طرفینو د موقعیت له مخې په دوه ډوله ده:

اول: مفروقه تشبیه، چې په یو بیت یا نیم بیتي کې د هرې مشبه ترڅنګه مشبه به راغلې وي، لکه:

لال دې شوندې، غابښ مرغلرې

خوله دې غونچه قند دې خبرې

کامګار ګدای شه ستا په در کې

چـېرې یـې نـه کـا رقیبان لرې

د پورته شعر لومړي نیم بیتي کې "شوندې" مشبه، "لال" مشبه به، غابښ" مشبه، "مرغلرې" مشبه به دی. په دویم نیم بیتي کې "خوله" مشبه، "غونچه"مشبه به، "خبرې" مشبه، "قند" مشبه به دی. څرنګه چې مشبه له هرې مشبه به سره نژدې واقع شوې ده، نو مفروقه یا جلا جلا تشبیه یې بولي.

اوښکې در، رنګ کهربا، زړه لکه لال

جنس مې ډېر ولې رونق د بازار نشته

په پورته بیت کې "اوښکې" له "مرغلرو"، "رنګ" له "کهربا" او "زړه" له"لال" سره تشبیه شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله غونچه، سترګې نرګس، زلفې سنبل دي

خط ریحان دی څه ګـلــزار په لاس راکـېوت

په دې بیت کې "خوله" له "غونچې"، "سترګې" له "نرګس"، "زلفې" له "سنبل" سره تشبیه شوي دي. د طرفینو د موقعیت له مخې مفروقه تشبیه بلل کیږي.

مخ دې څــراغ سینه دې باغ دی خدایه پتنګ شم که بورا ورباندې شمه

زلفې سنبل مخې دې ګلاب دی زنه دې سیب د سمرقند در دې غاښونه

دویم: ملفوفه (نغاړلې یا په لفافه کې) تشبیه

دا هغه تشبیه ده چې په یوه مسره یا بیت کې مشبه او په بله مسره یا بیت کې یې مشبه به راغلي وي. لاندې بیت ته وګورئ:

تـوروزلـفـو تـه یـې ګـوره ښایسته دواړه رخساره

د جهان په بـاغ کې نشته سنبل هسې سمن هسې

په پورته بیت کې "زلفې" مشبه او "سنبل" مشبه به دی. "رخسار" مشبه، "سمن" مشبه به دی. ګورو چې دواړه مشبه په یو نیم بیتي او مشبه به په دویم نیم بیتي کې راغلي دي. یعنې مشبه به له مشبه سره نژدې نه ده راغلې. له دې امله یې ملفوفه (نغاړلې) تشبیه بولي.

نورې بېلګې:

دا څه زلفې، څه رخسار او څه ذقن دی

څه سنبل، څه ګـلاب، څه نسترن دی

* * *

تورې زلفې شنه خالونه سره رخسار

شنه توتیان دي سره ګلونه تور ښامار

د پورته بیت په لومړي نیم بیتي کې "زلفې"، "رخسار" او "ذقن" مشبه او په دویم نیم بیتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې "سنبل"، "ګلاب" او "نسترن" مشبه به دي.

د دويم بيت په لومړي نيم بيتي کې "زلفې"، "خالونه" او "رخسار" مشبه او په دويم نيم بيتي کې "توتيان"، "ګلونه" او "بنامار" مشبه به دي.

څرنګه چې مشبه او مشبه به سره نژدې نه دي راغلي، نو ملفوفه تشبيه ورته وايي.

ب:د ابتذال او ندرت له مخې تشبيه په دوه ډوله ده.

نادره تشبيه، مبتذله تشبيه

۱ - نادره تشبيه هغه تشبيه ده چې په شاعرانو کې لږ استعمال ولري او يا کوم شاعر نوې پيدا کړې وي. لکه په دې بيت کې:

لکه خس د سيلاب خلاص له ګمراهۍ يم
پر اوږو د رهبر سپور يم تر منزله

* * *

چې يې خال په مخ کې وينم حيرانيږم
په جنت کې ولې ږدي عاصي يو ګام

د پورته بيت په لومړي نيم بيتي کې د "يم" "م" چې د مفرد متکلم لپاره متصل ضمير دی مشبه او "خس" يې مشبه به دی. په دويم نيم بيتي کې "رهبر" مشبه او د لومړي نيم بيتي"سيلاب" مشبه به دی. د دويم بيت په لومړي نيم بيتي کې "خال" مشبه او په دويم نيم بيتي کې "عاصي" مشبه به دی. "مخ" مشبه، "جنت" مشبه به دی. څرنګه چې دغسې تشبيهات شاعرانو لږکارولي دي، نو نادره تشبيه بلل کيږي.

۲ - مبتذله تشبيه، هغه تشبيه ده چې په شاعرانو کې خورا زيات استعمال ولري. لکه:

مخ دې لکه ګل صنم زلفې دې سنبل صنم

په پورته بيت کې "مخ" له "ګل" سره او "زلفې" له "سنبل" سره تشبيه شوي دي. څرنګه چې هر شاعر دغسې تشبيهات کاروي، نو ځکه ورته مبتذله تشبيه ويل کيږي.

تشبيه نور ډېر ډولونه هم لري، خو مهم يې همدغه وو چې دلته دروپېژندل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ یو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او تشبیه دې نورو ته وروپېژني.

۲ـ دوه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي. یو تن دې د تشبیه د رکنونو نومونه واخلي او بل تن دې تعریف او په یوې بېلګې کې دې یې وښیي.

۳ـ یو بل زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او د موقعیت له مخې دې د تشبیه ډولونه ووایي.

۴ـ دوه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي، یو تن دې د مفروقې او بل تن دې د ملفوفې تشبیه بېلګې ووایي.

۵ـ دوه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي، یو تن دې د ندرت او ابتذال د تشبیه توپیر څرګند کړي او بل تن دې هغه په بېلګو کې وښیي.

۶ـ دوه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې د غرض له مخې تشبیه څرګنده او بېلګې دې ووایي.

۷ـ ټولګی دې په مناسبو ډلو ووېشل شي. هره ډله دې د یوې تشبیه څو مثالونه پیدا او د ډلې یو تن استازی دې هغه د نورو په وړاندې تشریح کړي.

۸ـ همدا پورته ډلې دې په ګډه په یو کاغذ کې تشبیه او د هغې ډولونه په یوه ګراف کې څرګند کړي او د هرې ډلې یو غړی دې هغه د ټولګي په وړاندې نورو ته تشریح کړي.

۹ـ یو یو زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او په خپل وار دې په لاندې بیتونو کې مشبه، مشبه به، وجه شبه، د تشبیه توري او د تشبیه غرض ولټوي او تشریح دې یې کړي:

شوندې دې یاقوت دي مرغلري سپین غاښونه
سرتر پایه درست د پاچاهانو خزانه یې
چې بلا یې د قامت راته ښکاره شوه
ګویا پاڅېده بلا د قیامت
څو به شمېرم زه غمونه د هجران
هومره ډېر دي لکه ریګ د بیابان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يې خال په مخ کې وينم حيرانېږم
په جنت کې ولې ږدي عاصي يو گام
لکه پټ سپاره د جنگ نېزې پرغاړه
دا اوږده بانه پرې پورې سترگې ستا
دادې کمڅی په لېچو بلوسي
که دې ماران په لېچو دوه ساتلې دينه
دا څه قد دی دا څه سترگې دا څه مخ دی
داڅه سروه څه نرگس دا څه گلشن دی
لکه باد صبا راشي ژر گذر کا
ما خوشحال چې ازمېيلی دی ميثاق ستا
که د زلفو مار يې وخوري عاشق گرم دی
چې يې لاس په اژدها باندې کښېښې
ښاپيرۍ چې ليده نشي سبب دادی
مخ دا ستا له شرمه نغاړي په حجاب
څو گلرنگه چهرې راغلې په جهان
بيا فنا شوې لکه گل د گلستان
نرگس کوز گوري له شرمه
ستا د سترگو په ځواب
د جنت حورې که گوري ستا ومخ ته
نور به واچوي له مخه نقابونه

کورنۍ دنده

زده کونکي دې په کورونو کې د کوم شاعر شعرونه وگوري او په هغې کې دې د تشبيه او د هغې بېلگې پيدا او په کتابچو کې دې وليکي او په بله ورځ دې په ټولگې کې ولولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغله ملالی

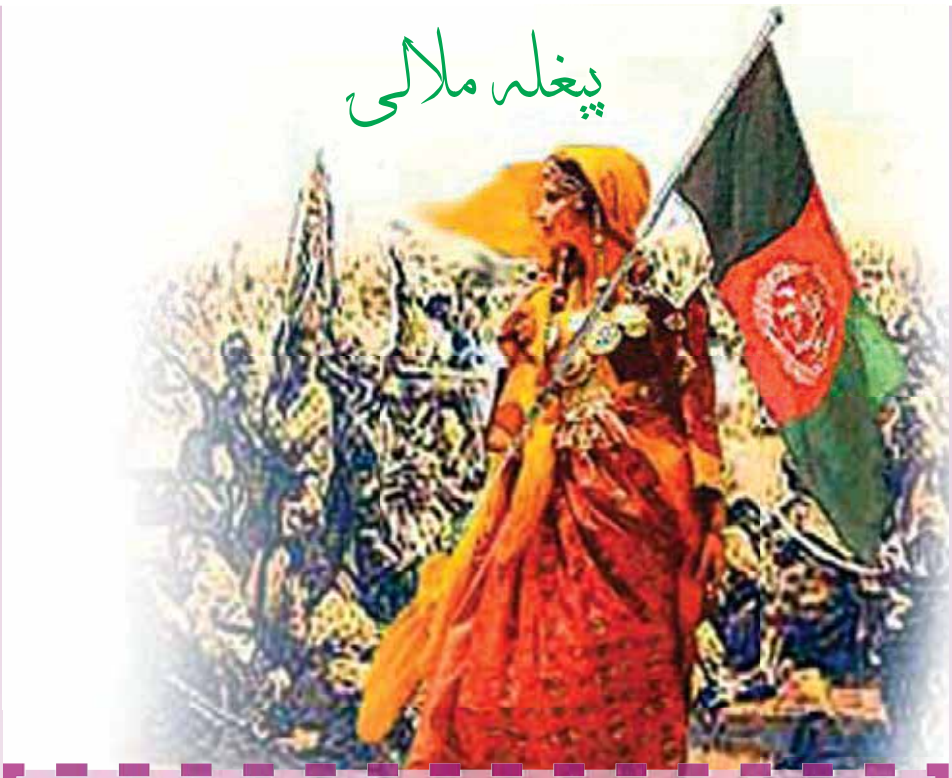

د افغانستان تاریخ له اتلولیو او میړانو ډک دی. په دې ډګر کې نه یوازې نارینه برخه لري، بلکې افغاني مېرمنو د خپلو نارینه وروڼو ترڅنګ زیاتې اتلولۍ او میړانې ښودلې دي. دا هره یوه یې داسې څېره ده چې کارنامې او مېړانې یې، سربېره پردې، چې زموږ د ویاړ او افتخار ښه ده، زموږ او د راتلونکو نسلونو لپاره د لارې او پله حیثیت لري. موږ د بېلا بېلو ټولګیو د پښتو ژبې په درسي کتابونو کې پښتنې نارینه او ښځینه څېرې پېژندلې دي. ښایي د هغوی کارنامې د خپلې لارې مشال کړو او د هغوی د پښو پر پل پل کښېږدو. دلته د مېوند د اتلې، پېغلې ملالۍ په اړه لنډ معلومات لولو.

_ د ملالۍ نوم ولې د هرچا په خولو کې پروت دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملالی د ژوند د پیښو په اړه پوره معلومات په لاس کې نشته. له موږ سره د هغې د ځای او کورنۍ سمه پته نشته او نه راته څرګنده ده چې دا پیغله څوك، د چا لور او د کومې سیمې او کلي وه. د میوند د فتحې د ننګ او جنګ په ډګر کې ددغې نومیالۍ پیغلې نقش لکه د لمر په څیر هرچاته څرګند دی. په دې اړه د خلکو له خولو راپاتې شوې خبرې او تاریخي شواهد لږ و ډېر یوه خوله دي. د وینا په ډیر لږ توپیر او بدلون د میوند په فتحه کې د هغې غوڅ او ټاکونکی نقش تاییدوي.

د "پښتنې مېرمنې" د کتاب لیکوال، عبدالروف بینوا لیکي: ((د ۱۲۹۷ هـ. ق کال د برات د میاشتې پر اووه لسمه د دوشنبې په ورځ افغاني زلمیانو د خپل وطن د ساتنې په نیت سرونه پر میدان ایښي او د میوند ډګر ته د سرښندنې لپاره حاضرشوي وو. ټکنده غرمه وه. غازیان تږي او سترې ستومانه وو. د میوند په دښتې کې هیڅ اوبه هم نه وې. نژدې وه چې افغاني لښکر د تندې له امله ماتې وخوري. په داسې حال کې چې د لښکرو بیرغچي هم سخت زخمي شو او بیرغ یې له لاسه ولوېد، یوه پیغله راغله، بیرغ یې په سرو منګولو واخیست، ناره یې کړه:

خـــال به د یار لـــه وینـــو کـــښیږدم
چې شینکي باغ کې ګل ګلاب وشرموینه
کـــه پـــه میونـــد کې شـــهید نه شـــوې
خدایـږو لالیه بې ننګۍ ته دې ســـاتینه

ددې پېغلې دا غږ یو آسماني غږ و. د افغاني زلمیانو وینې یې په جوش راوستې او د (الله اکبر) په ناره یې پرغلیم یرغل وکړ. دښمنان یې تار په تار او خپله پاکه خاوره یې د هغوی له ناپاکو قدمونو څخه وژغورله. دا پېغله ملاله نومېدله.))

په نورو ځایونو کې پورتنی مفهوم د الفاظو په لږ و ډېر بدلون سره داسې راغلی دی: ((یوې خواته د میوند پر دښته پراته د پېرنګي پوځونه په هر ډول وسلو او وسیلو سمبال وو. بله خوا افغانان په تش لاس، خو د ایمان او عقیدې په وسله سمبال، د هغوی مقابلې ته راوتلي وو. هغوی په دې نیت او تکل وو چې دغه لښکرې له خپلې خاروې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وباسي او هيواد ددوی له ناولو منګولو څخه آزادکړي. له افغاني غازيانو سره په دغه جګړه کې افغاني ميرمنې هم شاملې وې. ځينو يې غازيانو ته خواړه، اوبه او باروت رسول او ځينې له خپلو پلرونو، ورونو او ميړونو سره اوږه پر اوږه د دښمن مقابلې ته ولاړې وې. ددغو نومياليوپه ډلې کې يوه هم ملاله وه.))

د "افغانستان درمسير تاريخ" ليکوال د هغه وخت د يو نومیالي مؤرخ، ميرزا يعقوب علي خوافي دکتاب په حواله ليکي، په دغه جګړه کې له دولس زره انګريزي پوځ، عسکرو او صاحب منصبانو څخه د جګړې له ډګره يوازې (۲۵) تنه ژوندي په تيښته بريالي شول.

د "زمونږ غازيان" ليکوال، محمد ولي ځلمی د "نفتو لا خالفين" دکتاب (شيپور هايی پيروزی ميوند) له مخې ليکي: "کله چې د زياتې کلکې ژوبلې په نتيجه کې ميوند فتح او افغاني غازيان د خپلو شهيدانو د ښخولو په تکل کې وو، غازي سردار محمد ايوب خان پوښتنه وکړه، دغه نجلۍ څوک ده چې په يو داسې نازک حالت کې يې په خپلو ملي لنډيو افغاني لښکر په ننګ او غورځنګ راوست؟ ځواب ورکړ شو، چې دا د يو شپون لور، ملاله او د ميوند د (کشك نخود) اوسيدونکې ده. بل ورته وويل، دا ډيره زړوره وه. د غازيانو تر څنګ يې بايد ښخه کړو. ايوب خان وويل ښه واياست. ملايانو او ملي مجاهدينو د ښېنې دعا ورته وکړه او هم هلته يې خاورو ته وسپارله."

همدارنګه مير غلام محمد غبار په (افغانستان درمسير تاريخ) او لويس دوپرې په خپل اثر (افغانستان) کې د ملالۍ سرښندنه او ننګياليتوب ستايي او تاييدوي يې.

له دې پورته څرګندونو دانښکاري چې ملاله د ميوند په همدې تاريخي جګړې کې د شهادت مقام ته رسيدلې او تلپاتې نوم يې په برخه شوی دی. دغه ستره ويارلې کارنامه يې زمونږ د هيواد په تاريخ کې په زرينو کرښو ليکل شوې. تر هغه چې افغانان او افغانستان وي، له چا به نه هيريږي او په ډېر درناوي به لمانځل کېږي. ددې نومیالۍ او ننګيالۍ پېغلې قبر په ميوند کې معلوم او ډېر خلك يې زيارت ته ورځي.

روح دې تل ښاد او ياد وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن لنډيز:

هغسې چې و ويل شول، زمونږ تاريخ له نومیالیو آغلو او ښاغلو ډک دی. هغوی یا د خپل قوم په مشرۍ خلکو ته خدمت کړی، یا یې د توري او قلم په زور د خاورې غليمان ځپلي او تېښتې ته اړایستلي، یا یې د پوهنې او علم بیرغ اوچت کړی او یا یې د قلم په ژبه په نظم او نثر خپل ویده ورونه او خویندې راویښ کړي دي. دا هر یو په خپل ځای د درناوۍ او ستاینې وړ دي. پېغله ملاله ددې سلګونو پېغلو او شاه زلمو له ډلې څخه یوه ده چې په خپل پښتني غیرت یې خپل ورونه له حتمي ماتې څخه ژغورلي او دښمن یې تار په تار کړی دی. د دوی ټول ژوند زمونږ د اوسني او راتلونکي نسل لپاره یو لوست دی. باید هغه په ډېر ځیر او غور ولولو. هڅه وکړو داسې کارنامې له ځانه پرېږدو چې د راتلونکي نسل لپاره د افتخار او سرلوړۍ نښه شي.

فعالیتونه

۱ـ پنځه تنه زده کوونکي دې پخپله خوښه د ټولګي مخې ته راشي او دوه، دوه دقیقې دې د پښتني شهامت په اړه خبرې وکړي.

۲ـ زده کوونکي دې پر پنځو ډلو وویشل شي. هره ډله دې په خپلو منځونو کې پر لاندې ټکو خبرې اترې وکړي:

- ازادي څه مفهوم لري؟
- د ازادۍ تر لاسه کول اسان دي او که ساتل یې؟ څنګه؟ بیان دې یې کړي.
- د یو هېواد د ازادۍ د ساتلو لپاره تر ټولو اړین شی کوم دی؟ ولې؟

هره ډله دې په لنډ ډول خپلې نظریې وليکي. بیا دې د هرې ډلې استازی په وار سره د ټولګي پر وړاندې خبرې وکړي. په پای کې دې پوښتنو ته ځوابونه ووایي او له خپلو نظریو څخه دې دفاع وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳_ هر زده کوونکی دې په ځانګړې ډول له لاندې کلمو څخه یو متن جوړ کړي او د نورو په وړاندې دې ولولي:

مېوند، ملاله، جګړې، شهادت، تلپاتې، ویاړ، تاریخ، کرښو، په ډېر درناوي، نومیالی او ننګیالی، پېغلې، د میوند د شهیدانو په، او ډېر خلك یې زیارت ته ورځي.

روح دې شاد او یاد دې تل تازه وي!

۴_ دوه تنه زده کوونکي دې د نورو په استازیتوب د ټولګي مخې ته راشي. یو له بل څخه دې د ملالې د اتلولی په اړه پوښتنې وکړي او ځوابونه دې واوري. نور ټولګیوال دې ورته غوږ شي. په پای کې دې د پوښتنو او ځوابونو په اړه خپل نظر څرګند کړي.

۵_ لاندې اصطلاحګانې او عبارتونه څه معنا لري؟ خبرې پرې وکړئ او که داسې نورې اصطلاحګانې او عبارتونه درته یاد وي، ویې وایئ:

د شړومبو مچ، د پوزې پېزوان، لور په لوټه تېره کول، د اوبو ځګ ته لاس اچول، په شا تلل.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د هېواد تېر تاریخ ته نظر واچوي او په هغه بهیر کې دې د پېغلې ملالې په اتلولی یوه مقاله ولیکي او بله ورځ دې یې په ټولګي کې د نورو په وړاندې ولولي.

نېکمرغه هغه څوک دی چې د نورو له ناوړه کړنو پند واخلي او پخپله یې سرته ونه رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې شعر ولولئ، پر مفهوم يې ځان پوه او خوند ترې واخلئ:

په ازار د مظلومانو حايل مه شه
له لوګي د سويو زړونو غافل مه شه
د توپک د تورې غوڅ به څښتن روغ کا
مسلمان د اه په غشي ګايل مه شه
که ازار د مسلمان د چا مطلب وي
دا مطلب يې تر قيامته حاصل مه شه
هسې خوی کوه چې نور عالم دې ستايي
ته پخپله د خپل ځان په ستايل مه شه
په جهان بده خواري نشته تر سواله
که دې زده د خپله پلاره سايل مه شه
ستا د حسن ياد زما په زړه کې ليک شول
دغه نقش مې له خاطره زايل مه شه
څو دې روح په تن کې شته دی اې کامګاره
يو ساعت د دين له چارو کاهل مه شه
کامګار ختک

(c) ketabton.com: The Digital Library

درامه څه ته وايي؟

د يوې ژبې ادبيات، که ليکلي وي او يا شفاهي، د ولس د مخينې، فرهنګ، ټولنيز او سياسي شعور ښکارندوی او په ډېرو حالتونو کې د يوې ټولنې د مخکښ او لارښود حيثيت لري. ټولنه هغه خواته بيايي چې وخت او شرايط يې غوښتنه کوي. د ظالم لاس له مظلوم څخه لنډوي. ټولنيزې ناخوالې خلکو ته بيانوي او له هغې څخه د خلاصون لار ورته ښيي. کيسه، ناول، رومان، ډرامه او ... ټپلا ټپل ادبي ډولونه او ژانرونه دي چې په خپل وار د ولسونو د پخوانيو، اوسنيو او يا راتلونکو پېښو او ژوند هينداره ده.

په لسم ټولګي کې مو د لنډې کيسې په اړه معلومات تر لاسه کړل. دلته په لنډ ډول د پښتو ډرامې په اړه خبرې کو و.

تاسو به هرو مرو د ډرامې نوم اورېدلی وي. ستاسو په اند ډرامه څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرامه يا نندارە د يوناني ژبې له "ډراو" څخه جوړه شوې او معنا يې فعل او عمل دی. ډرامه او عمل له يو بل سره نه شليدونکي اړيکي لري. پر دې بنسټ ډرامې ته په "فعل سره ښودنه" هم ويلای شو. د يوې موخې د څرګندتيا لپاره ډرامه تر ټولو غوره او اغېزمن عمل دی.

د جوړښت له مخې ډرامه درې ډولونه لري:

۱ـ د ستيج ډرامه، ۲ـ راديوي ډرامه، ۳ـ تلويزيوني ډارمه. (فلمونه او نندارې په کې راځي.) هره يوه يې ځانګړې ژبه او وسايل لري.

د منځپانګې له مخې ډرامه په دوو ډولونو ده.

۱ـ تراژيکه يا تراژيدي ډرامه، ۲ـ کوميکه ياخندنی ډرامه

تراژيدي هغې ډارمې ته وايي چې د غم، درد، وير او ژړا حالت او پېښې پکې راغلې وي. دکوميدي اصطلاح د هغې ډرامې لپاره کارول کېږي چې خوښي، خندا او نيکمرغي پکې نغښتې وي.

د ډرامې بنسټيز توکي:

۱ـ کيسه: هره ډارمه بايد يوه خوندوره کيسه ولري. کيسه چې څومره انساني فطرت او بشري ژوند ته نژدې وي، هغومره ډرامه ښکلې وي.

۲ـ ترتيب (پلاټ) يا اډانه. په کيسه کې د پېښو نظم، اوډون او ترتيب ته وايي. ډارمه پر دغه اډانې ولاړه ده. اډانه يا پلاټ دومره يو له بل سره تړلې او راکښلې وي چې د يوې کلمې له ايستو سره ورانيږي. په دې توګه په اډانه کې لنديز، پرله پسيوالی او نظم لوی ارزښت لري.

۳ـ پيل، اوج او پای: د ډرامې پيل ښايي داسې وي چې لوستونکي، اوريدونکي او ليدونکي له ځان سره يوسي. دکيسې پيل دکيسې اوج ته لار هواروي. د ډرامې په منځ کې د ښلا ښلو لوبغاړو (کرکترونو) تر منځ ټکر يا کشمکش رامنځته کېږي چې دې ته د ډارمې څوکه يا اوج وايي. دا غوټه بيا د ډرامې په پای کې ايله کېږي. د ډرامې پای بايد منطقي وي او د لوستونکي، اورېدونکي او يا ليدونکي زړه ته پرېوځي چې د داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو پايله همداسې وي. د ډرامې ليکوال ته ښايي چې ډرامه په تصادفي او ناڅاپه ډول پای ته ونه رسوي.

لوبغاړي (کرکترونه): د ډرامې لوبغاړي ښايي د ډرامې پېښو ته سا ورکړي او داسې يې پر مخ يوسي چې پر لوستونکو، اورېدونکو يا ليدونکو ژور اغېز و ښندي او دا هله شونې ده چې لوبغاړي د خپلې ټولنې رښتيني استازيتوب وکړای شي.

ديالوګ او ژبه: په ډرامې کې داسې ژبه کارول کيږي چې د لوستونکو، اورېدونکو يا ليدونکو زړه په موټي کې کلک ونيسي او خوند ورکړي. هر لوبغاړي ته د هغه له پوهې سره سمه ژبه کارول په کار دي، داسې نه چې د بزګر او ډاکټر توپير ونه شي.

په ډرامې کې درې حالتونو ته ځانګړی پام اړول کيږي:

۱ـ وخت: داسې چې بايد ډرامه او ژبه يې د يو مهال وي. يعنې داسې ونه شي چې ډرامه تاريخي وي او ژبه يې او سنۍ وي او نه داچې يو ځوان ته د زاړه سړي نقش ورکړ شوی وي.

۲ـ ځای: د ډرامې پېښه چې په کوم ځا ی کې پېښيږي، بايد تصويرونه يې هم د همغه ځای وي؛ يعنې داسې نه وي چې پېښه په افغانستان او تصويرونه يې د نورې پرمختللې نړۍ وي.

۳ـ عمل: دې ټکې ته پام په کار دی چې عمل او ژستونه له پېښې سره تړاو ولري؛ يعنې داسې نه وي چې مړی شوی وي او لوبغاړي خاندي.

د ډرامې پيل له لرغوني يونانه شوی دی. په لرغوني يونان کې شاعري ډېره غوړېدلې او ډرامه د يوناني ادب ارزښتناکه ځانګه وه. په لرغوني مصر کې هم د يوې ډرامې څرک لګېدلی چې نوم يې "ايپي ډوس" و او د يوه واکمن "اوسي رس" په مړينې ښودل شوې وه. بيا يې انګريزي ادب ته لار پيدا کړه. وروسته د هندي او عربي له لارې پښتو ته راغله.

په پښتو کې لومړۍ ډرامه د عبدالاکبرخان اکبر "درې يتيمان" ده. دغه ډرامه پر ۱۹۲۷ ميلادي کال کې ليکل شوې او روزنيزه بڼه يې درلوده. دا ډرامه د اتمانزيو د لښې په کلنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوندې کې نندارې ته وړاندې شوې وه. د هند د نیمې وچې تر وېش د مخه زیاتره ډرامې د پیرنګي استعمار په وړاندې د مبارزې په ملاتړ لیکل شوې دي. په پښتو کې پر ډرامه یې اصولو برابره ډرامه اسلم ختک لیکلې ده چې د "وینو جام" نومیږي او پر ۱۹۳۵ کال له راډیو نه خپره شوه. د پښتو زیاتره ډرامې په پښتونخوا کې رامنځته شوې دي او افغانستان د اړینو وسایلو د نشتوالي له امله تر ډېره له ډرامې بې برخې پاتې شوی دی.
په کوزه پښتونخوا کې لاندې کسانو پښتو ډرامې لیکلې دي:

عبدالله جان اسیر، عبدالخالق خلیق، عبدالکریم مظلوم، امیر حمزه شینواري، داودشاه برق، سمندرخان سمندر، میا سید رسول رسا، یوسف ورکزي، عبدالله جان مغموم، رضا مهمندي، شوکت الله اکبر، رحمان کاکا خیل، ایاز داود زي، مراد شینواري، اشرف مفتون، رشید دهقان، اشرف دراني، خیال بخاري، ولي محمد خلیل، عمر ناصر، داکټر محمد اعظم اعظم، خالقداد امید، گل افضل خان، نثار محمد خان، همایون هما، عابد شاه عابد، نورالبشر نوید، ساحر اپریدی، محب الله شوق، همایون همدرد، فریدالله احساس او... .

پښتو ژبې ته له نورو ژبو څخه هم ډرامې راژباړل شوې دي چې د لطیف وهمي له اردو نه ژباړلې ډرامه "د قرطبې قاضي" او د سراج ختک له انګریزي نه ژباړلې ډرامې "د وینز سوداګر" او "مکبث" د ستاینې وړ دي.

په افغانستان کې د ډرامې دا لیکوال د یادولو وړ دي:

پوهاند عبدالحی حبیبي، عبدالرؤوف بېنوا، ف. فضلي، عبدالمنان ملګری، عبدالروف قتیل، بسم الله کمکی، سیدجان ملال او یو شمېر نور.

د متن لنډیز:

د ډرامې کلمه له یوناني ژبې "ډ راو" نه راوتلې ده. فعل او عمل ته وایي. ډرامه او عمل یو له بل سره نه شلیدونکې اړیکي لري. په دې توګه ډرامې ته په "فعل سره ښودنه" هم ویلای شو. هره ډرامه باید یوه خوندوره کیسه او اډانه ولري.

ډرامه درې برخې ، پیل، اوج او پای لري. پیل یې باید داسې وي چې لوستونکي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدونکي یا لیدونکي له ځان سره یوسي. دکیسې پیل دکیسې اوج ته لار هواروي. د ډرامې په منځ کې د ببلابېلو لوبغاړو (کرکترونو) ترمنځ ټکر یا کشمکش رامنځته کیږي چې دې ته د ډرامې اوج وایي. دا غوټه بیا د ډرامې په پای کې پرانستل کیږي.

د ډرامې لوبغاړي باید ډرامې ته سا ورکړي او داسې یې پر مخ یوسي چې پر لوستونکو، اوربدونکو او لیدونکو ژور اغېز واچوي. په ډرامه کې داسې ژبه کارول کیږي چې د لوستونکو، اوریدونکو او یا لیدونکو زړه په موټې کې کلک ونیسي او خوند ورکړي. په پښتو کې لومړۍ ډرامه د عبدالاکبرخان اکبر "درې یتیمان" ده چې پر ۱۹۲۷ کال یې لیکلې ده. تر دې وروسته په پښتونخوا او افغانستان کې یو شمېر لیکوالو د ډرامې لیکلو ته مخه کړې ده. د سټیج، راډیو او تلویزون لپاره ګڼې ډرامې یا نندارې لیکل شوي دي.

د ډرامې بېلګه:

د کلو رنځور

(پرده پورته کیږي.)

د پښتونخوا غرونه، چې ځای پر ځای یې پر سر لړۍ واوره ښکاري، دومره هسک دي چې ته به وایې آسمان یې د ښکلولو لپاره راټیټ شوی دی. د شنو درو، پاکې فضا، رنې اوبو منظره هومره ښکلې ده چې د انسان روح تازه کوي. د زرکو اوازونه او د کوهسار نسیم سړی په نخا راولي. هغه بل پلو ته ارت او لوی دښتونه په نظر راځي او د غاټولو په ګلونو داسې ښکاري، ته به وایې چې د خپلواکۍ جګړه یې نن خلاصه شوې او پښتنو زلمیانو دا ځمکه د دښمن په وینو لړلې ده. خو چې سړی لږ ډېر ځیر شي، د دې غرونو په لمنو کې به وویني چې "پښتون" رنځور پروت او له رنګه یې معلومیږي چې د کلو رنځور دی. مړ لا نه دی، خو ددې او د مرګ ترمنځ هیڅ هم پاتې نه دي. کله کله سترګې رونې کړي، مګر ژر د بېهوشۍ چپه پرې راشي... .

سر ته یې "خیرات خور"، پښو ته یې "دمګر"، یو اړخ ته یې "خان" بل ته یې "ملک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست دی. څلور سره د رنځور د رنځ په شاوخوا کې خبرې کوي.

خان په قهر: اوه، لا په لاس کې يې قوت شته! عجبه رنځور! ؟ زما په خيال ټګي کوي.

ملک: بايد بې مالګې ډوډۍ ورکړ شي... د رنځور داسې لاس غورځول خطر ناک وي!!

دمګر: تاسې بېغمه اوسئ. ما داسې دم نه دی "پو" کړی چې دی بيا سر راپورته کړي...

خو دا يې په وجود پيری ننوتی دی. يوه "دودکه" به هم غواړي.

خان: په هر صورت بايد لاسونه يې وترل شي.

خيرات خور: (په عجز) خو... خو... خو...

ملک: بيا څه خوسی خوسی لرې؟ په دې باب د چاشفاعت نشو منلای.

خيرات خور: توبه، توبه ... يه، يه ... زه او شفاعت!

تاسې ما مه ګنهګاروئ... خو، خو يوځه... (په ګوته د رنځور واسکټ ته اشاره کوي.)

ملک: (خاندي) هه، هه، هه ... واسکټ غواړې؟

خيرات خور: هو، د خدای په جات ... اوس همدا يو واسکټ کفايت کوي.

خان: واخله، واخله، ... ستا خو هيڅ مړېده نشته!

(د رنځور واسکټ کاږي او ملک يې لاسونه تړي، دمګر يې څپليو ته لاس اچوي او وايي:)

دمګر: زه نو تر چا پاته يم ... دا يې هم زما!

(رنځور سترګې رونوي، په ډېر قهر شاوخوا ګوري.)

دمګر: فضل، فضل، فضل ؟ ملک کاکا د رنځور پيری سترګو ته راغلی ... ؟!

خيرات خور: هو، هو سترګې يې بدې سرې شوې ... څه نورې بلاوې په سترګو وينې.

ملک: چاره يې څه ده ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان: بايد سترګې يې هم وتړل شي....

ملک: ښه دې و ويل ... د رنځورحال بد دی، بايد هيڅ شي ته ونه ګوري... د رنځور لپاره استراحت ضرور دی. موږ بايد خپل رنځور څو مو توان وي، همداسې ويده وساتو، ويښوالی يې خطرناک دی!!

ټول په ګډه: بالکل درست!

(د رنځور سترګې هم تړي. رنځور لږ لږ په هوښ راځي.)

رنځور: څه کوئ؟ څه رانه غواړئ؟

تاسې خو زما هرڅه راڅخه غصب کړل. زما د باغ مېوې، د ځمکې غلې او نور نعمتونه تاسې وخوړل. زه مو په وچه ډوډۍ وغولولم. ... وينې مو راوچې کړې، بې واکه شوم، په رنځ اخته شوم ... بيا لا هم په دې حال کې راڅخه ويرېږئ. لاسونه مو راوتړل. اوس يوازې داکتل مو هم راباندې پېروزو نه دي؟ ولې ظالمانو ؟

خيرات خور: الله توبه، پرتې او چټيات يې شروع کړل. ما ويل چې خيرات وکړئ، خيرات ... تاسې ونه منله. الله فضل!

رنځور: چټيات نه دي، رښتيا وايم ... تاسې د خپلې ګټې لپاره زما وينې راوچې کړې. زه مو سترې ستومانه کړم. کلونه کلونه کيږي، چې تاسې زما د لاس ګټې راڅخه اخلئ. جامې مې رانه کاږئ. هرڅه خورئ، خو زما د صحت غم نه خورئ. ... اوس مو د خپلې ګټې لپاره په بستر کې اچولی يم. کوم وخت چې زما هر څه خلاص شي، بيا به نو ما پرېږدئ او تاسو به... (دلته خيرات خور په خوله لاس ږدي او دمګر سر ښوروي.)

دمګر: خدای دې زموږ کور او کلی له شيطانه وساتي. ... دا د شيطان خبرې او ډېر بد شګون دی. ... لکه چې پيری يې خولې ته راغی. بايد ژر يې خوله وتړله شي چې نور څوک يې دا پرتې وانه اوري.

ټول په ګډه: ښېشکه!!

ملک: هو، يو رنځور بايد دومره ونه ويرېږي.

خان: ژر يې خوله پټوئ چې نور په دې رنځ اخته نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د رنځور خوله هم ټرې. په دې وخت کې د شنو درو له منځه د ويښو زلميانو ډله لېدل کيږي، چې د رنځور خواته رارواته ده او د ويښوالي ترانه وايي.*)

(*) د عبدالرؤف بېنوا ليکنه

فعاليتونه

۱ـ درې تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي. هر يو دې په خپل وار لاندې درېو پوښتنو ته ځوابونه ووايي:

الف: د جوړښت له مخې ډرامه څو ډولونه لري؟ نومونه يې واخلئ.

ب : د منځپانګې له مخې ډرامه په څو ډولونو ده؟ هر يوه يې څه شی څرګندوي؟

ج: يوه ډرامه څو بنسټيز توکي لري؟ نومونه يې واخلئ.

۲ـ د زده کوونکو شپږ دوه کسيزې ډلې دې د ټولګي مخې ته راشي. درې لومړۍ دوه کسيزې ډلې دې په خپل وار يوه تراژيدي او دويمه درې کسيزه ډله دې يوه کميډي نندارې د حرکاتو له لارې تمثيل کړي.

۳ـ يو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او ودې وايي چې د ډرامې د بيان ژبه ښايي څنګه وي. بېلګه دې وړاندې کړي.

۴ـ يو بل زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او ودې وايي چې يوه کميډي ډرامه خپل پيغام څنګه ليدونکو ته وړاندې کوي.

۵ـ ټول زده کوونکي دې سوچ وکړي چې په ډرامه کې وخت، ځای او عمل څه معنا لري. د هغوی له ډلې څخه دې درې تنه د ټولګي په وړاندې هغه بيان کړي.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې هڅه وکړي په خپلو کورنو کې يوه لنډه ډرامه وليکي. موضوع دې پخپله وټاکي او په بله ورځ دې هغه په ټولګي کې ولولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايزيد روښان

د روښانيانو غورځنګ د تيري او زور په وړاندې د افغانانو د مبارزې يو روښانه فصل دی او په افغاني تاريخ کې يو څرګند او روښانه دريځ لري. د روښاني غورځنګ يوه ستره ځانګړتيا داده چې د خلکو د تنوير او د ټولنيز عدالت د تبليغ لپاره يو پيغام هم لري. د روښانيانو ايدلوژي د شکل په لحاظ عرفاني او تصوفي بڼه لري، خو د محتوا په لحاظ يو ملي ازادي بښونکی غورځنګ دی. ددې غورځنګ په سرکې بايزيد روښان و. غواړو د نورو وتلو شاعرانو او ليکوالو په لړکې، چې په تېرو ټولګيو کې مو وپېژندل، دلته بايزيد روښان دروپېژنو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روښان، چې اصلي نوم يې بايزيد دی، په ۹۲۶ هـ.ق. کې د پنجاب په جالندر کې زيږېدلی دی. پلار يې شيخ عبدالله نومېده. شيخ عبدالله په اصل کې د کندهار اورمړ و.

له کندهاره د وزيرستان کانې ګورم ته (د وزيرستان د بدر په وادۍ کې د غره لمنې ته يو ځای دی چې په پښتنو کې شهرت لري.) لاړل او هلته ميشت شول. روښان وايي، زما پلار عبدالله قاضي د محمد زوی و. کورنۍ مو انصاري ده. محمد دولس زامن درلودل چې په دوی کې عبدالله په فضيلت مشهور و او قاضي توب يې کاوه. د محمد بل زوی خدايداد نومېد چې زوی يې خواجه اسمعيل د عبدالله وراره و. دغه سړي ته بايزيد عقيدت درلود.

د مخزن الاسلام ليکوال، اخوند درويزه وايي، د وزيرستان په کانې ګورم کې د پښتنو څو قبيلې سکونت لري چې اورمړ او انصاري هم له دغو قبيلو څخه ګڼل کيږي. مياروښان له انصاري قبيلې څخه دی چې دغه قبيله په علم، صلاح او تقوی کې مشهوره ده. درويزه ليکي: "پوه شه ای زويه چې د کانې ګورم د سيمې په اورمړ افغانانو کې د عبدالله په نامه يو سړی و له پوهې او صلاح سره. هغه د عالمانو او صالحانو له اولادې څخه و. د قضا له مخې د هغه د بايزيد په نامه يو زوی پيدا شو... ." بل ځای ليکي: "د بايزيد پلار او نيکه دواړه د اورمړ عالمان وو. هم ربښتيني وو په دين کې."

بايزيد روښان په داسې يوې کورنۍ کې لوی شو. د خپل عصر ديني علوم، فقه، تفسير، حديث، اخلاق او تصوف يې لوستي وو. بايزيد يو رياضت کوونکی او د روحانيت پلوی و. پياوړی مبلغ او مجاهد و. پنځه کاله يې په کور کې په رياضت تېرکړل. په دې دوول د بايزيد نافذ شخصيت او اغېزمن تبليغي قوت او د مشرتابه وړتيا د څېړلو او پلټلو وړ خواوې دي. پر خلکو دده شخصيت اغېزه کوله او دده خبرې به يې په عقيدت او اخلاص اورېدې.

روښان په څلورو ژبو پښتو، فارسي، عربي او پنجابي پوهيده او په دغو څلورو ژبو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک لوست هم کاوه. په نوموړو څلور واړو ژبو یې لیکل هم کړي دي. په پښتو لیکنه کې یو خاص سبک لري چې تر ده د مخه یې په پښتو کې نورې بېلګې لیدل شوې نه دي. تر ده د مخه د پټې خزانې منظومې لرغونې ټوټې او د سلیمان ماکو د تذکرې منثورې نمونې (۶۱۲ هـ. ۱۲۱۵ م.) لرو چې د پښتو ژبې د نظم او وینا له سمون سره برابرې دي؛ یعنې هغه ډول چې خلک پښتو وایي، لیکوال هم په هغه ډول خپل مطلب سم لیکي. په عربي ادب کې اته سوه کاله دمخه یو راز فني نثر هم باب شوی و چې جملو به یې سجع درلوده. لیکوال به داسې مسجع جملې سره جوړولې چې د پای کلمې به سره یو رنګه او موزونې وې.

روښان خپل پښتو نثر په دغه ډول فني او مسجع ډول لیکلی دی. خپله روښان ددغه سبک غوره کول یو الهامې غږ بولي چې ورته وویل شو:

"او بایزیده، وکښه خیرالبیان، په هغسې الحان چې یې به لوست سورة رحمن."

خیرالبیان د پښتو یو پخوانی پېژندل شوی کتاب دی چې ترموږ رارسېدلی دی. خیرالبیان د پښتو ګانګړو تورو لپاره ګانته بنې او املا لري.

تر روښان وروسته اخوند دروېزه خپل پښتو او فارسي مخزن الاسلام (۱۰۱۵ هـ_ ۱۶۰۵م.) شاوخوا ولیکه چې د موضوع له پلوه له خیرالبیان او روښان سره مخالفت بنیي، خو د سبک او انشاء له مخې د روښان پیروي او تقلید کوي. تر دې وروسته په پښتو کې ډېر منثور کتابونه راوتلي دي او ټولو د پیر روښان د سبک پیروي کړې ده.

د روښان لاندې تالیفات موږ ته څرګند دي:

۱ - خیرالبیان په پښتو، فارسي، عربي او پنجابي ژبو لیکل شوی دی،

۲ - مقصودالمؤمنین، په عربي ژبه لیکل شوی،

۳ - صراط التوحید، په فارسي ژبه لیکل شوی دی،

۴ – فخرالطالبین،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بایزید روښان د یو پوه سړي په توګه د وخت د ښکېلاک پر خلاف له عقیدوي محاذ څخه جګړه پیل کړه. روښاني غورځنګ د یوې ملي ایدیالوژۍ په پیروۍ رااوچت شو. ده په ډاګه ویل، هرڅوک چې خپل ځان نه پېژني، خپل خدای هم نشي پېژندلای. روښان وویل، د خدای په نزد ټول انسانان مساوي دي. اصل و نسب او دنیایي اعتبار څه اهمیت نه لري.

کله چې بایزید د پیرورښان په لقب د اعتبار خاوند شو، هغه خلک یې ټول ترشاوخوا راټول شول چې د وخت د استبداد تر فشار لاندې ځپل شوي وو. د روښان تعلمیات، چې سربېره پر مذهبي هغه یې ملي ارزښت هم درلود، داسې قدرت ونیو چې هیڅوا له هغه څخه سرنه شو غړولای.

د روښاني غورځنګ ایدیالوژیکي ارزښت دادی چې هغه له مذهبي عقیدې سره ملي مبارزه ملګرې کړه او خپلو مرېدوانو ته یې له مذهبي تعلیم سره توره هم په لاس ورکړه. دګورګاني دربار پلویانو چې هر څومره زور ولګاوه، د روښاني غورځنګ څراغ یې مړ نه کړای شو. روښان ځان د پښتنو مشر باله او ده زوی جلال الدین هم ځان د پښتنو پاچا ګانه. دوی خزانه او تشکیلات درلودل او د جګړو شکل یې ګوریلایي و. روښان په پای کې جل وواهه او په ۹۸۵م. کال کې مړ شو. د روښان ملي مبارزې تقریبا ۱۶۰ کاله دوام وکړ او له کندهارڅخه تر سواته او له اباسین څخه ترکابله پورې ټوله سیمه یې د ګورګانیانو لپاره یو تنور ګرځولې وه.

د خیرالبیان موضوع:

د خیرالبیان ډېره برخه پښتو ده. د پښتو جملو په منځ کې د قرآن عظیم آیتونه او ځینې حدیثونه یا عربي مقولې د دلیل په ډول راوړل شوي دي. د قرآني آیاتو فارسي تحت الفظ ترجمې هم د کتاب پر حاشیه لیکل شوي دي. یوازې د کتاب په پیل کې د پنجابي لهجې ځینې جملې هم لیدل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خيرالبيان مضامين ټول شرعي احكام او عقايد او د تصوف او اخلاقو مباحث دي، د حلال او حرامو بيان دی او دا ټول د حنفي فقهې له کتابونو څخه رااخيستل شوي دي، لکه هدايه، کنز، قدوري او نور.

پخپله روښان خيرالبيان داسې معرفي کوي:

"کړی مې دی، خيرالبيان، په څلور ژبې، موافق له قرآن. په کې دی، بيان د رشتيا د دروغ د حلال د حرام او بيان دکړ و نکړ د هر مقام. (د خيرالبيان خطي نسخه)"

دا کتاب له لومړی پاڼې څخه په حمد و نعت شروع کيږي. نورې برخې يې پندونه او اخلاقي تبليغ، له مرګه، قبر او د دوزخ له عذابه ډارونه ده. وروسته بيا د شريعت، طريقت، حقيقت او معرفت څېړنې راغلې دي. د شريعت په برخه کې د اسلام د پنځو بناو و (توحيد، لمونځ، روژه، زکات او حج) بيان دی. وروسته د طريقت او اخلاقو بيان راوړل شوی او دکامل پير د متابعت په اړه څرګندونې شوي دي. د توحيد مسئله يې ډېره څېړلې او په اسانه پښتو ژبه يې بيان کړې ده. په هرځای کې يې د دليل او برهان په توګه د قرآن عظيم آيتونه، حديثونه او د اسلامي لويانو ويناوې راوړي دي.

خيرالبيان له فقهي احکامو څخه يوازې د عباداتو برخه په تفصيل بيان کړې او دغه احکام يې له حنفي مذهبه رااخيستي دي. د خيرالبيان بله برخه اخلاق دي. اخلاق يې د اسلامي متصوفينو په ډول بيان کړي دي. له فيلسوفانه او حکيمانه بيان يې ډډه کړې ده.

د خيرالبيان په بحثونو کې د شريعت پر خلاف څه شی نشته. له دې امله پر ده او دده پر لارويانو د الحاد لګېدلي تورونه ځای نه لري. د خيرالبيان ټول مضامين او بحثونه د فقهي عقايدو او اخلاقو په کتابونو کې دمخه ليکل شوي او ده پر پښتو اړولي دي.

د روښاني غورځنګ لنډه پيژندګلوي:

روښاني غورځنګ د روښان پير له خوا پيل شو . د دې غورځنګ سياسي مبارزې يوه پيړۍ په پر له پسې توګه د جلال الدين د روښان زوی، حداد د عمر زوی ، عبدالقادر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حداد زوی او کریمداد د جلال الدین زوی تر مهاله پایښت وموند. د سیاسي خپلواکۍ غوښتلو دا غورځنګ د روښان پیر او جلال الدین اکبر د واکمنی پر مهال پیل اود دې غورځنګ وروستی سیاسي لارښود، کریمداد و چې د هندي واکمن شاجهان په وړاندې یې د خپلواکۍ ساتلو د مبارزې ډګر تود ساتلی و.

له عرفاني او ادبي پلوه د روښاني غورځنګ اغیزې یوازې په هغو پیړیو او د روښاني واکمنۍ په سیمو کې محدودې پاتې نه شوې. روښان پیر د پښتو لیکدود او پښتو ادب د پراختیا او ودې لپاره ځانګړې هلې ځلې پیل او د پلي کولو لپاره یې بشپړه ژمنتیا درلوده. د روښان پیر په زیار د خیر البیان لیکل شوی کتاب، نه یوازې دا چې د هغه پیر د نصایحو او لارښوونو له اړخه ارزښتمن دی، بلکې د پښتو لیکدود او پښتو ادبي نثر د تر ټولو پخوانۍ بیلګې په توګه خورا مهم ګڼل کیږي.

د روښاني نهضت ارزښت له عرفاني او تصوفي اړخه زیات دی. ددې نهضت لارویان له هم هاغه پیله بیا تر اوسه د عبادت او ریاضت ځانګړې لارې او طریقې لري چې په هند، پښتونخوا او افغانستان کې پیروان لري. په سیمه کې د تصوف له بیلا بیلو ټولګیو څخه یو مهم ټولګی همدا روښاني طریقه ده چې ریاضت او عبادت یې د نورو صوفیانه طریقو په څیر د اعتدال خوښوونکي او له هر ډول بنسټپالنې او سخت دریځۍ څخه پرهیز کوي.

روښاني نهضت د همدې ځانګړنو پر بنسټ د زیاتو څیړونکو او محققینو د پام وړ ګرځېدلی او د څیړلو لپاره یې زیاتو بهرنیو او کورنیو څیړونکو زیار ایستلی دی. د ناروې، فرانسې، پخواني شوروي اتحاد، هند، پاکستان او زیات شمیر نورو هیوادونو لیکوالو له خپلو لیدلورو سره سم د دې نهضت څیړنه او پلټنه کړې ده. ځینو دا نهضت یو تصوفي او عرفاني خوځښت ګڼلی، ځینو بیا د خپلواکۍ د یوه غورځنګ په توګه یادکړی او یو شمېر یې د اصلاحي او کلتوري خوځښت په توګه یادوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن لنديز:

پير روښان په ميا روښان، بايزيد انصاري او بايزيد مسكين مشهور و. هغه د عبدالله زوی او د شيخ محمد لمسی دی. په ۹۲۶ هجري كال د پنجاب د (جلندر) د اورمړو د كلي (بركي) په يوې متوسطې كورنۍ كې سترګې پرانستي دي. دا كورنۍ (اورمړ) تراوسه د وزيرستان په (كانې ګورم) كې استوګنه لري. پير روښان له كوچنيوالي څخه د تصوف له مسلك سره پوره مينه درلوده، هڅه يې كوله، چې دغې مرتبې ته د رسېدو په خاطر يو كامل پير پيدا كړي.

په لسمې او يوولسمې پېړۍ كې بايزيد روښان، دده كورنۍ، پيروانو او يو شمېر معاصرينو د هېواد د خپلواكۍ او ملي واكمنۍ د تر لاسه كولو په خاطر د وطن پالنې د پاك احساس له مخې نه ستړي كېدونكې مبارزې كړي او په دې لاره كې يې خپل سرونه قربان كړي دي. له بلې خوا د تصوف او مذهب په جامه كې يې ډېر پښتانه د خپلواكۍ په روحيه روزلي او هم يې په پښتو ادبياتو كې د خپلو خلكو د ويښولو په خاطر له ارزښت څخه ډكه پانګه زياته كړې ده. سره له دې دښمنانو هڅې كولې چې د روښانيانو د ژوند كارنامې او مبارزې پټې كړي او پير روښان د (پير تاريك) په نوم ونوموي؛ خو دغو كارونو دښمنو ډلو ته د اميد لار نه ده پرانستلې؛ بلكې د پير روښان د ژوند او مبارزې په هكله يې د كورنيو ليكوالو په څنګ كې ډېرو ناروېژانو، انګرېزانو، ايټالويانو، فرانسويانو، جرمنيانو او (پخواني شوروي اتحاد) يو شمېر ختيځ پېژندونكو هم ددغه ملي غورځنګ په هكله ليكنې كړې دي.

روښانيانو د بايزيد په لارښوونه د هندي مغولي واكمنۍ د استبداد په وړاندې او د پښتنو د پخواني برم د بيا تر لاسه كولو په خاطر داسې تحريك رامنځته كړ چې د پښتنو په تاريخ او ادب كې د (روښاني غورځنګ) په نامه ونومول شو. دغه غورځنګ له يوې خوا په افغانانو كې سياسي شعور را ژوندۍ كړ، له بلې خوا يې دوی د هېواد د ازادولو لپاره د هند د مغولي واكمنۍ د استبداد پر ضد مبارزې ته چمتو كړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱- یو تن زده کوونکی دې پخپله خوښه د ټولګي مخې ته راشي او ودې وايي چې پیرروښان ولې په پښتو ادبیاتو کې لوړ دریځ لري؟ نور زده کوونکي دې غوږ ورته ونیسي. هر زده کوونکی کولای شي په دې اړه خپل نظر وړاندې کړي.

۲ – په پورته متن کې د پیر روښان د لیکنو له مخې څه ویلای شئ چې په هغې کې د څه شي تله درنه ده. یو تن زده کوونکی دې د نورو په استازیتوب څرګندونې وکړي. که له بل زده کوونکي سره په دې اړه بل نظر موجود وي، ور زیات دې یې کړي.

۳ - روښاني غورځنګ ته ولې سیاسي بڼه ورکول کیږي؟ هر زده کوونکی دې په خپل وار پرې رڼا واچوي.

۴ – پیر روښان ولې په مسجع ډول خپل نثر لیکلی دی؟ لامل یې څه شی دی، دوه تنه زده کوونکي دې په دې اړه خپل نظر وړاندې کړي.

۵ – د پیر روښان د ژوند په دوران کې د پښتنو ټولنیز او سیاسي دریځ څنګه و؟ په دې اړه دې زده کوونکي خپل نظر وړاندې کړي او خبرې اترې دې پرې وکړي.

کورنۍ دنده

د پیر روښان د لیکنې ځانګړتیا او په هغې کې د مذهبي رنګ د غلبې په اړه خپل معلومات په یوې څېړنیزې مقالې کې ولیکئ. د بښونکي لارښوونو ته غوږ کښېږدئ.

د زده کړې په لار کې د نننې کړاو ګالل د سبا لپاره
د نېکمرغۍ زېرمه کول دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې د مطبوعاتو لنډ بهير

صفحه ۱ — سال پنجم — نمبر ۲

سراج الاخبار

۱۳۲۹

این اخبار از حبیب الله میباشد

در رین اخبار از حوادث داخلیه و خارجیه و بسی مقالات مفیده درج میشود

رسنۍ يا مطبوعات د بشري ټولنو تر ټولو ارزښتمن او اړين رکن دی. هرڅومره چې په يوې ټولنې کې رسنۍ پرمختللې، ازادې او ناپلوې وي، په هماغه اندازه هغه ټولنه د عدالت او برابرۍ پر ستنو ولاړه او له ظلم، تېري او تعصب څخه خلاصه وي. رسنۍ په يوې ټولنې کې مخکښ رول لوبوي او هر لوري ته چې وغواړي هغه ټولنه راکښلای شي. دولت دري رکنه لري، چې له اجرايوي، عدلي او تقنيني ځواکونو څخه عبارت دي، خو رسنيو د خپل ارزښت او اهميت له مخې د دولت په دې چوکاټ کې ځان ځای کړی او تر ټولو لوړ ځای يې خپل کړی دی. رسنۍ ددې په څنګ کې چې په يوې ټولنې کې ناخوالو ته ګوته نيسي، د هغې لاملونه په ګوته کوي، د ټولنې تګلوری هم ټاکي او مرسته ورسره کوي. رسنۍ راتلونکو نسلونو ته د ولسونو د پوهې او فرهنګ په لېږد او انتقال کې مهم رول لوبوي. زمونږ په ګران هېواد افغانستان کې رسنۍ په پرتله ييز ډول اوږد تاريخ لري او تر ننه يې د پراختيا ښېلا ښېل پراونه وهلي دي.

_ ستاسو په اند په يوې ټولنې کې د رسنيو او مطبوعاتو ارزښت په څه شي کې نغښتی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسنۍ د ټولنيزو اړيکو د وسايلو په نامه يادېږي. په رسنيو کې خبري اژانسونه، ورځپاڼې، جرېدې، مجلې، راډيو، تلويزيون او انټرنيټ شامل دي. څومره چې په يوه ټولنه کې د رسنيو شمېر زياتيږي، په همغه کچه پر عامه ذهنيت زيات اغېز اچوي. د سراج الاخبار خپرونې د خپلې لومړنۍ سرمقالې د "افتتاح کلام" په نامه په يوې برخې کې ليکلي: "... دا څرګنده خبره ده چې "اخبارونه" په دې زمانه کې د دولتونو او ولسونو د ژبې په توګه ګڼل شوي دي. په اوسني وخت کې له وروسته پاتې او بدوي قومونو پرته داسې هيڅ يو دولت يا قوم نشته چې اخبار ونه لري. اخبار د "خبر" جمع ده چې ضد يې بې خبري ده." چاپخونې يا مطبعې د رسنيو ډېر مهم جزء بللی شي. اوس په کمپيوترونو کې د انټرنيټ له لارې سړی ډېر ژر د نړۍ له حالاتو، پوهنيزو او تخنيکي بريالياوو، تازه خبرونو او نورو موضوعګانو څخه نېغ په نېغه خبرېږي. د معلوماتي تکنالوژۍ له منځته راتګ دمخه دا کار شونی نه و. ددې ټولو موضوعګانو د انتقال لپاره چاپخونو او مطبعو ته اړتيا وه. يعنې د خلکو غوښونو ته د معلوماتو په رسولو کې چاپخونو خپل ارزښت درلود.

په افغانستان کې مطبعه د لومړي ځل لپاره د امير شېرعلي خان د دويمې پاچهۍ (۱۲۵۲ – ۱۲۵۷ هـ ش) په پېر کې رامنځته شوه. په دې وخت کې د چاپ دري مطبعې موجودې وې. دوه يې د مصطفاوي او مرتضاوي په نامه وې. بله يې د "شمس النهار مطبعه" وه. شمس النهار په مطبعې کې د شمس النهار جرېده چاپېده. د شمس النهار، مصطفاوي او د مرتضاوي درېواړو چاپخونو چاپ په ډېرينه توګه سرته رسېده. په هر حال په افغانستان کې د چاپ پيلامه له همدې درېو مطبعو څخه شوې ده. په دې مطبعو کې د چاپ کارونه په ډېر لږ ظرفيت سره ترسره کېده، خو بيا هم د افغانستان د ژورنالېزم په تاريخ کې يې ډېر رڼبنان او څرګند بنسټونه ايښي دي.

دمخه مو وويل چې مطبعه د لومړي ځل لپاره په افغانستان کې د امير شېرعلي خان د واکمنۍ په دويم پېر کې رامنځته شوه. له دې سره مل د شمس النهار په نامه ورځپاڼه هم د لومړي ځل لپاره ددې علمدوسته پاچا د پاچهۍ پرمهال منځ ته راغله. د دې ورځپاڼې د خپرو شوو ليکنو له مخې په دې وخت کې په کابل يا د هېواد په نورو برخو کې بله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونه، نه وه. شمس النهار به کله په اوونۍ کې یوځل او کله په پنځلسو ورځو کې یو ځل خپرېده. داسې بریښي چې شمس النهار به تر ۴۰ ګڼو زیات چاپ شوی نه وي.

وروسته بیا د امیرحبیب الله خان په وخت کې (۱۹۰۶م، ۱۲۸۵ هـ ش) د مولوي عبدالروف خاکي کندهاري په مسؤولیت د "سراج الاخبار افغانستان" په نامه یوه جریده خپره شوه. له بده مرغه خپرونو یې دوام ونه کړ او لومړۍ ګڼه یې وروستۍ ګڼه شوه. بیا (۱۹۱۱ - ۱۹۱۸ م) د "سراج الاخبار افغانیه" په نوم خپرونه رامنځته شوه. دا خپرونه په افغانستان کې د دوامداره ژورنالیزم پیلامه ده. ددې خپرونې بنسټ د هېواد پیاوړي شخصیت او تکړه ژورنالیست، علامه محمود طرزي د ۱۲۹۰ هـ ش کال د تلې د میاشتې په ۱۶ (اکتوبر۱۹۱۱) کېښود. محمود طرزي غوښتل ددې خپرونې له لارې افغانان د ملت پالنې له روحیې سره اشنا کړي، د هېواد پالنې درس ورکړي، خپلواکۍ غوښتنه ورزده کړي او د هغه مهال علم او پوهه وروښیي. سراج الاخبار لومړی په دېرینه مطبعه کې چاپېده چې وروسته بیا په حروفي بڼه چاپ شو. سراج الاخبار په دوو اونیو کې یوځل چاپېده. ددې خپرونې مسؤول چلوونکی له پیله تر پایه محمود طرزي و. په سراج الاخبار کې ادبي او علمي مقالې، عکسونه، انځورونه او کارتونه خپرېدل. علامه محمود طرزي په سراج الاخبار کې د پښتو لیکل دود کړل چې د مولوي صالح محمد هوتک، غلام محی الدین افغان او نورو پښتنو لیکوالو له خوا لیکل کېدل.

تر شمس النهار او سراج الاخبار افغانیه وروسته "امان افغان" په داسې دورې کې په خپرېدو پیل وکړ چې د افغانستان خپلواکي تر لاسه شوې وه. امان افغان په ۱۲۹۸ لمریز کال کې د وري د میاشتې په ۲۲ نېټه په خپرونو پیل کړی دی. دا اخبار تر نهم خپرنیز کال پورې په اونیز ډول خپرېده. وروسته د ۱۳۰۷ لمریز کال د لیندۍ د میاشتې په پنځلسمه ورځپاڼې ته لوړ شو. قطع او صحافت یې هم بڼه شو او په معیاري بڼه خپرېده. په امان افغان کې خبرونه، مرکې، راپورتاژونه، تحلیلي موضوعګانې، تبصرې، سیاسي تفسیرونه، ویناوې او بیانیې، موعظې، تفریحي مطالب، شعرونه، داستانونه او داسې نور خپرېدل. د امان افغان لومړنی مسؤول چلوونکی عبدالهادي داوي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په امان افغان پسې د "افغان" په نامه خپرونه رامنځته شوه. افغان د افغانستان لومړنۍ خپرونه ده چې دکلمې په ربښتينې معنا د ورځپاڼې په بڼه خپرېدله. په ځينو ځايونو کې هغه خپرونه چې په اوونۍ کې دوه يا درې ځله خپرېږي، هم د ورځپاڼې په نامه يادوي. افغان د ۱۲۹۹ لمريز کال د چنګاښ په ۱۴ (۱۹۱۹م) په خپرېدا پيل وکړ. په دې ورځپاڼې کې کورنۍ او بهرنۍ خبرونه، اخلاقي، علمي او تفريحي موضوعګانې خپرېدې. مسؤول چلوونکی يې محمد جعفر کندهاری و.

له "افغان" وروسته د "ابلاغ" وار راغی. نوموړې خپرونه هم د ورځپاڼې په بڼه خپرېده. ابلاغ د ۱۳۰۰ لمريز کال د تلې مياشتې په لومړۍ نېټه په خپرونو پيل وکړ. دا خپرونه به په يوې پاڼې کې چاپ او پر دېوالونو او دګڼې ګونې په ځايونو کې به د خلکو د لوستلو لپاره ځړول کېده. ددې ورځپاڼې لومړنی مسؤول چلوونکی مدير ميرزا محمد اکبرخان و.

په دې دورې کې د ابلاغ، حقيقت او اتحاد مشرقي ورځپاڼې او د غازي، اتفاق اسلام، ستاره افغان، اتحاد اسلام (بيدار)، اصلاح، طلوع افغان او ارشادالنسوان په نومونو اوونيزې خپرېدې. ارشادالنسوان لومړنۍ اوونيزه وه چې د افغانستان د ښځو لپاره خپرېده. دا اوونيزه په ۱۲۹۹ لمريز کال کې د محمود طرزي د مېرمنې، اسما اسميه له خوا رامنځته شوه. دې اوونيزې خبرونه، مقالې، تبصرې، راپورتاژونه او په ښځو پورې اړوند مسايل خپرول.

له کورنۍ اړودور څخه په وروسته پېر (۱۳۰۸ - ۱۳۴۳ لمريز) کې مطبوعات په دولت پورې محدود وو. د ورځپاڼو په سرکې د "اصلاح" ورځپاڼه يو ځل بيا رامنځته شوه چې لومړی ځل په ۱۳۰۰ لمريز کال کې د بشير احمد او بيا وروسته د حافظ فيض محمد تر مشرۍ لاندې چاپېده. وروسته د انيس (۱۳۰۶لمريز)، هېواد (۱۳۲۶لمريز)، کابل ټايمز (۱۳۴۰ لمريز) او جمهوريت په نومونو ورځپاڼې خپرېدې. همدارنګه په يو شمېر ولايتونو کې د اتحاد مشرقي، اتفاق اسلام، پروان، طلوع افغان، بيدار، اتحاد، وړانګه، ستوری، بدخشان، نيمروز، هلمند، سنايي او کندوز په نومونو خپرونې خپرېدې. په دې دورې کې يو زيات شمېر مجلې او جرېدې هم خپرېدې چې هرې يوې يې خپل لوستونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلودل او په زړه پورې مطلبونه يې خپرول. د افغانستان راديو د لومړي ځل لپاره په ۱۳۱۸ لمريزکال کې خپرونې پېل او بېلا بېل پراوونه يې ووهل، چې اوسني حالت ته رارسېدلې ده. همدا راز د افغانستان د تلويزيون دستګاه د ۱۳۵۷ کال په لومړيو کې ازمېښتي خپرونې پيل کړې. د وخت په تېرېدو يې ورو ورو خپرونې د ورځې څو ساعتونو ته ورسېدې او اوس شپه او ورځ د نړيوالې شبکې په مرسته خپرونې کوي او د نړۍ په زياترو هېوادونو کې يې مينه وال ننداره کوي. د ورځپاڼو، مجلو او جرېدو ترڅنګ د خرګندې اړتيا له مخې په ۱۳۱۹هـ. ش. کال کې "باختر اژانس" رامنځته او په فعاليت يې پيل وکړ. باختر اژانس د خپلو خبرېالانو په واسطه له کابل او ولايتونو څخه خبرونه راټولول او د خپرولو لپاره يې راډېوګانو او خپرونو ته ورکول.

که څه هم په افغانستان کې د ازادو مطبوعاتو پيلامه د امير امان الله خان د واکمنۍ مهال ته منسوبه ده، خو په حقيقت کې د مطبوعاتو ازادي ډېر دمخه د محمود طرزي په وسيله په "سراج الاخبار افغانيه" کې پلې شوې ده. سراج الاخبار افغانيه د محمود طرزي د ازادۍ غوښتنې او پالنې ډېر خرګند ثبوت دی چې په بېلابېلو تدبيرونو يې خپل دغه ارمان ترلاسه کړی دی. ددې ادعا د ثبوت لپاره په نومورې خپرونې کې د "حی علی الفلاح" په نامه د يو مضمون خپرول و، چې په هغې کې يې د دربار د هيلو پر خلاف د هېواد خپلواکي اعلان کړې وه او په مقابل کې يې ۲۴ زره کابلۍ روپۍ جريمه شوی او خپرونه مصادره شوې وه.

د امير امان الله خان د واکمنۍ پر مهال د "انيس" په نامه د يوې خپرونې پيل د مطبوعاتو له ازادۍ سره وترل شو. انيس د هېواد د خپلواکو خپرونو د مخکښې په توګه په (۱۳۰۶ لمريز) کال کې چاپ شو. انيس د وخت د پوليسو رژيم "د سرخ پوشو" غلو او جوارګرو په نامه تر نېوکو لاندې ونيو. په پايله کې يې د انيس اداره وترل شوه او چلوونکی يې محاکمې ته وړاندې کړای شو. د انيس مسؤول چلوونکي د خپلې منطقي او مستدلې دفاع له املې برائت وموند او د بيان او مطبوعاتو د آزادۍ د پلي کولو د اتل په توګه يې زمور د خلکو له خوا تود هرکلی وشو. همدا راز د نسيم سحر، ندای خلق، انګار، وطن،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولس، نیلاب او ... په نامه ازادو خپرونو فعالیت کاوه. ددې ترځنګ د ۱۳۴۱ – ۱۳۵۲کلونو ترمنځ په هېواد کې شاوخوا ۳۰ ازادو خپرونو فعالیت کاوه چې هرې یوې خپله تګلاره او نشراتي مشي لرله.

پر ۱۳۸۱ لمریز کال په هېواد کې د موقتي او وړپسې د انتقالي اداري له راتګ وروسته د بیان او مطبوعاتو ازادي د دولت له خوا تضمین شوه. په دې بهیرکې زیات شمېر خپرونې، خبري رسنۍ، رادیو ګانې، تلویزیونونه او نورې وسیلې رامنځته شوې. د مطبوعاتو نوی قانون د افغانستان د پارلمان له خوا تصویب شو او په دې توګه یې د بیان او د مطبوعاتو ازادۍ ته لار هواره کړه. نن په هېواد کې شاوخوا پنځه سوه خپرونې، زیات شمېر رادیوګانې او شخصي تلویزیونونه او همدارنګه د لسو په شاوخوا کې خبري رسنۍ په فعالیت بوختې دي.

د متن لنډیز

مطبوعات د یو ولس د ویښتیا او بیدارۍ نښه ده. د ربښتینو مطبوعاتو دنده د ولس رهبري ده؛ له ظالم څخه د مظلوم ژغورل دي؛ د حق او باطل ترمنځ توپیر دی؛ نښه ته نښه او بدو ته بد ویل دي چې پرمختللي هېوادونه پرې د نېکمرغۍ او سعادت لوړو پوړیو ته رسیدلي دي. په افغانستان کې مطبوعات په پرتله یېزه توګه اوږده مخینه لري. سید جمال الدین افغان له هېواده د وتلو پرمهال امیرشېرعلي خان ته د یو شمېر سلا مشورو په لړ کې د شمس النهار په نامه د یوې خپرونې د رامنځته کېدو سلا ورکړه. له هغه راوروسته مطبوعاتو په افغانستان کې پراختیایي بهیر پیل کړ. د امیر شېر علي خان د واکمنۍ پر مهال د لومړي ځل لپاره د شمس النهار په نامه خپرونې په خپرېدو پیل کوي. د مطبوعاتو بهیر په هېواد کې کله غځند او کله هم د یو زور او قوت په څېر راخرګند شو. په ببلابېلو رژیمونو کې یې خپلې ودې ته دوام ورکړ. نن سبا په افغانستان کې د بیان او مطبوعاتو ازادي تضمین شوې ده. زیات شمېر خپرونې، رادیوګانې، تلویزیونونه، خبري رسنۍ، برښنایي رسنۍ، انترنیټ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویب پاڼې فعالیت کوي اود خلکو ارمانونه او هیلې خپروي. د یادونې وړ ده چې رسنۍ او مطبوعات باید ټولنه یو سالم لوري ته رهنمایي کړي؛ د هېواد او ولس ملي ګټو ته وفاداري وي او د پردي کلتور د خپرولو پرځای د خپل افغاني کلتور خپرېدا ته پام وکړي.

فعالیتونه

۱ – لس تنه زده کوونکي دې په وار د ټولګي مخې ته راشي او د رسنیو د ارزښت په اړه دې خپله پوهه او معلومات نورو زده کوونکو ته وړاندې کړي.

۲ - یو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او دې پوښتنې ته، چې ولې رسنیو ته دیو دولت د ځلورم رکن په سترګه کتل کیږي، ځواب ووایي. نور زده کوونکي دې په بحث کې برخه واخلي.

۳ – ټول زده کوونکي دې "په هېواد کې موجودې رسنۍ او د هغوی تګلوری" تر نامه لاندې په ازاد بحث کې برخه واخلي. لومړی دې د رسنیو رسالت او دنده څرګنده کړي او وروسته دې د هغو رسنیو په اړه خبرې وکړي چې پېژني یې. یو تن دې د غونډې د منشي په توګه د بحث عمده ټکي او پایلې له ځانه سره ولیکي او خپل رپوټ دې چمتو کړي.

۴ – یو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او د بیان د ازادۍ د اړتیا په باره کې دې نورو ته معلومات وړاندې کړي. بل زده کوونکی دې د بیان د ازادۍ په اړه خپل نظر څرګند کړي چې ایا د بیان ازادي څه محدودیت هم لري او که نه؟

۵ – څو تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او په هېواد کې دې د رسنیو د تاریخي بهیر او پراختیا په اړه خبرې وکړي.

۶ – څو تنه زده کوونکي دې په خپل ټولګي کې د یوې جریدې د جوړولو په اړوند خبرې وکړي. د ښوونکي په لارښوونه دې په عملي اقدام لاس پورې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده کوونکي دې د خپلو معلوماتو له مخې د اوسنيو رسنيو په اړه يو مخ ليکنه وکړي.
پورته لوستل شوی لوست دې په پام کې ونيسي. په بله ورځ دې د پښتو په درسي ساعت کې ټولګيوالو ته واوروي.

لاندې شعر ولولئ او خوندې ترې واخلئ:

هر ملخی د سربازۍ له هنر څه زده
چې په دا هنر کې سر ښندي پتنګ دی
لا تر اوسه يې ماغزه په کرار نه دي
چا چې ما سره وهلی سر په سنګ دی
لا په خوب کې په لرزه پرېوزي له کټه
چې د چا تر غوږ زما د تورې شرنګ دی
که په دا دور مې ګورې هغه زه يم
چې مې داغ په خاطر ايښی د اورنګ دی
درست جهان مې و مغلو ته خيبر کړ
ځای ځای يې پښتانه وته قلنګ دی
خوشحال ختک

نيکمرغه هغه څوک دی چې له خپلې هرې خطا څخه
نوې تجربه تر لاسه کړي.
((سقراط))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترکیب او له جملې سره د هغه توپیر

په مخکنیو ټولګیو کې مو ګرامر پېژندلی دی. ګرامر د ژبې د جوړښت د نظام علمي شرحې ته ویل کیږي. ګرامر د یوې ټاکلې ژبې د کلمو، جملو د رغاونې او جوړښت د قاعدو سیستم تشریح او څېړي یا د ژبې صرفي او نحوي جوړښت او ساختمان ترکتنې او څېړنې لاندې نیسي؛ یعنې د یوې ژبې د کلمو د تغییر او بدلون بڼې او د هغوی ترکیب ، د جملو جوړښت او څرنګوالی بیانوي.

په دې لوست کې په ترکیب باندې خبرې کیږي.

تاسو د ترکیب په اړه څه پوهیږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې دمخه چې ترکیب وپېژنو، ښه به وي جمله وپېژنو. د جملې د پېژندلو لپاره د نحوې پېژندلو ته اړیو. نحوه هغه پوهنه ده چې د جملو، فقرو، عبارتونو او ترکیبونو د جوړښت له قاعدو څخه غږېږي. د جملې د اجزاو و قاعدې پکې بیان او څرګندیږي. په نحوه کې نحوي ترکیبونه او جملې د معنا او جوړښت له مخې په پام کې نیول کیږي. جمله یوه عربي کلمه ده او مجموعې ته ویل کیږي. جمله د الفاظو او کلمو داسې ترکیب دی چې یو بشپړ مفهوم افاده کوي. هغه توکي چې جمله ورڅخه جوړیږي، د جملې اجزا ورته وایي.

نحوه په ټاکلې ژبې کې دګرامر د یوې برخې په توګه او په یوې جملې کې د کلمو دګرامري ترکیب د یوځای کېدو طریقه، ترتیب او معنوي رابطه څېړي؛ په دې معنا چې د جملو لفظي جوړښت او معنوي رابطه او ځانګړتیاوې څېړي. ترکیب د دوو یا زیاتو (خپلواکو او نا خپلواکو) کلمو له یوځای کېدو څخه عبارت دی چې اجزا یې یو له بله سره ارتباط ولري. څنګه چې د نحوې څېړنې د مطالعې او څېړلو اصلي او اساسي مواد جملې دي، نو په همدې توګه د کلمو ترکیب هم د جملو په جوړښت کې یو توکی یا یوه برخه ګڼل کیږي. لکه "هلک ولوېد." دا یوه ساده جمله ده چې له دوو اساسي برخو څخه جوړه شوې ده. لومړۍ برخه یې "هلک" د جملې مبتدا (فاعل - مسند الیه) او دویمه برخه یې "ولوېد" د جملې خبر (فعل-مسند) دی. که چېرته په همدې جملې کې د جملې له فاعل "هلک" سره ځینې کلمې، چې نحوي رابطه سره ولري، یوځای شي، په دې وخت کې دغه مبتدا "هلک" له خپلو اړوندو برخو سره یو ترکیب جوړوي. لکه:

ښه هلک، یو ډېر هوښیار هلک، یو غښتلی تکړه هلک ... دا ډله کلمې له یو بل سره نحوي رابطه لري او په پورتنۍ جمله کې له "هلک" سره د مبتدا په توګه راځي. دې ته "ترکیب، غوندې یا عبارت" وایي. همدارنګه له "ولوید" سره چې د جملې "خبر، فعل یا مسند" دی، یو شمېرنورې کلمې یوځای شي او نحوي رابطه سره ولري، لکه: "سخت ولوید. په زوره ولوېد. وران ولوېد. ببڼایه ولوېد." د جملې دویمه اساسي برخه (خبر) جوړوي.

په پورته اسمي ترکیب کې ګورو چې "هلک" د ترکیب اصلي جزء دی او له خپلو اړوندو کلمو سره یو اسمي غوندې بلل کیږي. په دویمه برخه کې "ولوېد" د فعلي ترکیب اساسي برخه ده؛ نو ځکه فعلي ترکیب (غوندې) ورته وایي. اسمي او فعلي دواړه ترکیبونه په ځانګړې توګه بشپړ مطلب نشي رسولای. یوازې د یو غوندې په راوړلو معنا نیمګړې پاتې کیږي. ترکیب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنا او جوړښت له مخې بېل ډول ونه لري.
ترکیبونه د معنا او مفهوم له مخې له کلمو سره یو شی ګڼل کیږي، مګر توپیر یې دادی چې ترکیبونه مرکب مفهومونه څرګندوي او د نومونو او فعلونو معناګانو ته زیاته ټاکلې او مشخصه بڼه ورکوي. په دې توګه ویلای شو:

- ترکیب له دو و یا زیاتو خپلواکو یا ناخپلواکو کلمو څخه جوړیږي،
- په ترکیب کې یوه کلمه د بلې تابع ګرځي،
- په ترکیب کې د کلمو تر منځ نحوي رابطه ټینګیږي،
- ترکیب د کلمې په پرتله پراخ او مرکب مفهوم څرګندوي،
- د جملې او ترکیب تر منځ توپیر او بېلوالی اړین دی.

د جملې او ترکیب تر منځ توپیر
د جملې او ترکیب تر منځ خاص توپیر شته. هغه ځانګړتیا چې د جملې په جوړښت کې موجوده ده، په ترکیب کې نه لیدل کیږي. جمله له مبتدا او خبر څخه جوړه ده. د یوې جملې مبتدا یا خبر هر یو له (اسمي یا فعلي) ترکیبونو څخه جوړیږي. د بېلګې په توګه، په بشپړه او پوره جملې کې مبتدا او خبر او همدارنګه د هغوی اړوندې برخې ځای لري، خو په ترکیب کې دغه برخې نیمګړې وي.
په پښتو کې ترکیبونه په دو و ډلو (اسمي او فعلي) برخو بېلېږي. هره برخه بیا په خپل وار په جلا جلا ډلګیو ویشل کیږي.
اسمي ترکیبونه: دا هغه ترکیبونه دي چې د ترکیب اصلي او اساسي برخه یې نوم وي. دا اسمي ترکیبونه په جمله کې د مبتدا په برخه کې راځي.
اسمي ترکیبونه په اضافي ترکیب، توصیفي ترکیب، عددي ترکیب او نورو ویشل شوي دي.
فعلي ترکیبونه، هغه ترکیبونه دي چې د جملې د خبر په برخه کې راځي.

اصطلاح له ترکیب سره توپیر لري. اصطلاحي واحدونه هغه تعبیرونه دي چې هر ولس یې د خپل ژوندانه په چاپېریال کې د خپلو دودونو، اخلاقو او روحیاتو په چوکاټ کې په خپله ژبه کې کاروي. دا واحدونه نه یوازې په خبرو اترو کې استعمالیږي، بلکې په لیکنه کې هم کارول کیږي. اصطلاحګانې که له یوې خوا نه د ژبې د لغوي برخې بشپړوونکي دي، له بلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا يو ادبي خوند او رنګ هم لري. په ژبه کې دا ترکيبونه ځانته جلا او بېلې ځانګړتياوې لري، يعنې نحوي ترکيبونه او ژبنۍ اصطلاحګانې يو تر بله توپير لري.

اصطلاحګانې يو ډول ژبني ترکيبونه دي چې د ژبې خاص عنصر او ژبني خاص ډول څرګندونو ته ويل کيږي. اصطلاحګانې د زمانې په اوږدو کې د خلکو له خوا منځته راغلي او په ژبه کې ثابت لغوي ترکيبونه دي. ددغو ترکيبونو برخې دومره ثابتې او ټينګې اړيکې سره لري چې بېلول يې ګران کار دی.

اصطلاحګانې د خبرو کولو پر مهال سمدلاسه نوي نه جوړيږي چې د کوم ټاکلي مطلب د څرګندولو لپاره ورځنې کار واخيستل شي، بلکې په جوړ شوي ډول د ژبې د ويونکو په حافظه کې ساتل کيږي او د اړتيا پرمهال د جوړ شوي ترکيب په توګه کارول کيږي. پخپله دغه ترکيب نېغ په نېغه معنا نه ورکوي، مګر مجازي معنا تري اخيستل کيږي. لکه:

لور په لوټه تېره کول، اوښ په بډه منډل، لوی لاس لرل، لار وهل، ژبه کول، پښه نيول، زړه خوړل، له خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځايېدل، تر بوسو لاندې اوبه تېرول، جګ لو کول، سر ټکول، سر تندی وهل، خوا سړول، سور او شين اوښتل، زړه تشول، غم خوړل، لاس اخيستل، تار اچول، د اسمان کټ، نوک او وری، د لستوني مار، د غاړې غور، د شړومبو مچ.

اصطلاحګانې د معنا او جوړښت له مخې دا لاندې نښې لري:

۱ـ ثابت داخلي ترکيب چې په ګډه يو عمومي معنا او مفهوم څرګندوي. په اسمي او فعلي ترکيبونو کې يې اهميت يو شان دی. اصطلاحي فعلي ترکيبونه که څه هم د مرکبو فعلونو په څېر ښکاري، خو له مرکبو فعلونو څخه توپير لري، ځکه په ثابتو فعلي ترکيبونو کې له ټولو ترکيبونو سره ګډه عمومي معنا ورکوي.

۲ـ اصطلاحګانې له هغو توکو څخه جوړيږي چې په يو ثابت ترکيب کې خپله لغوي معناله لاسه ورکړي. که چېرته ددغه ثابت ترکيب واحدونه بېل بېل معنا شي، نو خپله ټاکلې اصطلاحي معنا له لاسه ورکوي.

د بېلګې په توګه، "لار وهل"، "ژبه کول"، "غم خوړل"، "زړه خوړل". که ددغو بېلګو هره برخه يعنې هر يو توکی يې په جلا جلا توګه معنا کړو، نو بيا هغه خاصه اوټاکلې معنا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي. ځکه "لار وهل" کې د تګ معنا پرته ده. په لغوي معناکې يې "لار" او "وهل" کوم معنوي ارتباط سره نه لري. يا ژبه او کول سره جلا مفهومونه دي.

۳ـ له ترکيبونکو توکوڅخه عمومي معنا لاس ته راځي؛ يعنې ټول ترکيب د يو واحد مفهوم په توګه معنا ورکوي.

۴ـ په اصطلاحي واحدونو کې ځينې محاورې او متلونه هم راتلای شي او همدارنګه د ليکوالو او پوهانو غوره ويناوې هم پکې شاملې دي، لکه:

پوره ورک دې کړه دوه کوره. د کبر کاسه نسکوره ده.

۵ـ اصطلاحګانې ټکي په ټکي نه ژباړل کيږي.

۶ـ هره ژبه جلا او خاص اصطلاحات لري.

۷ـ اصطلاحي توکي د خپلو معنوي ځانګړنو له مخې له نورو ازادو ترکيبونو سره توپير لري.

۸ـ په ژبې کې دغه ترکيبونه ثابت وي، نوي نه جوړيږي.

۹ـ اصطلاحي توکي د نورو ازادو لغتونو په څېر د ژبې په لغوي سيستم کې موجود وي.

د متن لنډيز:

ترکيب، اصطلاح او جمله ښه ښه نحوي مطالب دي. د جملو، فقرو، عبارتونو او ترکيبونو د جوړښت له قاعدو څخه نحوه خبرې کوي. جمله د الفاظو او کلمو داسې ترکيب دی چې يو بشپړ مفهوم افاده کوي. هغه توکي چې جمله ورڅخه جوړيږي، د جملې اجزا ورته وايي. ترکيب د دوو يا زياتو (خپلواکو او نا خپلواکو) کلمو له يوځای کېدو څخه عبارت دی چې اجزايې يو له بله سره ارتباط ولري. دکلمو ترکيب د جملو په جوړښت کې يو توکی يا يوه برخه ګڼل کيږي. ترکيب او اصطلاح دکارونې خپل خپل ځايونه لري. ترکيب رامنځته کيږي او اصطلاحګانې رامنځته شوې کلمې دي، په ټولنې کې خپلې ځانګړې او ټاکلې معناګانې لري. اصطلاح د يو مطلب د ښه بيان لپاره کارول کيږي. ترکيبونه او اصطلاحګانې د يوې ژبې د فرهنګ د بډايني څرګندوی دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ زده کوونکي دې پر پنځو ډلو وویشل شي. هر یوه ډله دې په وار د کلمې، ترکیب، اصطلاح، متل او جملې پېژندنه وکړي. بېلګې دې یې راوړي. د هرې ډلې استازی دې خپل معلومات نورو زده کوونکو ته وړاندې کړي.

۲ـ یو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او په ژبه کې دې د اصطلاحګانو او د هغې د پانګې او ژبنې ارزښت او بډاینې په اړه نورو ته معلومات ورکړي.

۳ـ یو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي او د ټولو زده کوونکو په ګډه مرسته دې د پښتو اصطلاحګانو یو لست پر تخته ولیکي. ټول زده کوونکي دې هغه په خپلو کتابچو کې یاداشت کړي.

۴ـ یو تن زده کوونکی دې د ټولګي په وړاندې اصطلاحګانې د معنا او جوړښت له مخې نورو ته بیان کړي.

۵ـ د جملې او ترکیب ترمنځ څه توپیر موجود دی او په پښتو کې ترکیبونه په څو ډوله دي؟ دوه تنه زده کوونکي دې په خپله ګډه مرسته نورو زده کوونکو ته په دې اړه څرګندونې وکړي.

۶ـ جمله له څو برخو څخه جوړه شوې ده؟ یو تن دې پرې خبرې وکړي.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په خپله خوښه یوه موضوع وټاکي. د هغې په لیکلو کې دې اصطلاحګانې وکاروي. د لیکنې په پای کې دې یو شمېر اصطلاحګانې راټولې کړي چې په ټولګي کې نه وي ویل شوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو قصيده: شيخ اسعد سوري

په پخوانيو ټولګيو کې مو د نظم او نثر په اړه معلومات تر لاسه کړي دي. نثر خپل جوړښت لري او نظم خپل. نظم هغه وينا ده چې وزن او قافيه ولري. مثنوي، بوللە (قصيده)، غزل، رباعي، قطعه او نور د نظم بڼې دي. دلته پر قصيدې، د هغې پر جوړښت او په پښتو کې د قصيدې پر مخينه غږبږو. تر دې دمخه چې قصيده وپېژنو، ښه به دا وي چې شيخ اسعد سوري وپېژنو چې په پښتو ادبياتو کې يې قصيده د لومړنۍ معلومې قصيدې په توګه پېژندل شوې ده. د قصيدې په اړه لږ معلومات لرو، هغه هم د پټې خزانې په واسطه تر موږ را رسېدلي دي.

_ تاسو څه فکر کوئ چې د يوې قصيدې د بيتونو ډېر لږ شمېر به څو وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټه خزانه له "تاريخ سوري" څخه د "لرغوني پښتانه" د ليکوال، شيخ کټه په حواله ليکي چې اسعد سوري په غور کې استوګنه درلوده. هلته د سوري کورنۍ په دربارکې د درناوۍ وړ يو شاعر و. د پلار نوم يې محمد و. په ۴۲۵ هجري کال کې په بغني (د هلمند د زميندار سيمه) کې مړ شو. نوموړی ډېر ښه شاعر و. کله چې سلطان محمود غزنوي پر غور برید وکړ او له امير محمد سوري سره يې جګړه ونښته، نو امير يې د آهنګرانو په سيمه کې کلابند کړ. دغه مهال شيخ اسعد هم د هغه ځای په کوټ نومې سيمه کې و. سلطان محمود غزنوي امير محمد سوري له ځانه سره بندي غزني ته يوړ. امير محمد سوري له ډېره غيرته په بندکې مړ شو. شيخ اسعد سوري، چې د اميرمحمد سوري دوست و، د هغه پر مرګ يوه بوللله و ويله.

بوللله يا قصيده هغه نظم ته وايي چې تر يوې مطلع لاندې ويل کيږي. د ټولو دويمو نيم بيتيو قافيه يې د لومړي بيت له قافيې سره يوشان وي. اوږده او ډول ډول مضامين پکې راوړل کيږي. د بيتونو شمېر يې له شپاړسو څخه نيولی بيا تر دوو سو و پورې رسيږي. عموما د ستاينې، ويرنې، پند او نور اوږده موضوعات پکې بيانيږي. قصيده معمولا په تشبيب پيليږي. تشبيب د قصيدې لومړني بيتونه دي چې د قصيدې له اصلي موضوع څخه بهر د بلې موضوع په اړه؛ په ځانګړې ډول د ځوانۍ او په هغې پورې د اړوند حالت، لکه د مينې او طبيعت په ستاينې کې ويل کيږي. له تشبيب وروسته په قصيده کې اصلي موضوع په تفصيل سره بيانيږي. قصيده پښتو ادبياتو ته له اسلام وروسته راغله او ډېر ژر د پوخوالي کچې ته ورسېده.

د پټې خزانې له پيداکېدو د مخه د پښتو د لومړۍ قصيدې په اړه چاته سمه پته نه وه. ددغه مهم اثر له پيداکېدو سره سم د پښتو يو شمېر غوره قصيدې تر لاسه شوې. په دې لړ کې د پښتو معلومه لومړۍ قصيده هم تر لاسه شوه. دغه قصيده د شيخ اسعد سوري قصيده وه چې د اميرمحمد سوري په مړينه يې ويلې وه. دا هم څرګنده شوه چې په غور او غزني کې ددې پېر موجودو شاعرانو قصيدې ويلې وې او دغه فن مخ په بشپړتيا او پوخوالي روان و. له بلې خوا قصيده يوه داسې وسيله وه چې د پاچهانو د خوښۍ غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې تودې شوې وې. د خپګان او غم پر مهال هم ویل کېدې او دومره سوز او ګداز به په کې موجود و چې د کانړو زړونه به یې هم ویلې کول. کله ناکله به یې ځوانان د جګړې په ډګر کې مبارزې ته هم رابلل.

د تاریخ په اوږدو کې قصیدې ډېر پراونه وهلي دي. د پښتو قصیده هم همداسې درواخلئ چې د موضوع له مخې یې بېل بېل ارخونه لرلي دي.

د غوریانو او سوریانو په پېر کې که څه هم پښتو قصیده د پاچهانو د مدحې اوستاینې په خدمت کې ولاړه وه، خو بیا یې هم پښه له پښتني چاپېریاله بهر ایښې نه ده. د شیخ اسعد سوري قصیده له هغو قصیدو څخه ده چې ساري یې مورږ په هغه وخت کې نه وینو. د غوریانو په پېر کې پښتو قصیدې په فني او ادبي لحاظ د خپل وخت په قصیدو کې لوړ درېځ خپل کړی دی.

د شیخ اسعد سوري په قصیده کې ملي او ټولنیز احساسات له ورایه بربنبي.

نوموړې قصیده په لاندې ډول ده:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زمولوي هر ګل چې خاندي په بهار
هر غټول چې په بیدیا غوړېده وکا
ږېژوي یې پانې کاندي نار په نار*
ډېر مخونه د فلک څپېړه شنه کا
ډېر سرونه کا تر خاورو لاندې زار
د واکمن له سره خول پرېباسي مړ سي
د بې وزلو وینې توی کاندي خونخوار
چې له برمه یې زمري رپي ځنګلو کې
له اوکوبه یې ډاري تېرو جبار
هم یې غشی سکنې ډال د ژوبلورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستمان ځني ځغلا کاندي په ډار
چې يې ملاوې نه کړېږي په غښتليو
دا فلک پر وکا څه کاري ګذار؟
په يوه ګردښت يې پرېباسي له برمه
نه يې غشي، نه ليندۍ وي نه يې سپار
څه تېرى څه ظلم کاندې اې فلکه!
ستا له لاسه نه دى هېڅ ګل بې له خار
په ويرژلو، لور نه کړې په زړه کراړيه
پر نتليو اوروې د غم ناتار
هېڅ روغى مې په زړه نسته ستا له ځوره
بېلوې په ژړا ژړ مين له يار
له تېريو * دې اوښې څاڅي له اوريځو
چينې ژاړي په ورټ ورټ ستا له شنار
نه به لاس واخلې له ځوره نه به لورې
نه به ملا کړې، له بې وزلو له ترار
نه به زړه وسوځوې په هېڅا باندې
نه به پرېوزې له ګردښته له مدار
نه به وصل کړې مين له بل مينه
نه به درملې تپونه د افګار
ستا له لاسه دي پراته ژوبل زګېروي کا
هر پلو ته تپي زړونه په ځار ځار
کله غوڅې کاندې مراندې د زړګيو
کله تېر باسې وګړي هوښيار
کله ټکى واچوې پر نازولیو
کله څېرې کړې ګرېوان د نمنځي چار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـلـه غـورځـوې واکـمـن لـه پـلازونـو
کـلـه کـنبـهـنـوې پـه خـاورو کـې بـادار
زمـوږ پر زړونـو دې نن بیا یو غشی وویشت
ودې ژوبـلـلـه پـه دې غـشـي هـزار
پـر سـوریـو بـانـدې ویـر پـرېـوت لـه پاسه
مـحـمـد واکـمـن چـې ولاړی پـه بـل دار
یـو وار سـو اسـیـر پـه لاس د میرځمنو
انـتـقـال یـې وکـړ قـبـر لـه بـل وار
پـه سـمـاو* یـې ودان آهنګران و
پـه ټـیـکـنـه و پـر درسـت جـهـان اوخـار
د مـحـمـود د ژوبـلـورو پـه لاس کنبهوت
چـې غـزنـه تـه یـې بـاتـلـی پـه تـلـوار
ننـګـیـالـیـو لـره قـیـد مـړیـنـه ده ځکه:
سـه * یـې والـوتـلـه هـسـک تـه پـر دې لار
تـر نـړۍ یـې غـوره خـاورې، هـدیـره کا
د زمـریـو پـه بـېـړیـو * کـلـه وي خـوار
پـه دې ویـر د غـور وګـرې تـور نـمـري * سول
پـه دې ویـر، رنـا تـیـاره سـولـه د ښار
ګـوره ځـاځـي رنـې اوښـې لـه دې غـرونـو
دا کـړونـګـی * سـانـدې لـي پـه شـور هـار
نـه هـغـه زرغـا د غـرونـو، د بـېـدیـا ده
نـه د زرکـیـو پـه مـسـا دی کـتـهـار
نـه غـټـول بـیـا زرغـونـېـږي پـه لانبـونـو
نـه بـامـي بـیـا مـسـبـده کـا پـه کـهـسـار
نـه لـه غـرجـه بـیـا رائـي کـاروان د مشکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه رادرومي غور ته بيا جوپي د شار
د پسرلي اوره تودې اوښې تويږه
مرغلرې به نيسان نه کړي نثار
دا په څه چې (محمد) ولاړ له نړيه
په ويرنه يې سو غور ټول سوګوار
نه ښکارېږي هغه سور د سور په لتو
نه ځلېږي هغه لمر پر دې ديار
چې به نجليو په نڅا پکې خندله
چې به پېغلو کا اتن کتار کتار
هغه غور په ويرناتار د واکمن کښېوست
هغه غور سو د جاندم غوندې سور اړ
لاس دې مات سه ای فلکه چې دې وکا
محمد غوندې زمری د مړيني ښکار
شين زړګی فلکه! ولې لا ولاړ يې؟
اې د غور غرونو په څه نسوئ غبار؟
مځکې! ولې په ږدلو نه پرېوزې؟
لاندې باندې سه! چې ورک سي دا شعار:
چې زمري غوندې واکمن ځي له جهانه
چې څوک نه کړي په نړۍ باندې قرار
سخ په تا ای (محمده) د غور لمر وې!
په نړۍ به نه وي ستا د عدل سار
ته پر ننګه وې ولاړ په ننګ کې مړ سوې
هم پر ننګه دې په ننګه کا ځان جار
که سوري دې په تګ ويرکاندي ويرمن سول
هم به ويارې ستا په نوم ستا په تبار

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جنت کې دې وه ټون زمـوږ واکمنه
هـم پـه تـا دې وي ډېـر لـور د غـفـار

* * *

*نار په نار: په اصل کې په همدې بڼه دی. ښايي تار په تار وي.
*تېری: تیری، تعدی، ظلم او تجاوز
* سماو: سم، درست، راست
* سه: ساه
* ښېرې: زولنې
* تور نمري: سیاه پوش
*کړونگی: ځړوبی
سور: خوشحالي
سور: د قوم نوم دی
سار: ساری، بېلگه

د متن لنډیز:

قصیده د پښتو د نظم د نورو ډولونو په څېر په پښتو کې اوږده مخینه لري. قصیده معمولاً په تشبیب پیلیږي. تشبیب د قصیدې لومړني بیتونه دي چې د قصیدې له اصلي موضوع څخه بهر د بلې موضوع په اړه د طبیعت د ستاینې او یا هغې ته پر ورته موضوع پیلیږي. قصیده پښتو ادبیاتو ته له اسلام وروسته راغله او ډېر ژر د پوخوالي کچې ته ورسېده. د ادبي تاریخ له پاڼو څرګندیږي چې قصیده په پښتو کې پخوا هم موجوده وه او د خپل پوخوالي پورې یې وهلي وې. د شیخ اسعد سوري قصیده د پښتو قصیدو په تاریخ کې د زیات ارزښت وړ ده او له ادبي پلوه هم یوه پخه بوللـه ګڼل کیږي. دا قصیده شیخ اسعد سوري د امیر محمد سوري د مرینې په ویرکي ویلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ زده کوونکي دې پر خو ډلو وویشل شي. لومړۍ ډله دې د ډلې د غړو په مرسته په پښتو کې د غزل، دویمه ډله د مثنوي، دریمه د رباعي او څلورمه د قصیدې په اړه معلومات له ټولګو سره ولیکي. بیا دې یې نورو ټولګیوالو ته واوروي.

۲ـ یو تن زده کوونکی دې د ټولګي مخې ته راشي، د تشبیب په اړه دې خرګندونې وکړي او ټولګه دې په متن کې د قصیدې له مخې ولولي.

۳ـ یو بل زده کوونکی دې ټولګي مخې ته راشي او د شیخ اسعد سوري د قصیدې د متن اصلي ویرنه دې ولولي او د هغې په اړه دې خرګندونې وکړي.

۴ـ زده کوونکي دې په پورته قصیده کې د شیخ اسعد سوري ملي او ټولنیز احساسات په ګوته کړي او د هغو په اړه دې خبرې وکړي.

۵ـ زده کوونکي دې په پورته متن کې اسمي ترکیبونه وګوري او ودې یې لیکي.

۶ـ د ترکیب او جملې پر توپیر دې څو تنه زده کوونکي خبرې وکړي. نور دې ورته غوږ کښیږدي.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې پښتو ادبیاتو ته د قصیدې او د نظم د نورو بڼو د راننوتلو بهیر په ډېر لنډ ډول وڅېړي او د یوې لنډې مقالې په توګه دې په بله ورځ په ټولګي کې په وار ولولي.

د دروغجن سزا داده چې څوک یې پر ریښتیا خبره هم باور نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېريال ساتنه

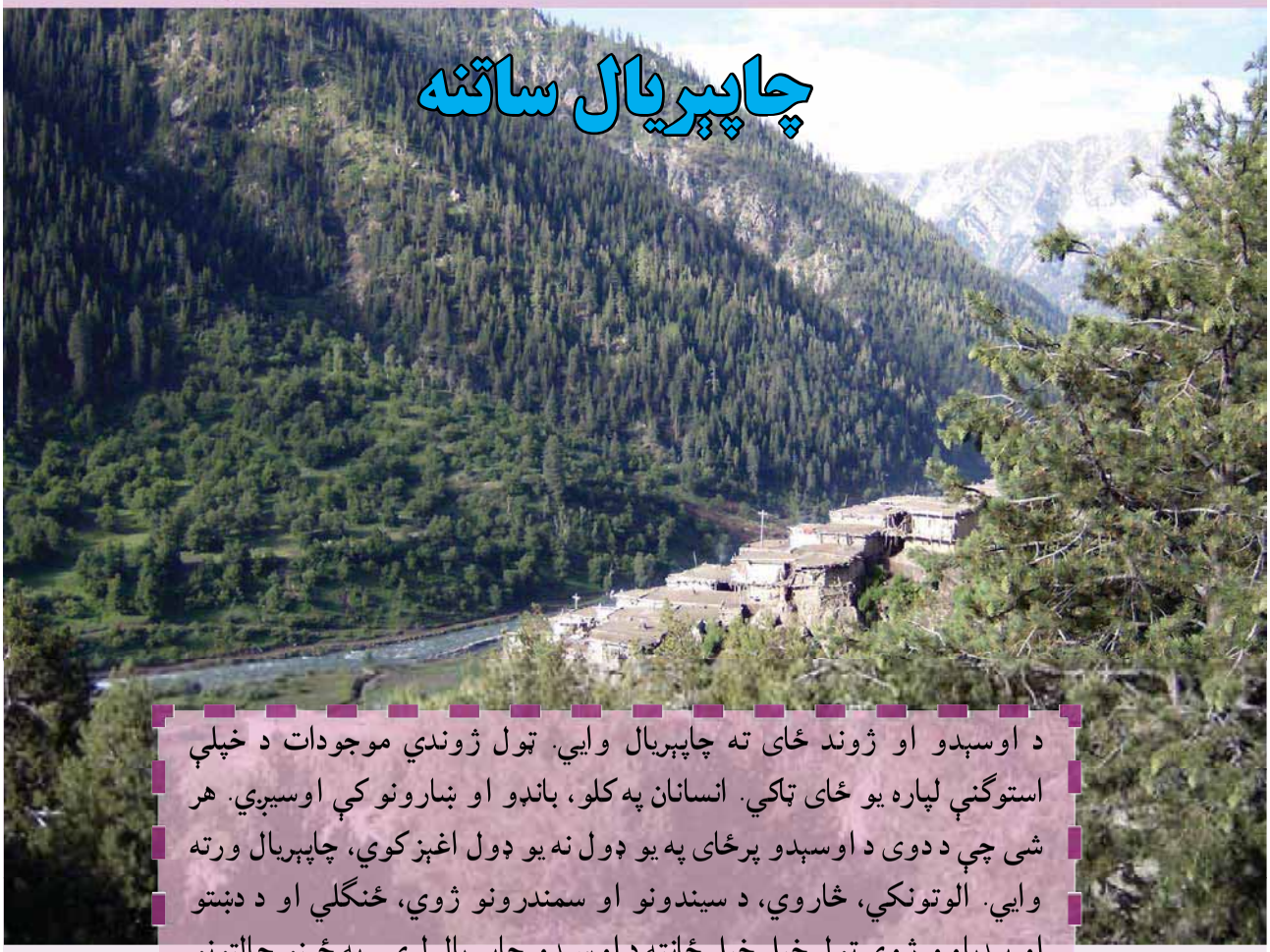

د اوسېدو او ژوند ځای ته چاپېريال وايي. ټول ژوندي موجودات د خپلې استوګنې لپاره يو ځای ټاکي. انسانان په کلو، ښارونو کې اوسيږي. هر شی چې د دوی د اوسېدو پرځای په يو ډول نه يو ډول اغېزکوي، چاپېريال ورته وايي. الوتونکي، څاروي، د سيندونو او سمندرونو ژوي، ځنګلي او د دښتو او بيدياوو ژوي ټول خپل خپل ځانته د اوسيدو چاپېريال لري. په ځينو حالتونو کې يو شمېر ژوو د خپل پوستکي رنګ د اړونده چاپېريال له رنګ سره يوشان کړی. موخه يې له زيان څخه د ځان ژغورل او پاينبت دی. تر ټولو اړينه داده چې چاپېريال بايد د ژوند ټولې اړتياوې په داسې توګه تامين کړي چې موجوديت او دوام يې له ګوابښ سره مخامخ نشي.

ځنګه کولای شو د خپل چاپېريال اړين توکي د پای ته رسېدو له ګوابښ څخه وژغورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندکولو ځای ته چاپېریال وایي. په دې کې د یو ژوندي موجود شاوخوا ټول شیان او توکي چې په یو ډول نه یو ډول یې ژوند تراغېز لاندې راولي، شامل دي. د انسان د ژوند په چاپېریال کې د هغه کور، د کور شاوخوا، اوبه، ځمکه، چمنونه، ونې، باغونه، سیندونه، غرونه، ځنګلونه او داسې نور شامل دي. دا هر یو په خپل وار د انسان او بل هر ژوندي موجود پر ژوند په مستقیم او غیر مستقیم ډول اغېز کوي.

د هرې ورځې په تېرېدو د انسانانو شمېر زیاتېږي. د تازه معلوماتو (۱۳۸۸ لمریز کال) له مخې په منځني ډول هره ورځ شاوخوا درې سوه درې پنځوس زره ماشومان زېږي او شاوخوا ۱۴۶ زره خلک مري. په دې توګه هره ورځ د نړۍ په نفوس کې له دوو سو و زرو څخه زیات زیاتوالی رامنځته کېږي. د نفوسو دا زیاتوالی پر چاپېریال اغېز کوي؛ هغوی د استوګنې ځای ته اړتیا لري؛ اوبه او خواړه غواړي؛ جامې، پوښاک او درمل غواړي؛ ښوونې او روزنې ته اړتیا لري او په سلګونو نورې داسې اړتیاوې. په داسې حال کې چې د چاپېریال یو شمېر توکي د نفوسو په څېر نه زیاتېږي او موجوده اندازه یې د لګښت له مخې پای ته رسېږي، لکه: ونې او ځنګلونه (که ووهل شي او نور یې پر ځای کښېښنول شي)، کاني زېرمې، کرنیزې ځمکې او نور.

په چاپېریال کې ژوندي او ناژوندي موجودات شته. ژوندي موجودات په خپل منځ او همدارنګه له ناژوندیو موجوداتو، لکه: خاورې، اوبو، ګازونو او نورو سره متقابلې اړیکې لري. دا اړیکې د ژوند چاپېریال ته ډېرې اړینې دي. د ایکو سیستم دا اړیکې څېړي. هغه سیستم چې د ایکو سیستم (Eco System) څېړي، د ایکولوژۍ (Ecology) په نامه یادېږي.

د چاپېریال د پاک ساتنې موضوع په روانې پېړۍ کې د ټولو اوسیدونکو د اندېښنې وړ ګرځېدلې. زمونږ د ژوند چاپېریال ورځ په ورځ ککړېږي او د ژوندیو موجوداتو ژوند ته ګواښ رامخته کوي. ننني نړۍ د بشري تمدن د پرمختګ، د معاصرې تکنالوژۍ پر پراختیا او د نفوسو د زیاتوالي له امله په ځمکې او هوا کې د ککړتیا له ستونزو سره مخامخ شوې ده. د روغتیایي رپوټونو له مخې د همدې ککړتیا له امله د نړۍ د نفوسو په سلو کې شل بېلا بېلې ناروغۍ ګواښوي. جګړې او په جګړو کې د مختلفو وسلو کارول یو بل ګواښ دی چې چاپېریال ککړوي. په جګړو کې د ځنګلونو له منځه وړل، د کروندو او اوبو زهري کول او داسې نور هغه کارونه دي چې د ژوند کړۍ تنګوي او ستونزې زیږوي.

د اوسني پېړیو بله ډېره مهمه ستونزه د اوبو ککړتیا ده. دا ستونزه د تکنالوژۍ او صنایعو په پرمختګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا پسې پراخه شوې ده. د نوي صنعت لپاره د ډبرو سکاره او تېل انرژي توليدوي. ددې توکو زياته کارونه چاپېريال، په تېره بيا اوبه او زېرمې ککړوي.

کولای شو د باغونو، شنو سيمو، پارکونو او د سيل د ځايونو د جوړولو له لارې خپل چاپېريال خوندي کړو. د شنو سيمو جوړول ژوندي موجودات له ګوابس څخه ژغوري. ځنګلونه، چې پخپله يوه ژوندۍ ټولنه ده، د چاپېريال عمده توکي دي. د ځنګلونو وهل او د ونو پرې کول، نه يوازې چاپېريال له ګوابس سره مخامخ کوي، بلکې په هغې کې د موجودو ژوو ژوند ته هم سترګوابس بلل کېږي.

د چاپېريال ساتنه د يو ځانګړي شخص، يا ټولنې او کومې موسسې کار نه دی. دا د هر چا دنده ده چې په خپل وار، له خپل نژدې چاپېريال، کور، څخه نيولې پيا د خپل ښار او پارکونو د پاکولو له لارې خپل چاپېريال ځانته ورغوي. د ونو کرل، د پارکونو جوړول، د ځنګلونو او په هغې کې د شتو ژوو ساتل او د هغوی حمايت، له اوبو څخه په ټاکلې اندازه ګټه اخيستل، د هغو توکو لرې کارول يا نه کارول چې لوګي يې هوا ککړوي او ډېرې نورې هغه لارې چارې دي چې هرڅوک کولای شي تر خپلې وسې پورې يې عملي کړي او په دې توګه د چاپېريال د ککړتيا مخه ونيسي.

د متن لنديز:

هر هغه څه ته چاپېريال وايي چې زمونږ شاوخوا ته پراته دي او مونږ يې احاطه کړې يو؛ زمونږ ژوند ورپورې اړوند دی او زمونږ د ژوند د دوام وسايل چمتو کوي. ټول ژوي که پر ځمکه دي، که په اوبو او يا د سمندرونو په تل کې، ټول غرونه، دښتې، ځنګلونه او دريابونه د ژوند د چاپېريال يوه برخه ده. په چاپېريال کې ټول شيان د تل لپاره موجود نه وي، يو څه يې د ورځنې لګښت له مخې پای ته رسيږي او نه نوي کيږي. له دې امله بايد د هغې په لګښت کې پوره پام وشي او د راتلونکو نسلونو دګټې اخيستلو لپاره پرېښود ل شي. ددې ترڅنګ چې چاپېريال په بشري ژوندانه مستقيمې اغېزې لري، بايد په شعوري توګه هم پخپله په چاپېريال پام وکړو او هم د نورو پام هغې ته راواړو. د استوګنې شاوخوا پاکه وساتو، نيالګي کښېنو، ونې او ځنګلونه ونه وهو، مرغان، الوتونکي او کبان بېرحمانه ښکار نه کړو، موجود چمنونه او شنه ځايونه وساتو او نوي هغه جوړ کړو. څومره چې يو چاپېريال پاک، ښکلی او په زړه پورې وي، په هماغه اندازه ژوند نېکمرغه، اسان او روغ وي. روغ چاپېريال زمونږ ستاسو ټولو د نېکمرغه ژوند ضامن دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ چاپېریال څه ته وایي؟ څو تنه زده کوونکي دې په خپله خوښه د ټولګي مخې ته راشي او خپلې څرګندونې دې وړاندې کړي.

۲ـ زده کوونکي دې په مناسبو ډلو وویشل شي. هره ډله دې د چاپېریال د ارزښت او د هغې د پاکوالي په اړه خپل رغنده عملي نظرونه وليکي او دیو وړاندیز په توګه دې چمتو کړي. بیا دې د ډلو استازي په ګډه هغه توحید کړي او دیو بشپړ وړاندیز په توګه دې وليکي او ټولګي ته دې ولولي.

۳ـ دوه تنه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې د چاپېریال د پای ته رسېدونکو او ناپایه توکو نومونه واخلي او څرګنده دې کړي چې له دغو توکو څخه څنګه ګټه واخیستل شي.

۴ـ ځنګلونه د چاپېریال په ښکلا او پایښت کې څه رول لري؟ یو تن زده کوونکی دې په دې اړه معلومات وړاندې کړي.

۵ـ په چاپېریال کې ژوندي او ناژوندي موجودات یو له بله څه اړیکې لري. دا اړیکې په چاپېریال څه اغېز اچوي؟ یو زده کوونکی دې په دې هکله رنا واچوي او بل یو دې د ناژوندیو موجوداتو نومونه واخلي او ودې وایي چې دا اړیکي کوم سیستم څېړي او څنګه؟

۶ـ زده کوونکي دې په پورته متن کې صفت او موصوف په ګوته کړي او نورو زده کوونکو ته دې بیان کړي.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د خپل کلي، ښار یا ښوونځي د چاپېریال د پاک ساتلو په اړه خپل وړاندیزونه په منظمه توګه تنظیم او ترتیب کړي. په راتلونکي درسي ساعت کې دې خپل دغه وړاندیزونه له نورو ټولګیوالو سره شریک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ادبياتو دويمه تاريخي دوره

په مخکنيو ټولګيو کې مو پر ادبياتو خبرې کړې دي. شفاهي يا ولسي ادبيات مو له ليکلو ادبياتو څخه بېل کړي دي. شفاهي ادبيات د ټولنو له رامنځته کېدو سره سم رامنځته شوي دي. هره يوه ټولنه خپل دود، رسم و رواج او فرهنګ د ولسي ادبياتو په هينداري کې نورو ته وربنيي. د شفاهي ادبياتو پيل نشي څرګندېدای، خو ليکلي ادبيات هرو مرو له يو تاريخي پراو سره تړاو لري. پښتو ليکلي ادبيات ډېر لرغوني دي. تاريخي پېښو، کوچېدنو، تاړاک، ځيبنناک او نيواک د هغې زياتې بېلګې تر خاورو لاندې کړي دي. که موږ د ليکلو ادبياتو په اړه خبرې کوو، نو بايد کره لاسوندي يې ولرو چې له بده مرغه زيات شمېر يې په لاس کې نشته. بيا هم د لا نبې پېژندنې لپاره پښتو ادبيات په درېو دورو وېشل شوي دي؛ لرغوني دوره، منځنۍ يا کلاسيکه دوره او معاصره دوره. په لسم ټولګي کې مو د پښتو ادبياتو په لرغوني دورې خبرې کړي دي. د معاصرې دورې په اړه به په دولسم ټولګي کې معلومات تر لاسه کړو. دلته د پښتو په منځنۍ يا دويمې تاريخي دورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږيږو.

د پښتو ادبياتو دويمه دوره، چې د پښتو ادبياتو د تاريخ منځنۍ دوره هم ورته ويلای شو، د لسمې هجري پيړۍ له نيمايي پيلېږي او د څوارلمسې هجري پېړۍ تر لومړيو درېو لسيزو پورې رارسيږي. د پښتو د ادبي تاريخ دويمه دوره له لومړۍ دورې څخه له هره پلوه توپير لري. په دې دوره کې پښتو ادبيات د افغانستان، پښتونخوا او هند په سيمو کې له ځينو ملي، مذهبي او پښتني غورځنګونو سره په تړاو راټوکيږي او وده کوي. د سيمې د هغه مهال فرهنګي ادبي جريانونه پر پښتو ادبياتو خپل اغېز ښندي او د همدغو جريانونو په پيروۍ په پښتو ادب کې ځانګړي سبکونه پيدا کيږي او خپل ځانګړي پيروان مومي.

ددې دورې يوه ستره ځانګړنه داده چې بشپړ او مکمل ادبي اثار يې زمونږ په لاس کې دي. په دې دورې پورې اړوند په سلګونو پښتو دېوانونه، په سلګونو کيسه ييز اثار او په زرګونو ولسي سندرې له مونږ سره شته چې د پښتو د ادبي تاريخ د يوې سترې پانګې په توګه هر اړخيز بحثونه پرې کولای شو.

په دې دوره کې له ګاونډيو ژبو سره د پښتو ادبياتو ترون هم پراختيا مومي. له عربي، فارسي او له همدې ژبو څخه پښتو او له پښتو څخه ځينو دغو ژبو ته د اثارو د راکړې ورکړې مسئله هم خپلو لوړو پراوونو ته خيژي.

د پښتو د ادبي تاريخ دويمه دوره څو پراوونه لري. په هر پراو پورې اړوند اثار د ټوکېدو د شرايطو، خپلو خصوصياتو او فکري هنري اغېز د منلو له امله يو اوږد واټن رانغاړي. ددې خبرو معنا داده چې کله مونږ پر روښانيانو بحث کو و، دا بحث له بايزيد روښان څخه پيلېږي چې د فرهنګي هڅو وخت يې د لسمې هجري پېړۍ دويمه نيمايي ښو ول شوې او په قادر داد ورکزي پای ته رسيدلی دی. دا کسان بيا د دولسمې پېړۍ خلک دي. حال داچې له بايزيد او دده له پيروانو سره په يوه وخت اخوند درويزه هم پښتو ته مخه کوي.

په پښتو اثار ليکي او ژباړي او ځينې نور کسان په ادبي هڅو لګيا دي.

دا دوره له روښاني غورځنګه پيل او همداسې پسې په اخوند درويزه او دده پر پيروانو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا د خوشحال خټک،رحمان بابا، هوتکيانو او د احمدشاهي پېر تر نورو فکري او فرهنګي بهيرونو رارسيږي.

د لسمې او يو ولسمې هجري پيړيو په ترڅ کې د روښانيانو، اخوند درويزه او ددې د سبک پلويانو او هم د همدې زمانې د ځينومبلغو او صوفي شاعرانو، ناظمانو او ليکوالو اثار د خپلو شکلي جوړښتونو له پلوه ډېره سره نژدې يو رنګي لري. موضوعات يې هم تر ډېره سره يو شی دي.

که څه هم اخوند درويزه له روښانيانو سره مخالفت درلود، ده او ددې ځينو پلويانو د روښانيانو پر ضد ليکنې هم کړي دي، خو هغه ليکنې له ځينو شخصي او نظرياتي اختلافاتو رازيږېدلي دي. دغسې اختلافي ليکنې د بېلتانه د يوې داسې کرښې په توګه نشو منلای چې د دواړو ډلو اثار د ځانګړنې له مخې سره بېل کړو. د روښانيانو او اخوند درويزه دواړو په اثارو کې عرفان (تصوف) او د عرفاني لارو د بنسټونو په خپلولو سره ځان الهي ذات ته نژدې کول، د نفس تزکيه، د زړه سپېڅلتيا، د اسلام د مقدس دين د اساساتو بيان، د اسلام د مقدس دين د لارښوونو په رڼا کې د خلکو اخلاقي روزنه، پندونه، نصايح او نور دې ته ورته مطالب ددې درې واړو ډلو له خوا په ژبارل شوو، ليکل شوو او پنځېدلو اثارو کې ليدل کيږي. د اهدافو همدا ورته والی موږ اړ باسي چې د دغو درې واړو ډلو اثار په يوه پراو کې و څېړو او د دويمې ادبي دورې د لومړي پراو نوم پرې کښيږدو.

د دويمې دورې په دې پراو کې د ادبي اثارو د زياتو نسخو او ډېرو برخو شتون موږ پر دې باوري کوي چې دغه مهال په پښتنو کې د لوستو او زده کړو خلکو شمېر يو څه ډېر شوی او خلکو د کتاب ساتنې او کتاب لرنې له دود سره مينه ښوده. حال داچې تر دې پراو دمخه د لومړۍ دورې د اثارو ځينې د ګوتو په شمېر ښېلګې له موږ سره دي چې هغه هم ځينو تذکرو تر موږ رارسولي دي.

ددې پراو اثار له شکلي پلوه نيم منظوم، منظوم اومنثور دي. د نيم منظوم، مسجع يا مقفی نثر د ليکلو دود همدا مهال د بايزيد له خوا پيل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې پړاو په منثوروآثاروکې پر نورو سربيره د علي محمد مخلص او ارزاني روښاني رسالې د يادولو وړ دي. ددې رسالو نثرونه سجع نه لري او د هغه وخت له شرايطو سره سم روان نثر بلل کېدای شي. د اخوند ميا داد په نثرونو کې دده "نورنامه" نيم منظوم سبک پالي، خو په ديوان کې يې منثورې توټې دکلمو په پای کې قافيې ته پام کوي.

که ددې پړاو اثار د هنري ځانګړتياو و له مخې د لومړۍ دورې له ځينو بېلګوسره پرتله کړو، نو د پرمختيا څرک پکې نه لګيږي. بايد ووايو چې ددې دورې زياتره اثار عرفاني ديني او اخلاقي مسايلو ته ښېل شوي دي. په ځينو وختونو کې ددغسې اهدافو لرونکي شاعران او ليکوال د نظم د شعريت خواته ډېر پام نه کوي او هيله يې دا وي چې د خلکو د زده کړې په موخه خپل اثار په منظومه بڼه وړاندې کړي.

په دې پړاو کې عرفان د يوه مسلک په توګه پښتو ادبياتو ته لار پيدا کوي او د عرفاني اثارو څرکونه چې د پښتو د ادبي تاريخ د لومړۍ دورې له خورو ورو پاڅکو راايستل کېدای شي، په دې پړاو کې په مکتبي بڼه خپل وزرونه غوړوي. ددې پړاو په اشعارو کې غزلې، قصيدې، رباعي، مثنوي، قطعې، مربع او مخمس اشعار پيدا کيږي. په دې شعري ځيلونو کې مربع او مخمس داسې شعري څانګې دي چې په لومړۍ ادبي دوره کې يې څرک نشو لګولای. په دې پړاو کې ددغو دريو نوو څانګو شتون د پښتو په شعري ځيلونو کې د پراختيا يو څرک په لاس راکوي. په دې پړاو کې پښتنې فرهنګ له اسلامي فرهنګ سره خورا زيات نژدې شو او د اسلامي فرهنګ ډېرو اساسي مسايلو ته يې لاره پيدا کړه. ډېرې اسلامي، ديني او عربي فرهنګ ته ورته کيسې پښتو ته واوښتلې. د پښتو کوم اثار چې موږ له لومړۍ دورې څخه په لاس کې لرو، دا ډول ځانګړتياوې نه لري. ځينې مهم ديني او فقهي اثار په پښتو ژباړل شوي دي، لکه خلاصه کيداني، قصيده برديه، قصيده سرياني، نورنامه، خلاصة الاسلام او نور. ددې ترڅنګ د پارسي او عربي ژبو له عمده اسلامي اثارو څخه په ګټه د ديني او شرعي اساساتو ځينې مهم بيانونکي کتابونه په پښتو کې په تحقيقي ډول وليکل شول. لکه مخزن، نافع المسلمين، فوايد شريعت او نور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې پړاو زياتره ليکوال او شاعران له څو ژبو لکه پارسي، پښتو، عربي او هندي سره اشنا دي. په دغو ليکوالو کې ځينو پر پښتو سربيره په هندي، پارسي او عربي ژبو هم اثار ليکلي دي چې له نورو فرهنګونو سره د پښتنو ليکوالو تړاو ځينې څرګندېږي. د پښتو ادبي تاريخ د دويمې دورې لومړی پړاو د پورته ځانګړتياوو په لړلو سره يوه بل پړاو ته ننوزي.

ارزاني خويشکی، واصل روښاني، خواجه محمد، کريمداد بنګښ، علي محمد مخلص، دولت لوانی، قادر داد، اخوند درويزه، محمد حليم، عبدالسلام، اخوند احمد، بابوجان، شيخ محمد سعيد او په لسګونو نور ددې پړاو شاعران او ليکوال بلل کيږي.

په دويمې دورې کې د خوشحال ختک او دده د پيروانو زرين پړاو:

خوشحال ختک نه يوازې د خپل وخت يو ټولنيز، سياسي شخصيت او بريالی سالار و، بلکې دی د پښتو ژبې يو داسې شاعر او ليکوال و چې که وويو د پښتو ادب تاريخ دده له نامه او اثارو پرته نيمګړی دی، نو زياتی به نه وي. خوشحال ختک پښتو ژبې او ادب ته په نظم او نثر کې هغه څه ورکړل چې تر ده د مخه او وروسته يې ښايي ساری ډېر لږ وګورو. خوشحال خان د خپل هنر او خپلې ژبې د لفظي او معنوي بډايتوب لپاره دګاونډيو ژبو له ادبي زمينو څخه پوره ګټه واخيسته. پښتو شعر يې د شکل او شعري ژانرونو له پلوه بډای کړ او په موضوعي لحاظ يې داسې څه پرې نه ښودل چې شعر يې په کې نه وي ويلی. ده د پښتو شعر د مضمون په لحاظ خورا بډای کړ او په پښتو شعرکې تر ده د مخه بيان شوو موضوعګانو ترڅنګه ډېر نوي او رنګارنګ معلومات راوړل. د خوشحال ختک په اثارو کې د هغه د شعرونو دکلياتو، فراقنامې، دستارنامې، بازنامې (منثوره او منظومه)، فالنامې، فضل نامې، طب نامې، بياض، ځنځيری او سواتنامې نومونه يادولای شو.

خوشحال خان د خپلو پښتو منظومو او منثورو اثارو د تاليف په برخه کې د خپلې زمانې د برلاسي ادبي جريان تر اغېز لاندې رانغی. د خپل لوړ هنري او فکري وړتيا په زور يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نوې لاره غوره کړه چې نه دده د زمانې روښانې اثار او نه د نورو عارفانو او شاعرانو اثار دغسې ځانګړتیاوې لري.

د خوشحال په پېر کې پښتو شعر ډېر پراخه او هر اړ خیز شو. د ختیځې شاعرۍ څه ناڅه ټولو ډولونو ددې سبک د رامنځته کو ونکي او ددې سبک د پیروانو په اشعارو کې وده وموندله. ددې سبک د پیروانو په اثارو کې رندانه، صوفیانه، اخلاقي، فلسفي، فکاهي، غندنه، ستاینه او نورې موضوعګانې شته. یوه عمده ځانګړنه یې داده چې پښتني روحیه، پښتني احساسات او د پښتو خپل کړه وړه په کې بیان شوي دي. په دې سبک کې ټولنیز نقد ته ځای ورکړ شوی دی. په یو شمېر اشعارو کې ټولنه، خلک، برلاسی ټولنیز، سیاسي نظام او فرهنګي بهیر په څرګندو الفاظو کې نقد شوی دی. د تخیل، نزاکت او انځور جوړونې له پلوه ځینې ابتکاري ځانګړنې لري. د خوشحال د سبک پیروان د شعر ترڅنګ نثر هم لیکي. د نثر لیکنې لار یې هم خپلې ځانګړنې لري. په دې سبک کې یو شمېر نورې ځانګړنې هم شته چې دده دمخه پرې او کې یې څرک نه لیدل کیږي.

د پښتو د ادبي تاریخ په دویمه دوره کې د خوشحال ختک، دده د کورنۍ هستونې او دده د سبک د پیروانو اثار مورِ ته د یو نوي پرې او څرک په لاس راکوي. په دې پرې کې پښتوشعر په ټولو شعري بڼو، لکه: غزل، قصیده، رباعي، مثنوي، مربع، مخمس، مسدس، مثمن، معشر، ترکیب بند، ترجیع بند، قطعه او نورو راڅرګند شو. پښتو شعر د مضمون له پلوه بشپړ شو. ټولنیزې بېلابېلې موضوعګانې پکې راوړل شوې. تاریخي پېښې، له هېواد سره مینه، د پښتو او پښتونولۍ احساسات پکې رامنځته شوي چې په تېرو پرې او ونو کې یې څرک نه لګېده. په دې پرې کې د پښتو ادب ځینې اړخونه د پښتنو له ټولنیز ژوند څخه رنګ اخلي. د پښتو غزل د ختیځ غزل له پېژندنې سره سم ټولې هنري بڼېګڼې خپلې کړې او پښتو بوللې هم د غوري دورې د بوللو رنګ او خوند وموند. د ختیځ ادب داستانونو هم پښتو ادب ته لار پیدا کړه. د پارسي او عربي ځینې اثار په پښتو وژباړل شول.

خوشحال ختک د دغو لوړو ځانګړنو لرونکي سبک رامنځته کو ونکی دی. دده د کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او يو شمېر نورو شاعرانو ددغه سبک پيروي کړې ده. اشرف خان هجري، عبدالقادر خټک، سکندر خان خټک، صدرخان خټک، ګوهر خان خټک، بي بي حليمه خټکه، افضل خان خټک، قلندر، اشرف خليل او يو شمېر نور د خوشحال خان خټک د سبک پيروان دي.

ددې پراو بل مخکښ عبدالرحمان بابا و.

لکه چې دمخه مو وويل، يوولسمه پېړۍ د پښتو ادبياتو د ودې او پراختيا لپاره يوه مناسبه پېړۍ وه. د پښتو ډېر شاعران په دې پېړۍ کې وزېرېدل، لوی شول په پښتو يې ليکنې وکړې او شعرونه يې وويل. که موږ د يوولسمې پېړۍ په بهير کې د پښتو رامنځته شوي اثار له پامه تېر کړو، نو راته څرګنده به شي، په دې پېړۍ کې داسې اثار رامنځته شوي چې د سيمې له ادبي اثارو سره پرتله کېدای شي. په يوولسمه پېړۍ کې د راپورته شوو شاعرانو په ډله کې يو هم عبدالرحمن مومند و چې پښتانه له ډېرې مينې او زياتې عقېدې ورته (بابا) وايي او په پښتني ولسونو کې د رحمان بابا په نامه مشهور دی. رحمان بابا د يو ځانګړي سبک خاوند دی. دده سبک د خپلو ځانګړتياوو له مخې په ولس او فرهنګي حلقو کې ډېر شهرت او محبوبيت وموند او د دولسمې، ديارلسمې او څوارلسمې پېړۍ شاعران په ده پسې روان شول. د رحمان بابا شعر د خپل ځانګړي هنري او ښکلاييز جوړښت او انساني محتوا له مخې خپل خاص خصوصيتونه لري او په پښتو ادب کې د يو نوي شعري سبک خاوند شاعر دی. د رحمان بابا سبک پېچلتيا نه لري، ډېر طبيعي او ساده دی. د شعر د الفاظو په ټاکلو کې زيار ايستل شوی دی؛ د شعر د خوند او رنګ لپاره يې ډېر ښکلي، خو ساده او عام فهمه الفاظ غوره کړي دي. د واقعيتونو بيان ته زيات پام کېده. اخلاقي، عرفاني او نور ټولنيز مسايل پکې راغلي. د رحمان بابا سبک په ټولو پښتنو کې دومره ومنل شو چې دده د زمانې او بيا په راوروسته دوو، درېو پېړيو کې له افغانستان، پښتونخوا، بلوچستان او په هندوستان سربېره ان په بخارا او ماوراءالنهر کې ځينو اوسيدونکو پښتنو شاعرانو دده سبک منلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پړاو کې لسګونه پښتانه شاعران رامنځته شول چې د شعرونو پنډ ديوانونه يې درلودل. ځينو يې له ديوانونو سربېره منظومې رسالې هم لرلې. په دې پړاو کې قصيدې، غزل، رباعي، قطعې، مربع، مخمس، مسدس، مسبع، معشر، ترکيب بند او ترجيع بند زيات وکارول شول. په دې پړاو کې د اخلاقو او نصيحتونو د بيان خواته ډېر پام کېده. په دې پړاو کې غزل ډېر پياوړی شو او ان د پښتو د شعر د پراختيا او ودې پړاو يې بللی شو. ددې پړاو شاعران زياتره عالمان وو. د خپلې سيمې د ژبو له ادبياتو سره يې اشنايي درلوده. له خپلې مورنۍ ژبې پرته يې په پارسي او هندي هم شاعري کوله.

د رحمان بابا د سبک په پيروانو کې د يونس خيبري، مهين خليل، معزالله مومند، اخوند گدا، حافظ الپوري، نجيب سربندي، عبدالعظيم سواتي، ميا نعيم متي زي او يو شمېر نورو نومونه يادولای شو.

هوتکيان او ددې دورې بل پړاو:

په کندهار کې د پښتنو د ملي دولت جوړېدل او په شاهي دربار کې د پښتو د ودې د زمينې رامنځته کېدا د دويمې دورې په راوروسته پړاو کې ټاکلی دريځ لري. کندهار د خپل جغرافيايي موقعيت له مخې د لسمې او يوولسمې پېړۍ په جريان کې د صفوي او د هند د مغولي امپراتورۍ تر منځ واقع شوی و. دواړو امپراتوريو په دې ستراتيژيکي افغاني سيمې کې خپل ټاکلي اهداف درلودل. د دولسمې پېړۍ د دويمې لسيزې په وروستيو کې گرګين د کندهار صفوي حکمران و. نوموړي په دې سيمې کې داسې ظلمونه او ناروا وې کولې چې خلک يې تر پوزې رسولي وو.

ميرويس نيکه د گرګين په وړاندې د ولسي پاڅون له لارې د يو ملي افغاني دولت بنسټ کېښود. د هوتکو د پاچهۍ په ولکه کې دغه مهال په سلګونو ليکوالو اثار ليکلي او شعرونه يې ويلي دي. د پښتو او فارسۍ ژبو يو شمېر اثار دغه مهال منځته راغلي دي چې د ځينوهغو په ايجاد او تاليف کې هوتکي پاچهانو لاس درلودلی دی. په دې توګه د هېواد د فرهنګي تاريخ په ليکلو کې د دغې کورنۍ نوم لوړ ځای لري. د ميرويس نيکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، نازو انا، زوی، شاه حسین او لور، زینبه د پښتو ژبې شاعران وو. ربدی خان، حافظ نور محمد، داود هوتک، د پټې خزانې لیکوال محمد هوتک، یار محمد هوتک، ملا محمد یونس توخی، بابوجان، ملا نور محمد غلجی او په لسګونو نور ددې دورې وتلي شاعران او لیکوال دي.

په دې مهال کې زیات شمېر پښتو اثار او تالیفات رامنځته شوي دي. پټه خزانه ددې مهال یو ارزښتمن کتاب دی چې د درېو خزانو په درلودلو د لرغونې او د هغه د خپل مهال زیات شمېر پښتانه نارینه او ښځینه لیکوال او شاعران او د هغوی د لیکنو ښېلګې تر موږه رارسوي.

د پښتو د تحریري تاریخي حماسو لیکل همدا د هوتکو د پاچهۍ په دوران پورې اړه لري. حماسې د ادبیاتو یو موضوعي ډول دی. په دې ډول ادبي اثارو کې رزمي اوجنګي مسایل په حکایتي او داستاني ډول بیانیږي. په دې دوره کې یو شمېر حماسې ایجاد شوي دي. "محمودنامه" او "جګړه د محمود افغان او نیول د اصفهان" په هغو کې ډېرې مشهورې دي. ددې حماسو لیکوال په ترتیب سره ربدی خان مومند او محمد امین سرپرېکړی دي. شاه حسین هوتک د محمودنامې په لیکلو ربدي خان مومند ته زر طلاوې انعام ورکړې وې.

د هوتکو د پاچهۍ په دوران کې ادبي دربار رامنځته شو او په هغې کې د عالمانو پر راټولولو او د اثارو پر تالیف او ایجاد سربېره د انعام ورکول هم پیل شول. د همدې کورنۍ په هڅونې ډېر شمېر اثار په پښتو ژبه تالیف شوي دي. تحریري حماسي اثار په پښتو کې دغه مهال رامنځته شوي. که څه هم په پخوانیو ادبیاتو کې د حماسې ځینې مذهبي نمونې شته، خو تاریخي بشپړې حماسې د همدې پاچهۍ د کارنامو په اړوند رامنځته شوي دي. په دې دوران کې د پښتو ولسي ادب ډېرې ښکلې ښېلګې رامنځته شوي چې زموږ د ولسي شعر برخه یې بډایه کړې ده. همدارنګه په دې پراو کې د پښتو د لیکلي ادب ځینې موضوعات له فولکلور څخه اخیستل شوي دي، لکه د "شها او ګلان" نکل او یا د "اوښ او سوې" کیسه چې د پښتو ولسي شعر په قالب کې یې نظم کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې پړاو په اثارو کې د هېوادپالنې روحیه د خوشحال ختک د پړاو په پرتله ښه څرګنده شوې ده.
که له پورته یادونو ورتېر شو په دې پړاو کې ادبیاتو د مخکنیو دورو په پرتله د پام وړ کومه پراختیا نه ده موندلې. ددې مهال شاعرانو په هماغو قالبونو کې شعرونه ویلي دي چې ترمخه په کې پښتنو شاعرانو نښې تجربې لرلې. ددې پړاو په اړوندو اثارو کې د نثر کتابونه شته چې لیکنې یې پخې، خوږې او د کندهار له ګړدود سره سمې وې.

د یو ولسمې هجري پېړۍ په پیل او د دولسمې پېړۍ په لومړیوکې په هند کې د فارسي ژبې یو شمېر اوسیدونکو شاعرانو هغه نوي شعر ته لار ومونډله چې د لسمې هجري پېړۍ په پیل کې رامنځته شوی و. دې سبک د هندي سبک په نامه شهرت ومونډ. هندي سبک ځینې ځانګړتیاوې لرلې. پېچلتیا، په شعر کې تازه فکر او نوې موضوعګانې ځایول، ایجاز یا په لنډو خبرو کې د اوږد مطلب ادا کول، د دقیقو تشبیهاتو او ځانګړو استعارو کارول، په شعرونو کې د متلونو او محاورو راوړل، خاص لحن او اهنګ، د ادبي صنایعو پالنه، د مینې پر محور د غزلو چورلېدل، اغراق او مبالغه او داسې یو لړ نورې ځانګړتیاوې ددې سبک عمده خصوصیات وو. دې سبک د یو ولسمې پېړۍ په شاوخوا کې پښتونخوا او د افغانستان سیمو ته هم لاره ومونډله. دغه مهال یو پښتون شاعر د خپلو هم مهالو او متقدمینو شاعرانو په لار نه ولاړ، بلکې نوو مضمونونو او هنري لارو ته یې پام واړاوه. همدغه مهال هندي سبک پښتو ادب ته لار پیدا کړه. نوموړی شاعر عبدالحمید مومند و. حمید د شعر ویلو ډېره ښه وړتیا درلوده او د تازه مضمون په پیداکولو ښه ماهر و.
که څه هم په پښتو شاعرۍ کې حمید مومند د هندي سبک د شاعرۍ بنسټ اېښودونکی دی، خو هنر یې بیا دا و چې د هندي سبک بنسټونه یې په اعتدالي بڼه خپل کړي وو. دده شاعري د پښتو ژبې لفظي او معنوي ځانګړتیاوې نه دي بایللي. ډېرو پښتنو شاعرانو د حمید د سبک پیروي کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پښتو ادبياتو د هندي سبک د اغېز د بحث پر مهال جوتيږي چې په پښتو کې ددغه سبک پيروي په پښتونخوا کې پيل شوه، په کندهار کې يې وده وکړه او په هند کې يو شمېر اوسيدونکو پښتنو شاعرانو لوړې پوړې ته ورسوله او اغېزو يې تر معاصرې دورې پورې پايښت وموند. حسين، قلندر، خانګل خليل، کامګار ختک، دوست محمد، علي خان مامنزی، حمدالله کاکاخېل، سليم، محمدي صاحبزاده، بېدل هشنغری او تر هغوی راوروسته کاظم خان شيدا، محمد بياض، نورمحمد نوري افغان او يو شمېر نور په پښتو ادب کې د هندي سبک پيروان او نژدې هر يويې د ديوان خاوند شاعر بللی شي.

په دولسمه هجري پېړۍ کې د اوسني افغانستان په سيمو کې د پښتو د ادبي حلقو تر منځ هم د هندي سبک پيروي دود شوې وه. سيد غلام احمد يا غلام جان پاچا، ميرزا حنان بارکزی، صديق اخوندزاده، سردار مهردل خان مشرقی، سردار غلام محمدخان طرزي، ملا محمد اکبر، ملا صالح محمد داوی، عبدالله هوتک او نور ددې سبک پيروان وو او زياترو يې پر همدې سبک شعرونه ويلي دي.

په پښتو ادبياتو کې د هندي سبک موسس عبدالحميد مومند او بشپړوونکی يې کاظم خان شيدا و. دوی دواړه د هندي سبک په مشرانو کې شمېرل کيږي. ددې سبک پيرو شاعران ټول غزل ويونکي شاعران وو. ځينو يې مثنوي هم ويلې. د اشعارو موضوع يې زياتره د مينې او عشق بيان ته ځانګړې شوې وه، خو اخلاقي، ټولنيز او تاريخي پېښې يې هم بيان شوې وې. ددې سبک د پيرو شاعرانو د اثارو عمده ځانګړنه د دوی د شعر هنري اړخ دی. ددې سبک زياترو پښتنو شاعرانو ښکلي، د هنري او شعري ښکلاوو په ګانه پسوللي شعرونه ويلي دي.

د احمد شاه بابا په کورنۍ کې د پښتو ادب پالنه، ددويمې ادبي دورې د پای او د معاصرو ادبياتو د ټوکېدو پراو:

احمد شاه بابا له خپلو سياسي، ټولنيزو او ملي خدمتونو سربېره د خپل هېواد فرهنګ لپاره هم نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. د پښتو او فارسي ژبو شاعران او ليکوال يې روزلي دي. خپله هم شاعر و، په پښتو ژبه تړې د شعرونو يو دېوان پاتې دی. د کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له غړو څخه يې تيمورشاه او شاه شجاع په پښتو شاعري کړې ده. په دربار کې يې وکيل الدوله عبدالله جان پوپلزی هم د پښتو ژبې شاعر و.

پير محمد کاکړ د احمد شاه بابا د دربار يو بل شاعر و. پير محمد کاکړ د پښتو د ډېرو ښو شاعرانو او لويو عالمانو په ليکه کې ولاړ سړی و. نوموړی د پښتو ژبې يو ديوان لري. د هغه ديوان د هنري ارزښتونو له پلوه د مننې وړ دی. انځورونه يې ښکلي، بلاغت او فصاحت يې لوړ معيار لري. پر دې سربېره پير محمد کاکړ د "معرفة الافغاني" په نامه د پښتو ژبې د زده کړې يو کتاب ليکلی دی چې په خپل ډول کې د پښتو گرامر لومړنی کتاب دی او د پښتونثر ښې نمونې پکې خوندي دي. پير محمد کاکړ د ځانگړي سبک خاوند و چې د عشق هنري احساسات يې درلودل او همدارنگه تشبيهات او استعاراتو يې طبيعي رنگ درلود، عبارتونه او الفاظ يې روان او ژبه يې راکښونکې وه. پر نورو شاعرانو سربېره، شمس الدين کاکړ د هغه د سبک د پيروانو له ډلې څخه و. حافظ گل محمد مرغزی د احمدشاهي دوران يوبل شاعر و. نوموړی له احمدشاه بابا سره په لښکري سفرونو کې ملگری و. مرغزي احمدشاهي شاهنامه ليکلې ده. په دې شاهنامه کې د احمدشاه بابا د ۱۶ کلونو ځينې پېښې بيان شوي دي. په دې پېر کې يو شمېر نور شاعران هم تېر شوي چې حبيب الله، ملا علم اپريدی، ابوالقاسم او يو شمېر نور يې د پښتو ديوانونو خاوندان وو.

د احمد شاهي پېر ليکل شوي او ژبارل شوي ادبي منثور او منظوم اثار د شکل او موضوع له پلوه د مخکنيو دورو له اثارو سره کوم خاص توپير نه لري. په دې پېر کې د يادونې وړ ادبي کار د "احمدشاهي شاهنامې" په نامه د يوې بشپړې حماسې ليکل دي. تر دې دمخه کومه بشپړه حماسه موجوده نه وه. ددې پېر په اثارو کې د وخت د پاچا، احمدشاه بابا د ستاينې موضوع ده. دا خبره ددې څرگندونکې ده چې پښتانه دمخه پردیو حکومتونو ډېر ځپلي او ځوروليو. احمدشاهي پېر د پښتو ادب د ودې او پراختيا لپاره وړ او مناسب شرايط چمتو کړي دي. په همدې پېر کې نوو او ازادې ښېونکو مفکورو شعر او ادب ته لاره پرانيسته او په دې ډول د معاصرې دورې پيل ته لار هواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه.

د ادبي تاريخ دورې په کرونولوژيک ډول د پيړيو يا کلونو يا د سياسي رژيمونو او پاچهيو د رامنځته کېدو يا رانسکورېدو له مخې نه تنظيميږي، بلکې دا دورې د ادبي اثارو او ادبي پديدو د ودې او پراختيا شرايطو او هم ددغه پديدو شکلي او موضوعي ځانګړتياو و ته په پاملرنه تنظيميږي. له دې امله دا اړينه او شونې نه ده چې يوه ادبي دوره دې پای ته ورسيږي او سمدلاسه دې بله ورپسې پيل شي. يوه ادبي دوره لا د خپلې ودې او پراختيا پړاو ونه وهي چې د بلې دورې زړي راشنه کيږي او ورو ورو وده کوي، تر هغه چې يوه ادبي تاريخي دوره پای ته ورسوي او بله دوره پيل شي.

د متن لنډيز:

د پښتو ادبياتو د تاريخ دويمه دوره، چې منځنۍ دوره هم ورته ويلای شو، د لسمې هجري پېړۍ له نيمايي پيليږي او د څوارلسمې هجري پېړۍ تر لومړيو دريو لسيزو پورې رارسيږي. په دې دورې پورې اړوند په سلګونو پښتودېوانونه، په سلګونو کيسه ييز اثار او په زرګونو ولسي سندرې له موږ سره شته، چې د پښتو د ادبي تاريخ د يوې سترې پانګې په توګه هر اړخيز بحثونه پرې کولای شو. دا دوره له روښاني غورځنګه پيل او همداسې پسې پر اخوند درويزه او ددې په پيروانو، خوشحال خټک، رحمان بابا، د هوتکو او احمد شاهي پېړۍ تر نورو فکري او فرهنګي بهيرونو رارسيږي، ترهغه چې دا دوره پای ته ورسيږي او ځای يې دريمه ادبي (معاصره) دوره ونيسي.

د دې دورې د لومړي پړاو په منثورو اثارو کې ځانګړې رسالې شته. پر نورو سربيره يوه د علي محمد مخلص او بله هم د ارزاني روښاني ده. ددې رسالو نشرونه سجع نه لري او د هغه وخت له شرايطو سره سم روان نثر بلل کيږي.

په دويمې دورې کې بل زرين ادبي پړاو د خوشحال خټک او ددې د پيروانو دی. خوشحال خان خټک نه يوازې د خپل وخت يو ټولنيز، سياسي شخصيت او بريالی سالار و، بلکې دی د پښتو ژبې يو داسې شاعر او ليکوال و، چې که ووايو د پښتو ادب تاريخ ددې له نامه او اثارو پرته نيمګړی دی، نو زياتی به نه وي. خوشحال خټک پښتو ژبې او ادب ته په نظم او نثر کې هغه څه ورکړل چې تر ده د مخه او وروسته به يې بنايي ساری ډېر لږ وګورو. خوشحال خان د خپل هنر او خپلې ژبې د لفظي او معنوي بډايتوب لپاره دګاونديو ژبو له ادبي زمينو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ګټه واخيسته. پښتو شعر يې د شکل او شعري ژانرونو له پلوه بډای کړ او په موضوعي لحاظ يې داسې څه پرې نه ښودل چې شعر يې په کې نه وي ويلی. ده پښتو شعر د مضمون په لحاظ خورا بډای کړ او په پښتو شعرکې تر ده د مخه بيان شو و موضوعګانو ترڅنګه ډېر نوي او رنګارنګ معلومات راوړل. د خوشحال ختک په پېر کې پښتو شعر ډېر ارت شو. د ختيزې شاعرۍ څه ناڅه ټولو ډولونو ددې سبک درامنځته کو ونکي او ددې سبک د پيروانو په اشعارو کې وده وموندله. د خوشحال د سبک پيروان د شعر ترڅنګ نثر هم ليکي. د نثر ليکنې لار يې هم خپلې ځانګړنې لري. په دې سبک کې يو شمېر نورې ځانګړنې هم شته چې دده دمخه پرې او کې يې څرک نه ليدل کيږي.

رحمان بابا د دويمې ادبي تاريخي دورې ديو بل پرې او مخکښ و. دده سبک د خپلو ځانګړتياو و له مخې په ولس او فرهنګي حلقو کې ډېر شهرت او محبوبيت وموند او د دولسمې، ديارلسمې او څوارلسمې پېړۍ شاعران په ده پسې روان شول. د رحمان بابا شعر د خپل ځانګړي هنري او ښکلاييز جوړښت او انساني محتوا له مخې خپل خاص خصوصيتونه لري او په پښتو ادب کې د يو نوي شعري سبک خاوند شاعر دی. د رحمان بابا سبک پېچلتيا نه لري، ډېر طبيعي او ساده دی. د شعر د الفاظو په ټاکلو کې زيار ايستل شوی دی؛ د شعر د خوند او رنګ لپاره يې ډېر ښکلي، خو ساده او عام فهمه الفاظ غوره کړي دي. د واقعيتونو بيان ته زيات پام کېده. اخلاقي، عرفاني او نور ټولنيز مسايل په کې راغلي. د رحمان بابا سبک په ټولو پښتنو کې دومره ومنل شو چې دده د زمانې او بيا په راوروسته دو و، درېو پېړيو کې په افغانستان، پښتونخوا، بلوچستان او په هندوستان سربېره ان په بخارا او ماوراء النهر کې ځينو اوسيدونکو پښتنو شاعرانو دده سبک منلی و.

په کندهار کې د پښتنو د ملي دولت جوړېدل او په شاهي دربار کې د پښتو د ودې د زمينې رامنځته کېدا د دويمې دورې په راوروسته پېړونو کې ټاکلی دريځ لري. د هوتکو د پاچهۍ په پېر کې دغه مهال په سلګونو ليکوالو اثار ليکلي او شعرونه يې ويلي دي. د پښتو او فارسي ژبو يو شمېر اثار دغه مهال منځته راغلي دي چې د ځينوهغو په ايجاد او تاليف کې هوتکي پاچهانو لاس درلودلی دی. په دې توګه د هېواد د فرهنګي تاريخ په ليکلو کې ددغه کورنۍ نوم لوړ ځای لري. دغه مهال زيات شمېر پښتو اثار او تاليفات رامنځته شوي دي. پټه خزانه ددې مهال يو ارزښتمن کتاب دی چې د درېو خزانو په درلودلو لرغوني او د هغه مهال زيات شمېر پښتانه نارينه او ښځينه ليکوال او شاعران او د هغوی د ليکنو ښېلګې تر موږه رارسوي. د پښتو د تحريري تاريخي حماسو ليکل همدا د هوتکو د پاچهۍ په دوران پورې اړه لري. د يو ولسمې هجري پېړۍ په پيل او د دولسمې پېړۍ په لومړيوکې په هند کې د فارسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبې یو شمېر اوسیدونکو شاعرانو هغه نوي شعر ته لار ومونډله چې د لسمې هجري پېړۍ په پیل کې رامنځته شوی و. دې سبک د هندي سبک په نامه شهرت وموند. هندي سبک ځینې ځانګړتیاوې لرلې. پېچلتیا، په شعر کې تازه فکر او نوې موضوعګانې ځایول، ایجاز یا په لنډو خبرو کې د اوږد مطلب اداکول، د دقیقو تشبیهاتو او ځانګړو استعارو کارول، په شعرونو کې د متلونو او محاورو راوړل، خاص لحن او اهنګ، د ادبي صنایعو پالنه، د مینې پر محور د غزلو چورلېدل، اغراق او مبالغه او داسې یو لړ نورې ځانګړتیاوې ددې سبک عمده ځانګړتیاوې وې. دې سبک د یو ولسمې پېړۍ په شاوخوا کې پښتونخوا او د افغانستان سیمو ته هم لاره وموندله.

احمدشاه بابا له خپلو سیاسي، ټولنیزو او ملي خدمتونو سربېره د خپل هېواد د فرهنګ لپاره هم نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. د پښتو او فارسي ژبو شاعران او لیکوال یې روزلي دي. خپله هم شاعر و، په پښتو ژبه ترې د شعرونو یو دېوان پاتې دی. د کورنۍ له غړو څخه یې تیمورشاه او شاه شجاع په پښتو شاعري کړې ده. په دربار کې یې وکیل الدوله عبدالله جان پوپلزی هم د پښتو ژبې شاعر و. پیر محمد کاکړ د احمدشاه بابا د دربار یو بل شاعر و. پیر محمد کاکړ د پښتو د دېرو ښو شاعرانو او لوی عالمانو په لیکه کې ولاړ سړی و. نوموړی د پښتو ژبې یو دیوان لري. د هغه دیوان د هنري ارزښتونو له پلوه هم د منلې وړ دی. انځورونه یې ښکلي دي، بلاغت او فصاحت یې لوړ معیار لري. پر دې سربېره پیر محمد کاکړ د "معرفة الافغاني" په نامه د پښتو ژبې د زده کړې یو کتاب لیکلی دی چې په خپل دول کې د پښتو لومړنی ګرامر دی او د پښتو نثر ښې نمونې پکې خوندي دي.

فعالیتونه

۱ـ پښتو ادبیاتو کومې تاریخي دورې تر شا پرېښې دي؟ دوه تنه زده کوونکي دې د خپلو معلوماتو له مخې د هغو په اړه معلومات وړاندې کړي.

۲ـ زده کوونکي دې د هغوی د شمېر له مخې په څلورو ډلو وویشل شي. لومړۍ ډله دې د پښتو ادبیاتو د دویمې تاریخي دورې د لومړي پړاو، دویمه ډله دې د همدې دورې د دویم پړاو، دریمه ډله دې د دریم پړاو او څلورمه ډله دې څلورم پړاو د ځانګړتیاو و په اړه خپل نظرونه روښانه کړي. د هرې ډلې استازی دې هغه راغونډ او د ټولګي په وړاندې دې ولولي. د ټولو ډلو نظریات دې توحید کړي او زده کوونکي دې په خپلو کتابچو کې ولیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ پنځه تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي. هر یو دې په خپل وار د متن یوه برخه ولولي. متن دې په ورو او روښانه ټکو کې ولولي او داسې دې تمثیل کړي، چې ګوندې له رادیو او تلویزیون څخه خبرونه یا کوم ادبي متن لولي. نور زده کوونکي دې هغوی ته غوږ کښیږدي. د هغوی ښې برخې دې وستایي، نیمګړتیاوې دې په ګوته او په عمومي خبرو اترو کې دې برخه واخلي.

۴ـ څو تنه زده کوونکي دې په خپله خوښه د ټولګي مخې ته راشي او د خپلې خوښې د یوې موضوع په اړه دې د دوه – درې دقیقو لپاره خبرې وکړي.

۵ـ د پټې خزانې ستر ارزښت په څه شي کې نغښتی دی؟ دوه تنه زده کوونکي دې د یو بل په مرسته پرې د نورو ټولګیوالو په وړاندې رښا واچوي.

۶ـ پښتو ادبیاتو ته د خوشحال خان خټک او د هغه د کورنۍ د اهمیت او د هغوی د کارنامو په اړه دې څو تنه زده کوونکي د نورو په وړاندې خبرې وکړي.

۷ـ په ولس کې د رحمان بابا د محبوبیت په اړه دې دوه تنه زده کوونکي خپل نظرونه بیان کړي. د رحمان بابا د سبک ځینې ځانګړتیاوې دې په ګوته کړي.

۸ـ که زده کوونکي د مهرمن نازو او مهرمن زینب د شعرونو په اړه معلومات لري، د ټولګي له نورو زده کوونکو سره دې شریک کړي.

۹ـ دوه تنه زده کوونکي دې پښتو ادب ته د هوتکیانو د خدمتونو په اړه رښا واچوي.

۱۰ـ حماسه څه ډول شعر دی؟ زده کوونکي دې خبرې پرې وکړي.

۱۱ـ یو شمېر زده کوونکي دې په احمد شاهي پېړۍ د پښتو ژبې د ودې او پراختیا په اړه نورو زده کوونکو ته معلومات ورکړي.

۱۲ـ زده کوونکي دې په څو ډلو وویشل شي. هره ډله دې د دویمې ادبي دورې بېل بېل پراونه وڅېړي، د هر پراو ځانګړتیاوې، مشهور تالیفات د هر پراو اړوند لیکوال او شاعران دې له نومونو سره ولیکي او د هرې ډلې استازی دې په ټولګي کې نورو ته بیان کړي.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په لنډ ډول د پښتو ادبیاتو د دویمې تاریخي دورې د څلورو واړو پراونو د ځانګړتیاوو او په دې پراونو کې د رامنځته شوو لیکنو او شعرونو په اړه یوه مقاله ولیکي او په بله ورځ دې په ټولګي کې د نورو په وړاندې ولولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولنیز ژوند کې د ښځو ونډه

ټولنه له افرادو جوړه شوې ده. کورنۍ لومړنۍ انساني ټولنه ده. یوه کورنۍ له مور، پلار اواولادونو څخه عبارت ده. د ښځو له شتون پرته کورنۍ شتون نه لري. همداکورنۍ دي چې له مجموعې یې ټولنه جوړیږي. په ټولنې کې ښځې او نارینه، دواړه شته. له یوه پرته او د بل په شتون ټولنه بشپړه نه ده. په ټولنې کې ښځې او نارینه یوله بل سره داسې اوبدل شوي دي چې د یو له نشتوالي پرته بل نیمګړی دی. همدا راز نارینه اوښځې لکه د یو مرغه دوې وزرې دي. که یو مرغه په یو وزر الوتنه نشي کولای، یوه ټولنه هم د بشپړوالي لپاره نارینه او ښځو ته یو شان اړتیا لري.

د ښځې له شتون پرته به یوه کورنۍ او ټولنه څنګه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې د ټولنې نيمايي برخه ده. ارزښت يې له نارينه و و سره برابر دی. د نړۍ پرمختګ د ښځو له برکته دی. د هر بريالي نارينه تر شا يوه ښځه شتون لري. وايي: "ښځه په يو لاس زانګو او په بل جهان زنګوي." ښځه د کور ډبوه ده؛ ښځه مور ده؛ ښځه د نارينه سلاکاره ده؛ ښځه روغتياپاله ده؛ ښځه د مينې او عاطفې جوهر دی. لنډه داچې ښځه د نارينه روح دی. څنګه چې انسان له روح پرته ژوند نشي کولای؛ همداسې له ښځې پرته د نارينه ژوند نيمګړی او له رنځ او کړاو ډک دی.

زمونږ په ګران هېواد کې ښځې له پامه غورځېدلې دي. د تاريخ په اوږدو کې هغه د محرومیت او مظلوميت يوه بېلګه پاتې شوې ده. له ښځو څخه د يو جنس په توګه کار اخيستل شوی، نه د يو انسان او بشري موجود په توګه. دلته ښځې آن له ډېرو لومړنيو حقونو څخه بې برخې شوې دي. ددې لامل دادی چې افغانستان يوه سنتي، ټرلې او قبيلوي ټولنه ده چې هر څه په کې د وروسته پاتې دود او دستور تر سيورې لاندې راغلي دي. په دې توګه ددې نامنلو وروسته پاتې دودونو، رسم او رواجونو لومړنی ښکار ښځې دي. له بلې خوا د افغانستان په تاريخ کې د پرله پسې جګړو او ناخوالو له امله ښځو ډېر زيانونه ګاللي دي. ښځه کونډه شوې؛ ښځه بوره شوې؛ ښځه وراره شوې؛ ښځه بې پلاره شوې. که هر څه غم او کړاو په نارينه راغلی، ښځو تر هرچا دمخه او ترهر چا زيات هغه ګاللی دی. د هرې جګړې لومړۍ قرباني ښځه وه.

له دې ټولو ناخوالو سره سره ښځه نه ده تسليم شوې. ښځو اتلولۍ ښودلې او خپل شهامت يې له لاسه نه دی ورکړی. پرهېواد د پردو د يرغل پرمهال د نارينه و و تر څنګ درېدلې، هغوی ته يې په سنګر کې ډوډۍ، اوبه او کارتوس وړي. که نارينه ټپي شوی، د هغه پالنه يې کړې، له هغوی سره يې ورځنيو کارونو ته اوږه ورکړې او ددې ترڅنګ يې د خپلو اولادونو په روزلو کې هاند او هڅه کړې ده.

زمونږ د هېواد د نارينه پوهانو، ليکوالو، شاعرانو او ملي شخصيتونو ترڅنګ ښځو په ټولو يادو برخو کې خپله ورټيا ښودلې او د تاريخ په پاڼو کې يې نومونه په زرينو کرښو ليکل شوي دي. ددې نومياليو مېرمنو په ډله کې نازو انا، زرغونه انا، عايشه درانی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابعه بلخي، بې بې نېکبخته، مېرمن الايي، غازي ادې، مېرمن عينو، د ميوند اتله ملالی، ناهيد او په سلګونو نورې شاملې دي.

نن، د تاريخ په دې پړاو کې ښځو خپل غږونه پورته کړي او په ټولنې کې د خپل دريځ د پياوړتيا لپاره هلې ځلې کوي. اوس ښځې کولای شي ولسمشری ته ځانونه ونومويؤ په کابينې کې ګډون وکړيؤ د وزارتونو په لوړو څوکيو عملا کار وکړيؤ ولسي جرګې او مشرانو جرګې ته ځانونه کانديد کړي او څوکی تر لاسه کړيؤ د هېواد د سرنوشت په ټاکلو کې له خپلو نارينه ورونو سره په ګډه پرېکړه وکړي او خپله رايه وکاروي؛ په ښو ونځيو، پوهنتونونو او د هېواد د لوړو زده کړو په موسسو کې زده کړه او يا تدريس وکړي. لنډه داچې اوس ښځو ته تر پخوا زيات په ټولنې کې د خپل مسؤوليت اودندو د پرمخ وړلو لپاره زمينه برابره شوې ده.

لکه څنګه چې دمخه ورته ګوته ونيول شوه، په هېواد کې د يو شمېر نامنلو دودونو له امله، په ټېره بيا په کلو او باندې کې، د ښځو ژوند لا هماغسې تريخ دی. د خپلو نارينه خپلوانو د بدو دروند پيټی پراوړو وړي. د قومونو او کورنيو ترمنځ د لانجو او ناندريو د له منځه وړلو لپاره د يوې متاع په څېر په بدو کې ورکول کيږي. په ځينو حالتونو کې له خپلې خوښې پرته واده ته اړايستل کيږيؤ د مېړه له مړينې وروسته د ميړه د کورنۍ له يو نارينه غړي سره، که زوړ وي يا کوچنی، بيا واده ته اړ ايستل کيږي. "کونډه د لېوره ده." له داسې ډېرو ناخوالو سره مخامخ دي چې هوارېدو ته يې زيات کار او زيار ته اړتيا شته. داکار او زيار يوازې د ښځو او مېرمنو دنده نه ده، بايد نارينه تر ښځو زيات په دې لاره کې مخکښ رول ولوبوي، چې په دې توګه په پای کې يوه هوسا، نېکمرغه، خوشاله او له هره اړخه يوه انساني ټولنه جوړه شي.

د متن لنديز:

ښځې په ټولنې کې له نارينه سره يو شان انساني حقونه لري. ښځې د ټولنې نيمه برخه جوړوي. که انسان له الوتونکي سره پرتله کړو، نو ښځې به يې وزرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. هیڅ الوتونکی له وزرونو پرته الوتلای نشي او نه په لاره تلای شي، په دې توګه له ښځو پرته ټولنه به یو ګوزن وهلي بدن ته پاتې وي چې نه په لاره تلای شي او نه په خوښۍ او خوشحالۍ پوهیږي. په ټولنې کې د ښځو د دریځ لوړولو لپاره ډېر کار او زیار ته اړتیا ده. داکار یوازې د ښځو دنده نه ده، نارینه باید تر ښځو زیات په دې لاره کې ګام واخلي او په دې توګه یوې نېکمرغه، سوکالې، پرمختللې او رغنده ټولنې ته لار پرانیزي.

۱ـ لس تنه زده کوونکي دې په وار د ټولګي مخې ته راشي او په افغانستان کې دې د ښځو په وړاندې پرتې ستونزې په ګوته کړي. هڅه دې وکړي چې یو د بل خبرې تکرار نه کړي. پاتې زده کوونکي دې هغه ولیکي او توحید دې یې کړي.

۲ـ زده کوونکي دې په خپل ټولګي کې یوه غونډه تمثیل کړي. پورته موندل شوې ستونزې دې وګوري او د هغې د حل د لارو چارو په اړه دې خبرې وکړي. په پای کې دې خپلې موندنې د یو وړاندیز په توګه ولیکي او له ځانونو سره دې یادداشت کړي.

۳ـ پنځه تنه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې په ټولنه کې د ښځو په دریځ او د هغوی په ارزښت خبرې وکړي. نور زده کوونکي دې په خبرو اترو کې برخه واخلي.

۴ـ زده کوونکي دې د پنځو دقیقو لپاره فکر وکړي چې ځوانان او نجونې څنګه د هېواد د راتلونکې لپاره کار کولای شي، پر کومو لارو چارو د یووالي او وحدت احساس رامنځته او پیاوړی کولای شي او څنګه ملي ډاډ پیاوړی کولای شي. وروسته دې څو تنه په خپله خوښه خپلې نظریې د نورو په وړاندې ووایي، خبرې اترې دې پرې وکړي او غوره وړاندیزونه دې راټول او ولیکل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل ښار، کلي او چاپېريال کې د ښځو او نجونو په وړاندې د ناروا چلندونو د عملي بېلګو په اړه یو مخ لیکنه وکړئ.

د "ښځو تعلیم" او "د وطن مینه" له ځان سره ولولئ، پر مفهوم یې له نورو سره پرې خبرې وکړئ.

د ښځو تعلیم

ویلی شي چې که یو نارینه تعلیم وکړي، نو یو کس تعلیم یافته شي او که یوه زنانه تعلیم وکړي، نو یوه کورنۍ تعلیم یافته شي. نبي علیه السلام فرمایي، علم پر هر نارینه او زنانه فرض دی. زمونږ پښتانه وایي مونږ په ښځو نوکري نه کوو، چې سبق پرې ووایو. خو دوی په دې نه دي پوهه چې سبق د سترګو بینایي ده. ناخوانده د خوانده په مخکې شمکور دی. لکه څنګه چې اوسپنه نکل شي او د هغې رنګ په پرق بدل شي، دغه شان په تعلیم د ښځې ټولې کمزورۍ په طاقت بدلې شي. تعلیم هغه ډال دی چې د انسانیت تحفظ کوي.

پوهان وایي د مور غېږ وړومبۍ مدرسه ده، خو زه وایم چې دا مدرسه نه، بلکې یونیورسیټي (پوهنتون) ده. څنګه چې یونیورسیټي کې ټول علمونه سرته رسي، دغه شان د مور غېږ نه د تمامو علمونو ابتدا کیږي. دغه غېږ چې د علم په رڼا روښانه وي، نو د ماشوم ذهن به څومره ځلند وي او چې د جهالت په تیارو کې پټه وي، نو د ماشوم ذهن به څومره تت وي؟ "رفعت پروین"

رفعت پروین

رفعت پروین د ۱۹۴۹م. کال د سپتمبر په میاشت کې په لره پښتونخوا کې زېږېدلې ده. لومړنۍ زده کړې یې په ښو ونځي او لوړې زده کړې یې په خصوصي توګه له خپل پلار، حافظ محمد ادریس څخه کړې. رفعت پروین د پښتو او اردو ژبې لیکواله ده. لیک یې ډېر ساده دی، ښه معنا او مفهوم یې پکې ځای کړی دی. زیاتې پښتو افسانې یې لیکلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن مینه

زمونږ په ویښودې تازه شي وچ بوستان د وطن
یوځل دې ځار په معشوقې شي عاشقان د وطن
چې ترقي د قام وطن د ځان زینت وګنو
خوب د غفلت نه دې بیدارې شي زنان د وطن
نسلونه واړه آینده به محبان وي د قام
که په بیدارو پیو لوی شي فرزندان د وطن
خویندو د خدای لپاره پاځئ دادی وخت د همت
وګورئ څومره دې قومونه محبان د وطن
ځای د تعلیم دی ستا جولۍ ای عزتمندې خورې!
لوی هغه زوی کړه چې سبا شي سخندان د وطن
که په زهور د قومي عشق موږه سینګار جوړ که خپل
دا مې یقین دی نور به ونشي نقصان د وطن
د قوم وطن عزت زمونږه د عزت معیار دی
د سر په بیه عزت اخلي شاه زلمیان د وطن
د غافل قوم نوم و نښان په دنیا نه دی پاتې
تاریخ به هیر نه کړي هیچیرې بهادران د وطن
ددې دنیا په مخ هغه خلک ژوندي دې پاتې
چې په کوښښ د چا ژوندون شي جاودان د وطن
اخر ترڅو به بې خبر د قام له حال یو داسې
راځئ چې وکړو لږ د نورو نه پرسان د وطن
په کومه لار دي رسیدلې قافلې د وطن
چې مونږ هم بوځو په هغه لار کاروان د وطن
که د قران پاک په تعلیم مو کړې سینې روښانه
وریځې د جهل به شي لرې له اسمان د وطن

سیده بشری بیگم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژمنه

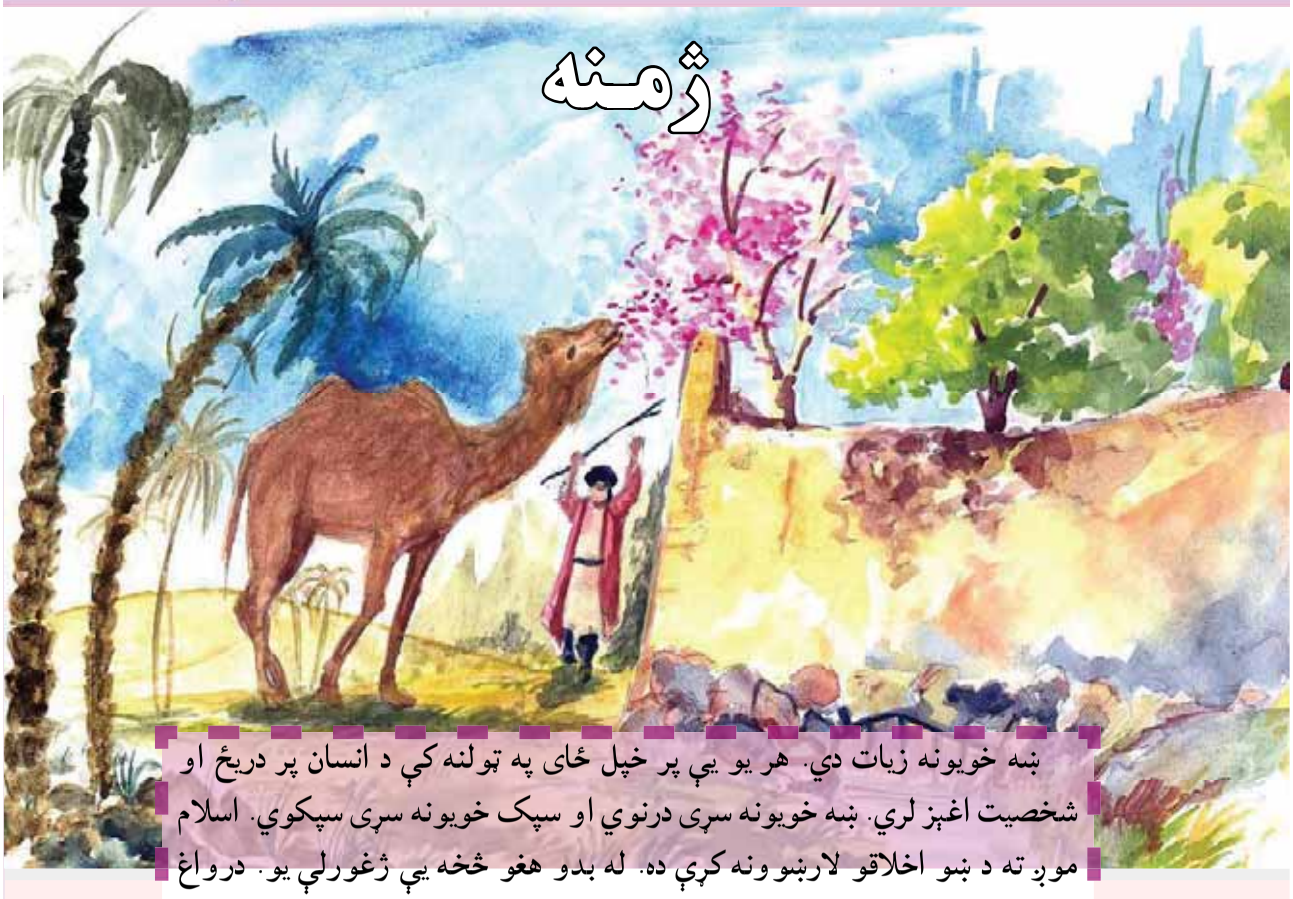

ښه خویونه زیات دي. هر یو یې پر خپل ځای په ټولنه کې د انسان پر دریځ او شخصیت اغیز لري. ښه خویونه سړی درنوي او سپک خویونه سړی سپکوي. اسلام موږ ته د ښو اخلاقو لارښوونه کړې ده. له بدو هغو څخه یې ژغورلې یو. درواغ ویل، د ژمنې سرته نه رسول او ښکنځلې کول د منافقت نښې دي. درواغ سړی خواروي، ښکنځلې د سړي شخصیت ته زیان رسوي او د ژمنې سرته نه رسول په ټولنې کې د انسان حیثیت، وقار او باور راټیټوي. انسان د ټولنیز مخلوق په توګه اړ دی په خپل ځان کې داسې نیک خویونه پیدا او وروزي چې د نورو په وړاندې د یو بشپړ انسان په توګه د احترام او درناوی وړ شي. اسلام د اخلاقو بشپړ دین دی او حضرت محمدﷺ د نیکو اخلاقو د تعمیم او بشپړتیا لپاره مبعوث او ګومارل شوی و.

ـ په ټولنې کې د یو ربښتیني شخص دریځ څنګه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي چې يوه ورځ عمر بن خطاب د عدالت لپاره د خلکو په منځ کې ناست و. ناڅاپه يو ښکلی او ښايسته ځوان، چې دوو نورو ظاهراً ښايسته ځوانانو له لاسونو نيولی و، خليفه ته راوست. عمر بن خطاب هغو ځوانانو ته وويل: "ځوان خوشې کړئ او ووايئ چې څه کيسه ده؟"

ځوانانو وويل: "موږ دوه ورونه يو. يو بوډا پلار مو درلود. په خپلو خلکو کې په نيکو اخلاقو او د مشرتابه په ټولوصفتونو مشهور و. يوه ورځ د تفريح لپاره خپل يو باغ ته تللی و. هلته دې ځوان وواژه. اوس له تا څخه غواړو چې زموږ په منځ کې د خدای ﷻ حکم جاري کړې."

عمر رضی الله عنه هغه ځوان ته په ترهو تندي وکتل او پوښتنه يې تري وکړه: "ته څه ځواب لرې؟"

ځوان ډېر زړور او فصيح و. وموسکېد، په ډېره خوږه ژبه وغږېد. د عمر رضی الله عنه ستاينه او درناوی يې وکړ. ويې ويل: "په خدای قسم چې رښتيا يې وويل. خو زه هم خپله کيسه درته کوم. بيا ستاسې خوښه چې څه حکم کوئ! زه يو کليوالي عرب يم. وچکالي راغله. زه له خپلې کورنۍ او مال سره دلته راغلم. لاره مې په دې باغونو کې وه. ما اوښان درلودل. ماته ډېر گران وو. په هغوی کې د ښه نسل يوه ډېره ښايسته جونگۍ وه. د نورو اوښانو په ډلې کې به داسې برېښېده لکه پاچا چې د رعيت په منځ کې روان وي. جونگۍ ددې ځوانانو د پلار باغ ته مخه کړه. د هغه باغ پر ديوال باندې د يوې ونې څانگه پرته وه. جونگۍ هغې څانگې ته خوله واچوله او پرې يې کړه. ناڅاپه هغه بوډا سړی له باغه راووت. له ډېرې غوسې يې سترگې سرې اوښتې وې. په لاس کې يې يوه ډېره نيولې وه. د زمري په څېر غړومبېده. بيا يې جونگۍ پر ډېرې کلکه وويشته او مړه يې کړه. کله چې مې وليدل جونگۍ ولويده، په سر کې مې اور بل شو. په هماغه ډېره مې شيخ پر سر وويشته چې جونگۍ يې پرې ويشتلې وه. د ډېرې په لگېدو بوډا سړي چيغې کړې او مړ شو. دا دوه ځوانان راورسېدل، زه يې ونيولم او تاته يې راوستم."

عمر رضی الله عنه وويل: "اوس چې دې په خپلې گناه خوله وخوځوله، نو نشې خلاصېدای او بايد قصاص شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان وويل: "زه پر هغه شي خوښ يم چې اسلامي شريعت ټاکلی وي. خو زه يو کوچنی ورور لرم. پلار مې له مړينې دمخه هغه ته ډېر مال ورکړی او د هغې د ساتنې دنده يې زما پر اوږو ايښې ده. ماته يې ويلي وو چې دا مال ستا د ورور دی. د هغې ساتنه پر تا فرض ده. ما هغه مال اخيستی او ښځ کړی مې دی. له ما پرته نور هيڅا ته د هغې پته نه ده څرګنده. که تاسې اوس زما د وژلو حکم وکړئ، هغه مال به ضايع شي او د هغې د زيان پره به ستا پرغاړه وي. د اخرت پر ورځ، چې پاک خدای د بنده ګانو ترمنځ عدالت کوي، هغه کوچنی به ستا غاړې ته لاس واچوي. که ماته درې ورځې مهلت راکړې، نو زه به د هغه کوچني ورور د مال سرپرستي بل چا ته ورکړم او بېرته به تاته راشم."

عمر رضي الله عنه په فکر کې ډوب شو او خپل سر يې څو شېبې ځوړند ونيو. بيا يې ځوان ته مخ واړاوه او ويې ويل: "ځوانه څوک دې ضامن کيږي؟" ځوان ناستو خلکو ته وکتل او د هغوی په ډلې کې يې ابوذر ته ګوته ونيوه او ويې ويل: "دا سړی زما ضامن دی." عمر رضي الله عنه له ابوذر رضي الله عنه څخه پوښتنه وکړه: "يا ابوذره! ددې ځوان د راستنېدو ضمانت پر غاړې اخلې، که نه؟" ابوذر رضي الله عنه له لږ ځنډ وروسته وويل: "هو، تر درېو ورځو پورې يې ضمانت کوم." عمر رضي الله عنه ، ځوان رخصت کړ.

کله چې د مهلت وخت نژدې شو، د ځوان پته ونه لګېده. عمر رضي الله عنه له اصحابو سره ناست و. ابوذر رضي الله عنه هم و. هغه دوه ځوانان په غوسه شول او ويې ويل: "ای ابوذره، زمونږ قاتل چېرته دی؟ هغه سړی چې تښتېدلی وي، څنګه به بېرته راشي؟" ابوذر رضي الله عنه وويل: "په خدای قسم، که د مهلت وخت پای ته ورسيږي او هغه ځوان رانشي، زه په خپل ضمانت وفا کوم او ځان درته سپارم." عمر رضي الله عنه وويل: "په خدای قسم، که هغه ځوان وځنډيږي، د شريعت له غوښتنو سره سم به د ابوذر رضي الله عنه په اړه حکم وکړم."

ددې خبرې په اورېدو د ابوذر رضي الله عنه په خاطر د حاضرينو په سترګو کې اوښکې راغلې. د غونډې حاضرينو يو تر بله په خبرو پيل وکړ او له ځوانانو څخه يې د ديت (خونبها) غوښتنه وکړه.

ځوانانو د چا خبره نه منله او له قصاص پرته په بل شي نه راضي کېدل. په دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خلکو د ابوذر رضي الله عنه ارمان کاوه او ژړل يې. ناڅاپه هغه ځوان راښکاره شو او د عمر رضي الله عنه په مخکې ودرېد. په داسې حال کې چې سا و تیګا او په تندي يې خولې روانې وې، په فصیحه ژبه يې پر عمر رضي الله عنه سلام واچاوه.

وروسته يې عمر رضي الله عنه ته وویل: "هغه کوچنی مې پر ترور وسپاره او د مال ځای ځایګی مې ورته وښوده. د ژمنې د سرته رسولو لپاره د اوړي په ګرمۍ کې په منډه راغلم."

خلک د ځوان له ربښتینولۍ، پر وعدې د هغه د وفا او مرګ ته د راتګ له امله هیبن پاتې شول. ځینو حاضرینو وویل: "څومره ښه کار او څومره ښه ژمنه!" ځوان وویل: "آیا نه پوهیږئ چې له اجل خلاصی نشته. ما پر خپله ژمنه وفا وکړه چې څوک ونه وایي په خلکو کې وفا له منځه تللې ده."

ابوذر رضي الله عنه وویل: "په خدای قسم ای عمره، دا هلک مې نه پېژانده، چې څوک او د کوم ځای دی. تردې دمخه مې لیدلی هم نه و، خو کله چې يې په حاضرینو کې یوازې ماته مخ راوړاوه، نو ښه راته ونه برېښېده، رد يې کړم. مېړانې مې اجازه رانه کړه نهیلی يې کړم، چې څوک ونه وایي، مېړانه له نړۍ ورکه شوې ده."

هغه مهال هغو دوو ځوانانو وویل: "مور د الله د رضا لپاره د خپل پلار وینه دې ځوان ته وبښله، چې څوک ونه وایي احسان په چا کې نشته." بیا عمر رضي الله عنه هغو ځوانانو ته مخ واړاوه او ويې ویل: "د پلار خونبها له بیت المال څخه واخلئ."

ځوانانو وویل: "مور د الله د رضا لپاره هغه ته د خپل پلار وینه وبښله او له هغه تېر شو و. د دنیا د مال تمه نه لرو!"

د متن لنډیز:

ښه اونېک اخلاق د انسان ګانه ده. په انسان کې داسې یو لړ صفتونه شته چې انساني جوهر يې بولي. صداقت، ربښتینولي، پر وعده وفا، دروغ نه ویل، مېړانه، پت ساتل، له خیانت ځان لیرې ساتل، نېکه اوخوږه وینا او په سلګونه داسې نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه صفتونه دي چې له انسانه انسان جوړوي. دروغ ويل په ټولنې کې د انسان وقار راټيټوي. که يو ځل څوک په دروغو مشهور شو، نو بيا يې پر ربنتيا و هم څوک باور نه کوي. يو شمېر اخلاق فردي دي، زيان او ګټه يې يوازې يو فرد ته رسيږي؛ خو يو شمېر نور بيا ټولنيز اړخ لري؛ د ټولنې بنسټ جوړوي او له ټولنيزو ارزښتونو څخه ګټل کيږي. وګورئ، په پورته کيسه کې پر ژمنې د يو ځوان وفا څومره ښيګڼې رامنځته کړې، هم يې ځوان له هرو مرو مرګ څخه وژغوره او هم يې انساني جوهر په ګوته کړ. که چېرته له لومړۍ هغې يې اوږې خالي شوی وای او پرې عمل نه وای شوی، نو د مېرانې او احسان په څېر ټولنيزو ارزښتونو ته يې زيان رساوه.

فعاليتونه

۱ـ د پورته کيسې پيغام څه شی دی؟ درې تنه زده کوونکي دې هغه د ټولګي په وړاندې روښانه کړي.

۲ـ درې تنه زده کوونکي دې يو ځای د ټولګي مخې ته راشي. هر يو دې په وار له هغو درېو دليلونو وفا، مېرانې او احسان څخه د يو په اړه خپل معلومات وړاندې کړي چې له مرګ څخه د هغه ځوان د بچېدو لامل شول.

۳ـ دوه تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او په خپله ژبه دې پورته کيسه وويي. بيا دې د هغې روزنيز اړخ ته وګوري او نورو ته دې روښانه کړي.

۴ـ په يوې ټولنه کې دې د ښو اخلاقو په اړه څو تنه زده کوونکي خپل نظر روښانه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر وعدې وفا څه ګټه لري؟ په ټولنې کې د انسان اعتبار او شخصیت ته څومره ارزښت لري؟ دکومو کارونو په اړه ژمنه کولای شو؟ په دې اړه یوه مقاله ولیکئ او په بله ورځ یې نورو ته واوروئ.

زده کوونکي دې داکیسه ولولي اوپند دې ترې واخلي:

"وایي په یوې لویې، بې سره او سامانه دښتې کې یو سړی د اس پر سپرلۍ تېرېده. څه ګوري چې له ودانۍ او کلو باندې لېرې د بې اوبو او سوځو ونکې دښتې په منځ کې یو ړوند ځوان په لاره روان دی. د اس والا پرې زړه سوځي او اس ورته دروي. له ځان سره یې پر اس سپروي او درومي. په یو ځای کې ړوند ځوان له اس والا څخه غواړي چې یوازې دی پر اس پاتې شي، ځکه د هغه پر وینا کله پر اس سپور شوی نه و او سترې شوی و. زړه سواند سړی یې هم ورسره مني او له اس څخه کوزېږي. د زړه سواند سړي له کښته کېدو سره سم ړوند ځوان اس پر متروکه وهي او په چټکۍ ځغلي. اس والا پرې غږ کوي او ورته وایي: ((ځوانه، پام کوه داکیسه په ودانۍ او ښار کې چاته ونه کړې، که نه نو بیا به څوک له چا سره ښیګڼه او زړه سوی نه کوي!))

په دښتې کې ولې د اس څښتن هغه ځوان ته وویل چې د اس د تښتولو کیسه چاته ونه کړي؟ زده کوونکي دې په خپل وار پرې خبرې وکړي.

ابن سینا وایي:

د خپل نفس معلم او د خپل وجدان شاګرد واوسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو لیکنښو سمه کارونه

په هره ژبه کې د خبرو په مهال انسان کله دمه کوي او درېږي؛ کله تعجب څرګندوي؛ کله پوښتنه کوي او یا هم کله کومه خبره په ډېر ټینګار سره کوي. دا مسایل د لیکنښو سمې کارونې ته ګوته نیسي. د لیکدود د سموالي لپاره دغو نښو ته پام لازمي او ضروري دی . لیکنښې له موږ سره د جملو په لوستلو او د کلمو د سمې معنا په پوهېدو کې مرسته کوي. همدارنګه له موږ سره مرسته کوي، جملې هغسې روانې ولولو، لکه: خبرې چې کوو. هڅه کوو له دې لوست وروسته د لیکنښو په ارزښت او کارونې وپوهېږئ.

د لیکنښو په اړه څه پوهېږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لاندې دوه لیکنې وګورئ:

غواړم ستاسو په شرکت کې کار وکړم. د دوو کلونو لپاره مې په سپین زر شرکت کې کار کړی دی. داسې کوم شی مې نه دی پلورلی چې افتخار مې نه دی په برخه شوی. که له تاسو سره کار وکړم، نو ډاډه یم چې همداسې به وي.

غواړم ستاسو په شرکت کې کار وکړم د دوو کلونو لپاره. په سپین زر شرکت کې مې کار کړی دی. داسې کوم شی مې نه دی پلورلی. افتخار مې نه دی په برخه شوی. که له تاسو سره کار وکړم، نوډاډه یم چې همداسې به وي.

لیکنښې په لاندې ډول دي:

۱ـ ټکی: Period (.): ټکی د یوې بشپړې بیاني جملې په پای کې راوړل کیږي. د ټکي او د هغه د مخکینۍ کلمې تر منځ واټن نشته او باید ورسره جوخت کښښودل شي. له ټکي وروسته د یو توري ځای سپین پرښښودل کیږي او بیا بله جمله پیلیږي.

لکه: د کلتور اصطلاح پخوانۍ لرغونې ریښه لري. ددې کلمې ریښه د لاتینې ژبې د کلتورا کلمې ته رسیږي.

په انټرنیټ کې ورته "ټکی" یا "Dot" وایي.

همدارنګه ټکی په مخففو تورو پسې هم لیکل کیږي. لکه م. م. (ملګري ملتونه)، یا هـ. ش. (هجري شمسي)

تر سرلیک، بغلي (څنګیزو) سرلیکونو، په ستونونو کې د فقرو ترمنځ او داسې ورته نورو ځایونو کې ټکی مه کاروئ.

د پوښتنې له نښې او ندایې وروسته ټکی مه ږدئ.

که جمله په لینده کیو کې راتله، نو ټکی په لینده کیو کې دننه کښیږدئ. لکه (د هغه وخت دود داسې و.)

د نېټې په لیکلو کې هم کارول کیږي، لکه: ۲۹. ۱۲. ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲_ چپه پېښ ، ترونی یا کامه، Comma (،): دا نښه په یوې بشپړې جملې کی د یو لنډ ځنډ لپاره کارول کېږي.

همدارنګه، د نیمګړو خبرو او د کوچنیو ترکیبونو تر منځ د عطف لپاره راځي.

لکه: رحمان بابا لوی شاعر، ستر ادیب او پوخ متفکر و.

د یوې موضوع د بېلو بېلو ډولونو تر منځ د توپیر لپاره راځي.

لکه: نوم، ضمیر، فعل، قید او ... د کلمې ډولونه دي.

په یوې مرکبې جملې کې د معترضه جملو د بېلولو لپاره کارول کېږي.

لکه: زلمي د احمد موټر، چې په نهه سوه زره افغانۍ یې پېرودلی و، ټکر کړ.

په جمله کې د بېلو بېلو شیانو تر منځ کارول کېږي.

لکه: کاغذ، قلم، مشوانۍ او رنګ راواخله او راځه.

د پوښتنې په ځواب کې تر "هو" یا "نه" وروسته راځي.

یادونه: په پام کې دې وي چې د کامې نښه له مخکینۍ کلمې سره جوخته راځي او واټن ورسره نه لري. له کامې وروسته دې یو توری فاصله ورکړ شي. همدراز له خو، بلکې، مګر څخه دمخه کارول کېږي، خو هیڅکله دې له "او" څخه دمخه نه راوړل کېږي.

۳_ ټکی او کامه یا ځنډنۍ Simicolon(؛): دغې نښې ته مفرزه ، ممیزه او سیمې کولن هم وایي. دا نښه د زیاتې وقفې لپاره په کارېږي، مګر د کلمو تر منځ نه راځي، بلکې د هغو مرکبو جملو په منځ کې راوړل کېږي چې په معنا کې یو له بله سره تړلې وي.

لکه: له هغه علم څخه، چې اخلاق ور سره نه وي؛ ناپوهي غوره ده. همدارنګه د دلیل او علت د بیانولو له لومړنیو کلمو څخه دمخه هم دغه نښه لیکل کېږي، لکه: موږ د خپلو ښو ونکو درناوی کو و؛ ځکه هغوی موږ ته پوهنه رازده کوي.

پر دې نښې جمله په دوو یا زیاتو برخو وېشل کېږي.

کله چې د ځینو لفظونو تر منځ ویرګول وي، تر وروستي لفظ وروسته د اوږدې وقفې لپاره ځنډ نښه راځي، لکه: ننګرهار، لغمان، کونړ، نورستان؛ په ختیځ زون پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په علمي او څېړنيزو ليکنو کې چې کله د يو مطلب په هکله څو ماخذونه ذکر کېږي، د هر يو د بيلولو لپاره هم ځنډ نښه کارول کېږي، لکه: کابل مجله پرله پسې ۳۱ مه ګڼه؛ هيله مجله ۸ مه ګڼه؛ الينګار مجله ۴ مه ګڼه؛ زما د خوښې مطلبونه لري.

۴_ څرګندنې ، شارحه يا د بيان علامه Colen (:): دا نښه د يوې کلمې د سپړنې او د بيان نښه ده؛ يعنې د هغې کلمې يا جملې په پای کې ليکل کېږي چې وروسته ورپسې بيان او شرحه راځي، لکه: د ژوندانه او کاميابۍ ستنې دا دي: پوهه ، روغتيا او زيار.

د يو شي د اجزاوو د ښودلو لپاره راځي، لکه: ليک نښې دا دي: ټکی، ځنډ نښه، لينده کې او نور.

د يو شي د څرګندولو او تفصيل پر مهال: روژه يو شمېر ګټې لري: د الله ﷻ د رضا د حاصلولو ذريعه ده؛ د ګناهونو د ښلو لامل او د جسماني روغتيا لپاره ګټوره ده.

۵_ د پوښتنې نښه، د استفهام علامه يا سوالیه، Question Mark (؟): دا نښه د پوښتنې په وخت کې راوړل کېږي او د هر ډول سوالیه جملو په پای کې راځي، لکه: ستاسو د پښتو ښوونکی څه نومېږي؟

۶_ بلن نښه، غږ نښه يا ندايه، Exclamation Mark (!): دا نښه د غږ او ندا په وخت کې کارېږي، لکه: ای هلکه! دلته راشه. په اصل کې د خبرداری او تنبيه نښه ده او له دې امله د مخاطب امر په برخو کې راځي. لکه: ورونو! د وطن ناموس وساتئ.

دغه نښه د تعجب، شاباس او افسوس په ځای کې هم راوړل کېږي؛ خو د زيات تعجب، استهزاء او زياتې خبرداری په وخت کې دوه ځله، بلکې درې ځله هم ليکل کېږي. لکه،

غلبېل کوزې ته وايي چې سوری!!

آفرين ستا په دې غيرت او ميرانه!!!

په ليکونو، مکتوبونو او غوښتنليکونو کې دې له لقب څخه وروسته نه راځي، بلکې پر ځای يې "کامه" ليکل کېږي، لکه:

زما ګرانه وروره،

ښاغلی مدير صاحب،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مه لیکئ:

ګرانه وروره!

ښاغلی مدیر صاحب!

۷ـ دش، بیان نښه یا بېلنې (Dash) (ـ) : دا نښه د یوې جملې د بېلونې لپاره لیکل کېږي، په تېره په سوال او ځواب کې د هرې جملې په سر کې راځي. سوال او ځواب سره بېلوي، لکه

ـ څنګه راغلې؟

ـ ستا د لیدو لپاره.

ـ ما نه غوښتل چې په دې وخت کې تا وګورم.

دا نښه د دو و کلمو د بېلونې لپاره هم په داسې وخت کې راځي چې د هرې کلمې خپلواکي او ځانله والی مقصد وي، لکه: صرف ـ نحو ـ بدیع ـ بیان ـ معاني ـ عروض ـ وزن ـ قافیه ټول ژبنې علمونه دي.

۸ـ وړه کرښه، یا هایفن (ـ): وړه کرښه (Hyphen) د دش د اوږد دوالي په نیمایي ده. دا نښه هغه وخت کارول کېږي چې یوه لویه یا مرکبه کلمه د پاڼې د یوې لیکې (کرښې) په وروستۍ برخه کې راشي، نیمه کلمه ځای شي او د پاتې نورې لپاره ځای نه وي، نو له نیمې کلمې وروسته د کرښې په پای کې دغه نښه راځي او د کلمې پاتې برخه د بلې کرښې په سر کې لیکل کېږي. تر شمېرو وروسته هم لیکل کېږي، لکه: ۱- ۲- ۳

۹ـ ولاړه کرښه، سلش یا بار (/): دغې نښې ته بېلوونکې یا ممیزه هم وایي. په انګرېزۍ کې (Slash) ورته وایي. دا نښه پر دفتري لیکنو سربېره د هجري لمریز، سپوږمیز او میلادي کلونو د بېلولو لپاره کارول کېږي.

ـ د (یا) پر ځای اینبودل کېږي، لکه: استنباط / استخراج ؛ هلک / نجلۍ.

ـ د ورځې میاشتې او کال د نېټو د آسانه ښودلو لپاره هم استعمالېږي، لکه: دا ګرامر په ۱۳۸۸/۸/۲۸ لیکل شوی.

۱۰ـ لیندۍ ( ) (Parentheses) : لیندۍ یا قوسین د هغو اضافي کلمو لپاره کارول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي چې په عبارت او کلام کې مقصد نه وي، لکه: شاه شجاع (د تیمورشاه زوی) د پلار په څېرعلم پالونکی نه و.

د ځانګړو نومونو، د پاملرنې وړ شیانو او په منځ کې د رالوېدلو جملو د ښودلو لپاره لیکل کېږي، لکه: (سمسور) په اتم ټولګي کې دی، خو (میرویس) او (روښان) په لومړي ټولګي کې دي او (نسیم) لا تر اوسه کوچنی دی.

همدا راز په ژباړه کې د څرګندتیا لپاره په متن پورې نا اړونده برخه په قوسینو کې لیکل کیږي.

۱۱ـ غبرګې لېندی، نقل قول (" ") (Quotation Mark): په دې نښه کې د بل چا وینا په مستقیم ډول ایښودل کېږي، لکه، حدیث شریف دی: "عمل په نیت اړه لري."

د بل چا نظریه یا د یوه کتاب عبارت او د زیاتې توجه وړ اشنا کلمه راوړل کېږي، لکه: په دې ورځو کې د "آزاد بازار" خبرې ډېرې کېږي. کله نا کله ځینې اصطلاحګانې هم د غبرګو لېندیو په منځ کې لیکي چې له عام عبارت څخه بېلې شي.

۱۲ـ قوسین [ ] (Brackets): دغه نښه د اقتباسونو په دننه کې د هغو وضاحتي جملو او تعلیقاتو د اضافه کولو پر مهال کارول کېږي او لېږد دوونکی یې له خپل لوري لیکي چې د اقتباس شوي کلام او د لېږ دوونکي د وضاحتي الفاظو ترمنځ توپیر وشي، لکه: "په دې یادښت کې د جنرال جیکسن له زحمته [د جګړې په لومړۍ ورځ د چانسلرس ویل په جبهه کې] یادونه ونه شوه؛ خو له جنرال لي څخه د سترې فتحې په مناسبت ستاینه شوې ده." دغه نښه د کمپیوټر په کمپوز کې د قرآن کریم د آیتونو د حوالې ورکولو لپاره هم استعمالېږي.

۱۳ـ درې ټکي یا د حذف نښه (...)(Ellipsis): کله چې یو لیکوال د یو نامه یا یوې خبرې څرګندول نه غواړي، نو پر ځای یې درې ټکي ږدي او ورځنې تېرېږي، لکه: "د ... رئیس ډېر ظالم سړی دی، له هر چانه رشوت اخلي." که دا لیکنه د جملې په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، نو دري ټکي خوا په خوا او څلورم ټکی (د جملې د پای ټکی) د یو توري په واټن وړاندې لیکل کیږي، لکه: په افغانستان کې د ډرامې دا لیکوال د یادولو وړ دي: ف. فضلي، عبدالمنان ملګری او... .

۱۴ــ دري ستوري (***): دا نښې د یوې رسالې یا یوې مقالې د یوې برخې د سرته رسېدو او د بلې برخې د پیل کېدو په منځ کې راوړل کېږي. همدارنګه د یوې کیسې له یوې برخې یا صحنې نه بلې ته د تلو په منځ کې د بېلوالي لپاره هم کارول کېږي.

۱۵ــ تر جملې لاندې کرښه: (Underline): که چېرې یونوم یا جمله په ځانګړې ډول د پاملرنې وړ وي، نو لاندې تري یوه اوږده کرښه راکښل کېږي، لکه: <u>ښاغلو! دلته دریدل منع دي.</u>

۲۰ــ "اټ" نښه (@): دا نښه په انګلیسي لیکنو کې کارېدله، خو د انټرنېټ له عامېدو وروسته یې د انټرنېټي ویب پاڼو، مؤسسواو اشخاصو د پته د ښودلو او لیکلو لپاره په پښتوکې ځای نیولی او په پښتولیکنه کې راځي. لکه: curriculum.dept@moe.gov.af او نور.

یادونه: باید په یاد مو وي چې ټولې لیک نښې له (نښو) سره جوخټې اونښلولې راځي او هیڅ راز فاصله یې باید تر منځ نه وي. که نه، لیکل نیمګړي بلل کېږي.

د متن لنډیز:

لیکنښې د یو چا پښو او لاسونو ته پاتې کیږي. د لاس یا پښو نه لرل او یا د هغوی نیمګړتیا د انسان پر فزیکي حالت مستقیم اغېز لري. لیکنښې هم همداسې دروا خلئ. که یوه لیکنه لیکنښې ونه لري یا یو لیکوال د نښو په کارولو پوه نشي، لیکنه یې څرګند پیغام نشي لېږدولای. پورته مو ولیدل چې د لیک نښو کارونه څومره ارزښت لري او د هغوی ناسمه کارونه یوه موضوع څومره اړولای شي. له دې امله په یوې لیکنې کې لیکنښې ډېر ارزښت لري او سمه کارونه یې د لیک لوستل او پر مفهوم یې پوهېدل اسانوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ ټول زده‌کوونکي دې پورته متن په غور وګوري، د لیک نښو ښلا ښلو ډولونو ته دې پام وکړي او د هغوی دکارونې ځایونه دې زده‌کړي.

۲ـ هر یو زده کوونکی دې په ټولګي کې داسې یوه موضوع ولیکي چې پورته ټولې لیکنښې پکې کارول شوې وي. بیا دې په وار د ټولګي مخې ته راشي او خپله لیکنه او د لیکنښو کارونه دې نورو ته روښانه کړي.

۳ـ له لیک نښو پرته نور کوم نحوي بدلونونه د یوې جملې مطلب بدلولای شي؟ درې تنه زده‌کوونکي دې د ټولګي په وړاندې د یو بل په مرسته هغه پیدا او په توره تخته دې ولیکي او له نورو زده‌کوونکو سره دې پرې خبرې وکړي.

۴ـ معترضه جمله څه ته وایي او څنګه په جمله کې پېژندل کیږي؟ یو تن زده‌کوونکی دې یې له ښلګو سره یوځای د ټولګي په وړاندې ولولي.

۵ـ په کومو وختونو کې له ندایې سره د پوښتنې نښه کارول کیږي؟ یو تن زده‌کوونکی دې هغه له ښلګې سره یوځای د ټولګي په وړاندې بیان کړي. نور زده‌کوونکي دې نښه ورته ځیر شي.

کورنۍ دنده

زده‌کوونکي دې په کورونو کې د نښوونې او روزنې د ارزښت په اړه یوه مقاله ولیکي او لیکنښې دې پکې په سم ډول په پام کې ونیسي. یاده دې وي چې هره لیکنښه په وروستي توري پسې له واټن پرته لیکل کیږي. ورپسې لیکنه د یو توري له سپینې فاصلې وروسته پیلیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیام الدین خادم

د افغانستان د ادبي تاريخ په غېړه کې زيات شمېر ليکوال او شاعران روزل شوي او پالل شوي دي. هغوی هر يو په خپلو ليکنو او څېړنو کې د خپل مهال حالات او شرايط غبرګ کړي او تر موږ يې رارسولي دي. نوي نسل ته د هغوی د ليکنو لوستل او د هغه مهال له شرايطو څخه د ځان خبرول له ګټې خالي نه دي. موږ په تېرو لوستونو کې يو شمېر پښتنانه پوهان، ليکوال او شاعران پېژندلي او د هغوی د ليکنو او د فکر له لارو سره اشنا شوي يو. دلته د پښتو يو وتلی او نومیالی متفکر، ليکوال او شاعر درپېژنو. هغه قيام الدين خادم دی.

ايا تاسو تر اوسه د خادم صاحب کوم شعر يا ليکنه لوستې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیام الدین خادم په ۱۳۲۵ هجري قمري کال (۱۹۰۷ میلادي) کې د ننګرهار ولایت د کامې ولسوالۍ د زرشوی په کلي کې زېږېدلی دی. پلار یې ملاحسام الدین او نیکه یې ملا علي ګل هم د خپل وخت ديني عالمان وو. اروابنياد خادم د مورني نسب لړۍ په فقیرصاحب مشهورعبدالرحمن سیلاني ته رسیږي. عبدالرحمن سیلاني د خپل وخت ستر ديني عالم تېر شوی دی او د مراد علي (رح) پلار و. اروابنياد خادم لومړنۍ زده کړې په خپل کور کې له خپلو والدینو څخه ترسره کړې دي. خادم صاحب د اسلامي علومو ګڼ شمیر کتابونه لوستي دي. هغه صرف، نحوه، منطق، حکمت، فقه، حدیث، تفسیر او د نورو دودیزو علومو زده کړې ترلاسه کړې وې. هغه د ديني پوهې د ترلاسه کولو لپاره ۱۵ کاله په هېواد کې دننه او له هېواد نه دباندې سفرونه کړي وو.

قیام الدین خادم په بېلابېلو دولتي دندو ګومارل شوی او د هېواد په بېلابېلو ولایتونو کې یې دندې ترسره کړي دي. نوموړي خپله لومړنۍ دنده د ښوونکي په توګه پیل کړه، بیا د کندهار د پښتو ادبي انجمن او د زیري، اتحاد مشرقي، د کندهار د طلوع افغان، هېواد او اصلاح د ورځپاڼو د مسؤول مدیر په توګه خپلې چارې پرمخ بېولي دي. استاد خادم د منظومو او منثورو آثارو ډېر په زړه پورې کتابونه لیکلي او زیات شمېر ځانګړي اثار یې چاپ شوي دي چې یو شمیر یې دا دي:

د کوچنیانو اخلاقي پالنه، روهي ګلونه، د مرغلرو امیل، نوی ژوندون، مکارم اخلاق، پښتونولي، بایزید روښان، خیالي دنیا، د شریف سرګذشت، نبوغ او عبقریت (فلسفي اثر)، نوې رنا، د پښتو ننني لیکوال، د پښتنو د تاریخ یوه سرپاڼه، د خوشحال او د رحمان موازنه، څاروان، د څلورم ټولګي لپاره د پښتو قرائت، پښتو کلي (په ۶ ټوکونو کې)، معلم پښتو، پښتانه شعراء (لومړی ټوک)، پارتیان څوک وو، په تذکرة الاولیا تبصره، کوشانیان څوک وو، د بابا نصیحت، د پښتو پټې، د پښتو نثر، تاریخي تصورات، لوی سهاک، ادبي قصې، لوی اصحابان (اصحاب کرام)، نشنلیزم او انټرنشنلیزم، افغاني حکومت، معیاري پښتو، بلکا، د پښتنو ستړه او ځانګې، نصوص الحکم، د مور مینه، لرغوني پښتانه قومونه، ټولنپال افغان مانوفېسټ (د مولانا قیام الدین خادم سیاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکار) لیکلي او چاپ شوي دي.

د نوموړي ګڼ شمېر نور اثار لا تر اوسه نه دي خپاره شوي. مرحوم خادم په اردو او عربي ژبو هم بلد و. د همدغو ژبو په مرسته هغه د يوه کنجکاو او پلټونکي انسان په توګه هڅه کوله او د ډيرو شيانو په راز يې ځان پوه کړی و. کيدای شي د هغه د بريالیتوبونو له رازونو څخه يو هم همدا وبولو.

د هېواد په سياسي ډګر کې قيام الدين خادم يوه فعاله ونډه درلوده. اروابنداد خادم د حقيقت له څرګندولو سره مينه لرله. تل يې هر څه بربنډ ويل. خادم په زيات شمير ادبي او علمي غونډو کې برخه اخيستې ده او کله کله د دولت اړونده ارګانونو له خوا په ستاينليکونو او ډالیو سره نازول شوی او ستاينه يې شوې ده. مرحوم خادم د فلسفي اند او علمي شخصيت څښتن و. هغه په ربښتيا له خپل ولس سره مينه درلوده او د هغه خدمت يې په ډيره خوښۍ سره کاوه. هغه د هر ډول مشکلاتو او سختيو په مقابل کې د مقاومت، صبر او حوصلې لارښو ونه کوله. استاد خادم د معاصرو ادبياتو له هغو پنځو ستورو څخه و چې پښتو ادب او کلتور يې ځلولی او د يوه داسې ويښ زلمي په احساس يې د پښتو ادب چوپړ کړی چې د نن زلميان يې درناوی کوي.

د اروابنداد خادم د "شه بيدار پښتونه" په نامه لومړنی شعر په اتحاد مشرقي کې خپور شوی دی. په نثر کې د استاد خادم تر ټولو خواږه او خوندور اثرونه د "نوي ژوند" او "خيالي دنيا" په نامه دي. دا دواړه ادبي شهکارونه ګڼل کيږي. د استاد خادم په ليکنو کې د پښتو او پښتونولۍ مينه ډېره پياوړې ده. په دې برخه کې د يوې پخې عقيدې خاوند دی. سربېره پر دې استاد خادم ليکنې ادبي، انتقادي، ټولنيز، سياسي او روزنيز رنګ لري. خادم په خپلو ليکنو او شعرونو کې د ظالم له مخ څخه پرده پورته کړې او رسوا کړی يې دی. هغه ولس يو والي او اتفاق ته رابللی دی، نامنلي زاړه دودونه يې غندلي دي، په خپلو لوستونکو کې يې د زړورتيا او ازادۍ احساس پياوړی کړی. استاد خادم د خپلو ليکنو له لارې د ټولنې هره تياره رڼا کړې او ولس ته يې څرګند پيغام ورکړی دی.

د افغانستان دا لوی مفکر، ژورنالست، ادیب، ليکوال، د فلسفي افکارو خاوند، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې طبیب، سیاستپوه او ټولنیز شخصیت د ۱۳۵۸ هـ. ش. کال د وږې د میاشتې په ۵مه نېټه د ۷۴ کلونو په عمر له نړۍ څخه سترګې پټې او دکامې ولسوالۍ د زرشوی په کلي کې په خپله پلرنۍ هدیره کې په ډېر درنښت خاورو ته وسپارل شو.

خادم چې په اخلاص شي څوک د ملک او د ملت
وطــن یــې پس لــه مرګــه پــه مدفن فخــر کوي

قیام الدین خادم په "اوسني لیکوال" کې خپل ژوندلیک خپور کړی دی، هغه په یوه برخه کې د "زما پر حیات انتقادات" تر سرلیک لاندې یو لړ مطالب لیکلي چې موږ یې د هغه د نثر د بېلګې په توګه رااخلو:

"...دا د خلکو قصور دی اوکه زما عیب؟ استادان به هم زما پوښتنو ته اریان وو.

زه پخپله هم په دې قانع یم چې بحث مې خوښ دی، مګر په اساسي او اصولي خبرو، نه مطلق بحث... . وایي سرشوخه دی، مګر دوستان مې وایي ادبي شجاعت لري. په ورکوټوالي کې راته خلکو ویل چې کلانکار دی، ولې په آزادۍ خو زه په خپله هم قایل یم او دا ځکه چې دا طبیعي بار زما په ورمیږ نشته. هو، په دې یوه ګناه زه پخپله هم قانع یم چې هغه د حقیقت مینه باید وبولم. په ژوندانه کې هیڅوک له انتقاده نه دی خلاص.

هغه انتقادونه چې په ما یې خلک کوي دادي:

وایي نه منونکی سړی دی. دا انتقاد په ما باندې زما والدې هم هر وخت کاوه. مګر زما جواب داو چې که زه منونکی وای خوزه به هم د نورو خلکو غوندې وای.

په ورکوټوالي به مې د مور سره تل په دې جنګ و. دې به ویل: خلک داسې کوي اوته داسې. مابه ویل چې: خلک راته مه یادوه خلک خو هر څه کوي. وایي ډېر بحث کوي اونه قانع کېږي ... دا خبره نشم فیصله کولای. خلک په امورو کې د نورو نورو ملاحظاتومراعات کوي، مګر زه په حقیقت او واقعیت پښې نشم ایښودای. ما خپل دغه عادت په هغه نظم کې چې د شاعر مسلک یې نوم دی، ښه تصویر کړی دی. زه دا ټولې خبرې اورم مګر د ځان سره وایم: ډېرې خولې ډېرې خبرې."

لکه پورته چې ورته اشاره وشوه، اروابنباد قیام الدین خادم د "شاعر مسلک" تر نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې یو شعر لیکلی دی. په دې شعر کې شاعر خپل مسلک ته څرګندې اشارې کړې او له هېواد، ژبې او ولس سره مینه یې پکې غبرګه کړې ده. نوموړی شعر په دې ډول دی:

د شاعر مسلک

صحیح لاره بــه ښــایم کــه وم وم که نه وم نه وم
ربنــتیا ربنــتیــا به وایم کــه وم وم که نــه وم نه وم
د حــق د پــیــروی نه مې بل څــه په زړه کــې نشــته
چې څــه یمه همدا یــم که وم وم که نــه وم نه وم
آزاد یــم زېرېدلــی بنــده ګــي کولــی نشــم
بنــده د خپــل مولا یــم کــه وم وم که نــه وم نه وم
په بډو خوشامندو مې ځان خوښ نه دی چې غټ شم
کــه غــټ یمه خــو دا یم کــه وم وم که نــه وم نه وم
چې څــوک غــواړي څه سپــکــه مې د قام له څه جهته
دښــمن د هغــه چــا یم کــه وم وم کــه نــه وم نه وم
خدمــت د خپلې ژبــې، قام، وطــن زمــا مســلک دی
پــه دې مینــه بــه پــایم کــه وم وم که نــه وم نه وم
کــرم ښــکلي تخمونــه چــې ګلزار شــي پښــتنو ته
پــه دغــه تمنــا یــم کــه وم وم کــه نــه وم نه وم
پــه ماته کښــتی ناســت یــم توپانونه دي پــه مخ کې
پــه دې لاره یــې بیایم کــه وم وم که نــه وم نه وم
د ناز په خوب ویدې غونچې به ورو ورو ویښــومه
خــادم بــاد ســبــا یم کــه وم وم که نــه وم نه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن لنديز:

قيام الدين خادم د ننگرهار په کامه کې نړۍ ته سترګې پرانيستې دي. لومړنۍ زده کړې يې په خپل کاله کې له خپل پلار او نورې زده کړې يې د هېواد دننه او بهر سرته رسولې دي. خادم په بېلابېلو لوړو دولتي څوکيو کې کار کړی او د ډېرو ادبي، ټولنيزو او سياسي ليکنو ليکوال و. هغه يو افغان سياستپوه، د مشرانو د جرګې سناتور، د کابل پوهنتون د ادبياتو د پوهنځي استاد، ژورنالیست، پياوړی ليکوال، ويښ شاعر، ادیب او د فلسفي اندونو يو پوه عالم و. نوموړی په پښتو ادب کې يو ځانګړی ځای لري او په همدې سبب هغه د پښتو ژبې او ادب له پنځو ځلاندو ستورو څخه يو ستوری ګڼل کېږي. هغه د پښتو ژبې او ادب په باب په زړه پورې منظوم او منثور آثار ليکلي. د ادبي هلو ځلو تر څنګ نوموړي په سياست کې هم ښکاره ونډه درلوده.

فعالیتونه

۱ـ زده کوونکي دې داسې يوه غونډه تمثيل کړي چې د قيام الدين خادم د ژوند، زده کړې، ليکنو، دندو او د هغه د ليکنو نثري او شعري بېلګې وړاندې کړي. يو تن دې د غونډې وياند (انانسر) وي. يو زده کوونکی دې د غونډې منشي وي. پنځه تنه دې د پورته يادو شوو موضوعګانو په اړه لنډې خبرې وکړي او معلومات دې وړاندې کړي. په پای کې دې يو تن زده کوونکی د غونډې بهير وارزوي. د هغې ښه ټکي او نيمګړتياوې دې په ګوته کړي. ددې غونډې د تنظيم لپاره دې دمخه لس دقيقې چمتو والی ونيول شي.

۲ـ دوه تنه زده کوونکي دې په خپله خوښه د ټولګي مخې ته راشي او د قيام الدين خادم د شعر او نثر بېلګې دې په خوږه اومنلي غږ واوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳_ زده‌کوونکي دې سوچ وکړي دیو لیکوال او شاعر له شعرونو او لیکنو څخه څنګه دیوې ټولنې د هغه مهال وضع او حالت څېړلای شو چې لیکوال په‌کې ژوندکاوه. بیا دې څو تنه په وار د ټولګي په وړاندې د هغې په اړه خبرې وکړي.

۴_ زده‌کوونکي دې په مناسبو ډلو کې تنظیم شي او د ژبې په ودې او پایښت‌کې دې د لیکوالو ارزښت وڅېړي. همدا راز دې په ټولنیز پرمختګ او له ظلم او ناخوالو څخه د ټولنې د افرادو د ژغورلو په لاره‌کې د شاعر او لیکوال اهمیت څرګندکړي. په پای‌کې دې د ډلې استازي راغونډ شوي موضوعات نورو ته واوروي او ازادې خبرې اترې دې پرې وکړي.

۵_ زده‌کوونکي دې په خپلو سیمو کې د یو یا دوو شاعرانو یا لیکوالو او د هغوی د شعر او لیک په اړه معلومات وړاندې‌کړي. کېدای شي ټول زده‌کوونکي په خپله خوښه په دې فعالیت‌کې برخه واخلي.

کورنۍ دنده

زده‌کوونکي دې د "شاعر مسلک" تحلیل او وڅېړي. خپله لیکنه دې په بله ورځ نورو ته واوروي.

د هر لیکوال د فکر ډول د هغه له لیکنو او د هر هنرمند د هغه له هنر څخه پېژندلای شو.

((مایکل انژ))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې نثري بېلګه ولولئ او خوند ترې واخلئ:

خوندور خوب

مازيګر لمر په غرغړه دی. د انګړ په منځ کې، د ګلانو د کیاریو په غاړه، وړوکی ماشوم په لوبو بوخت دی، په لمن کې خاوري اخلي له یوه ځایه یې بل ته وړي او هلته یې غونډوي.

مور د کاله په کار اخته ده. په ډېره بېړه لګیا ده، کالي کونډې سنبالوي؛ ځکه چې مابنام دی او وخت ناوخته دی. د کار په منځ کې یې چې پام شي نو غږ کړي چې: "زړګیه! څه کوې رائخه ناوخته دی، هله ځار دې شم!" ماشوم په خپله نیمکې او خوږه ژبه وایي: "ډوډو پکه کم." مور: "څه کوې؟!"

ماشوم: "ډوډو پکه کم" یعنې "ډوډۍ پخوم." مور د کاله په کارو بوخته او ماشوم په خپلو لوبو. وړې وړې مرغۍ چې په کیاریو کې یې توپونه وهل خوشحاله او جلتې جلتې ګرځېدې. یوه یوه والوته او تولې خپلو بچیو او ځالو ته لاړې. وخت تېرېږي، نمر ولوېد، له ښکې تیاره راپورته او د ځمکې په مخ راخوره شوه. د آسمان په شنه او نامحدوده فضا کې ځای پر ځای ستوري رابښکاره شول.

مور چې د کار له بېړې نه خلاصه شوه له ځانه سره یې وویل: "آه! مابنام دی، تېر غونې شوه، بچی مې هلته لوبې کوي، آه زما هېر شوی دی!"

ورغله څه ګوري، ماشوم د خاورو نه وړې وړې او پلنې پلنې ډوپکنۍ جوړې کړې دي. خړ پړ پروت دی چې سترې شوی دی، په خاورو کې یې سر ایښی دی او د خوب د قاصدانو لاس ته یې ځان سپارلی دی. د مابنام په خړه تیاره کې مور د خپل ماشوم سرته ولاړه ده. زړه یې د یو عالم ترحم او رقت نه ډک دی او چرت وړې ده.

"هو! د ژوندانه مثال همدا دی. موږ په خپل ژوند کې همدغسې په خاورو لوبې کوو. په دغه لوبو اخته او سوچه د مرګ دروند خوب په موږ خپل چپاو راوړي او بل عالم ته مو بوزي. مګر آه! څومره خوږې دي دا لوبې او څومره خوندور دی دا خوب چې په خپله خوښه او آزادۍ سره وي." (قیام الدین خادم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي سبکونه

پښتو خورا بډايه ژبه ده. اوږد ادبي تاريخ لري. په لاس کې د شتو لاسوندو له مخې يې د شعر مخنيه دويمې هجري پېړۍ ته رسيږي. لومړی موندل شوی شعر يې په ۱۳۹ هجري کې د اميرکرور دی. په مخکنيو ټولګيو کې مو د پښتو د نظم، نثر، ولسي ادبياتو او ليکلي ادبياتو په اړه لازم معلومات ترلاسه کړل. دلته د نورو معلوماتو تر څنګ ادبي سبک درپېژنو.

تاسو هرومرو د سبک نوم اورېدلی دی. ستاسو په اند به څه معنا ولري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبک د نظم او نثر یو خاص ډول بلل شوی دی. هر شاعر او لیکوال د لیکلو او شعر ویلو ځانګړې لاره لري. هغه ځانګړتیاوې، چې په ادبي او هنري اثارو کې د بیان او تخلیق د ډول، بڼې او محتوا له مخې یو اثر له بل څخه بېلوي، سبک نومېږي. سبک خپلې ښګیڼې، لارې او طریقې لري. سبک ډېره لرغوني کلمه ده او په ادبیاتو کې په ښه بېلا بېلو معناو و څرګنده شوې ده. د ادبي سبک کلمه هنري ادبیاتو، انځورګرۍ، معماری، موسیقۍ، مجسمې جوړونې، خطاطۍ او نورو ته هم کارول کیږي. په منځنیو پېړیو کې د سبک له مفهوم څخه داسې انګېرل کېدل چې تراژیدي او کمیډي ژانرونه په کومو الفاظو ولیکي. ځکه کمیډي ژانرونه به په عامیانه ژبه؛ یعنې د خلکو په ژبه او تراژیدي به د هغې برعکس د هغه وخت په ادبي ژبې لیکل کېدل. په معاصره دوره کې د سبک معنا روښانه شوه. په دې دورې کې پر سبک باندې د لیکوالۍ طرز، د فکر لارې او د لغاتو د کارونې معنا پیدا کړه. تر هغه ځایه چې د سبک کلمه د یو تاکلي لیکوال او هنرمند په اثارو پورې اړه لري او د هغه اثار د خصوصیاتو له مخې یو له بله بېلېږي، دا د سبک لومړۍ معنا بلل کېږي. کله چې له یوې تاکلې موضوع او مفکورې څخه د لیکوالو یا هنرمندانو یوه ډله دفاع کوي، نو دلته سبک د مکتب معنا پیدا کوي. په دې معنا چې په یوې تاکلي تاریخي دورې کې د څو لیکوالو د لیکوالۍ ډول، د فکر لارې او نورې ورته ځانګړتیاوې د هغوی له لیکنو څخه راایستل کیږي. ادبي سبک په یوې محدودې معنا کې د یوه لیکوال او هنرمند په ټولو اثارو کې هغه نښې نښانې دي چې له لارې یې د لیکوال او هنرمند د فکر ډول څرګندیږي. د یوه لیکوال سبکي یووالی له هرڅه دمخه د څو اثارو په هنري او ادبي ژبه کې ترټولو ښه احساس کېدای شي. د یوه لیکوال او هنرمند د لیکوالۍ او هنري اثارو ځانګړتیاوو ته سبک ویل کیږي. که څوک د یوه لیکوال له سبک سره اشنا وي، نو کولای شي د هغه د سبک له مخې د هغه نور اثار وپېژني. ادبي سبک د یوه لیکوال او هنرمند ټول اثار او د هغوی پراختیا څېړي.

ادبي مکتب یا ادبي جریان په یوې تاکلې تاریخي دورې کې د یوې ادبي ډلې لیکوالو له خوا د یوې ځانګړې لارې او د یو ځانګړي سبک خپلول او پر مخ وړل دي. دا حرکت د ادبي جریان په نامه یادیږي. د یادونې وړ ده چې په دغه تاکلې دوره کې د لیکوالو او شاعرانو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ليکل شوي او ويل شوي اثار يو ځانګړي ادبي مکتب ته منسوبيږي.

په پښتو ادبياتو کې دا لاندې ادبي مکتبونه مشهور دي:

- د روښاني دورې تصوفي او ادبي مکتب،
- د خوشحال خان خټک ملي، حماسي او ادبي مکتب،
- د عبدالرحمن بابا تصوفي او ادبي مکتب،
- د حميد مومند هندي ادبي مکتب،

۱ـ د روښان په تصوفي مکتب کې اخلاقي، ټولنيز، ديني او نور مطلبونه ځای شوي دي. دې موضوعګانو د روښان د تعليم او ښوونې په اثر په پښتو ژبه کې ځان ښکاره کړی دی. تر ده وروسته دده مريدانو او اولادونو پر دې لار ګامونه ايښي دي. اخون درويزه د خپلو ليکنو لامل د ميا روښان ليکنې بللې دي. د روښان لارويانو دده مسلک چلولی دی. د روښان په ادبي مکتب کې ډېر خلک د پښتو ادب له کاروان سره ملګري شول. ډېرو خلکو قلم په لاس کې واخيست او ددغه پېر غوښتنې يې په ډله ييزه توګه په ښه شان انځور کړې. د بايزيد روښان او دده د مخالف، اخون درويزه د مخزن الاسلام له ليکنو څخه څرګندېږي چې دغه ليکنې په مسجع نثر ليکل شوې دي. مسجع نثر د عربي او فارسي له لارې پښتو ته راننوتی او په پښتو کې د نوي نثر موسس بايزيد روښان دی. دغه سبک د ديني او مذهبي کتابونو د ليکلو دوديز او ځانګړی سبک و.

دکلاسيکي دورې د لومړی برخې له ادبي مکتب څخه وروسته بل ډېر مشهور او غوره ادبي مکتب د پښتو په ټولو مکتبونو کې وتلی، د خوشحال خټک مکتب دی. دا مکتب د ادبي فنونو په ګانه سمبال شوی مکتب دی. اشعار يې ډېر خواږه دي. دې مکتب ډېر ليکوال او شاعران وپالل او وروزل. له پخوا څخه زيات پښتو ته حماسي اشعار راننوتل. د پښتو لمن له اخلاقي، ټولنيزو، تصوفي، ديني او ملي مسايلو څخه ډکه شوه. نثر هم پراختيا وموندله او مخ په سادګۍ روان شو.

په دې دوره کې د پخواني نظم او نثر نيمګړی سبک پياوړی شو. نثر خوږوالی وموند، له نيم منظوم مسجع نثر څخه خلاص شو او د خبرو اترو بڼه يې وموندله. پښتو شعر د بڼې له مخې هم پراختيا وموندله او نوښتونه رامنځته شول. د موضوع له پلوه هم په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب کې د ژوندانه ټول اړخونه رابرسېره شول. په دې وخت کې ډېر آثار لیکل شوي دي او د پښتو ادب نړۍ یې رنګینه کړې ده. په دې مکتب کې د پښتو او پښتونوالي روزنه هم شته. اوږدې، اوږدې قصیدې په کې ویل شوي چې هره یوه یې ځانته ښه ټولنیز، تبلیغي او تاریخي مضمونونه لري. د حماسي احساساتو بنسټ خوشحال خان کېښود او لاروياتو یې پیروي وکړه. د مغولو زور زیاتی پکې په جوته څرګند شوی دی. د ادبي ارزښت له پلوه دا مکتب تر ټولو جامع دی. په دې معنا چې د معنا له خوا غښتلی او ادبي او شعري اړخ یې پوخ دی. په تخیل کې دا مکتب ډېر پیاوړی دی. ډېر لوړ او شاعرانه تخیلات پکې شته. دا مکتب د پښتو تر درېم ادبي مکتب پورې په ډېر قوت او زور چلېدلی دی. په دې مکتب کې په نظم او نثر ډېر اثار لیکل شوي او ډېر پیاوړي کسان پکې روزل شوي دي. په شعر کې اشرف خان هجري، عبدالقادر خټک، صدر خان خټک، سکندر خان، ګوهر خان او نور، په ساده نثر کې خوشحال خټک، افضل خان، قادر خان، او نور پیدا شول او د یوه مکتب پیروي یې وکړه.

د رحمن بابا ادبي او تصوفي مکتب د خوشحال خټک له ادبي مکتب څخه وروسته پیل شوی او ډېر ادبي او تصوفي شاعران یې روزلي دي، لکه: پیرمحمدکاکړ، محمدیونس خیبری، احمدشاه بابا، شمس الدین کاکړ، نجیب، عبدالعظیم رانې زی، بېدل اشنغری، مطیع الله، رحمت داوی، حسین او نور. ددوی په اثارو کې د ژوندانه زیاتره مسایل راغلي دي. د رحمان بابا په اشعارو کې اخلاقي، ټولنیز، عشقي او انتقادي درسونه نغښتي دي. ددې مکتب د پیروانو سبک روان دی. د شعرونو مضمونونه یې عموما عشقي، اخلاقي، دیني، ټولنیز او تصوفي اړخونه لري.

له رحمن بابا او خوشحال خان څخه وروسته په پښتو ادب کې یو بل لوی شاعر پیدا شو او د نازک خیالۍ یو نوی ادبي مکتب یې جوړ او نور شاعران یې خپلې پیروۍ ته راوبلل. دا شاعر حمید مومند و چې د پښتو ادب ګلبن یې رنګین او بډای کړی دی. حمید ډېر په زړه پورې ادبي اثار پریښي دي او پښتو ادب یې له یوې بلې لارې بشپړ کړی دی. هندي سبک چې دده په وخت کې پراختیا موندلې وه او لوړو پوړیو ته رسیدلی و، ښه یې و سپړه او بیا په خپله پکې شامل شو. د پښتو شعر یې په هندي سبک واړاوه. د هندي سبک ځانګړتیاوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پکې راوستي چې له همدې امله د حميد مومند سبک ته د پښتو هندي سبک ويلای شو. د نازک خيالۍ په دې مکتب کې د سوز، گداز، مينې او محبت کلمې ډېرې دي. د فورم له پلوه په دې مکتب کې د شعرونو زياتره ډولونه، لکه: غزل، قصيده، مثنوي، ترکيب بند، قطعه، مخمس، رباعي او نور شته. د غزل برخه پکې درنه وه.

لکه دمخه چې مو وويل حميد پخپله د هندي سبک پيرو و، خو ددې سبک د نورو شاعرانو پر خلاف د ده کلام لږ څه ساده او هر څوک پرې پوهېدای شو. د حميد د وينا بله ځانگړتيا د پښتو ژبې د خوږو محاورو په کارولو کې نغښتې ده. له يوې خوا يې د وينا نازک خيالي او لطافت ساتلی او له بلې خوا د عامو پښتنو د پوهې کچې ته نژدې و. ددې سبک بله ځانگړتيا داده چې حميد د نورو شاعرانو پر خلاف مبتذلې تشبيه گانې نه کاروي او ډېرې نوې او ابتکاري تشبيه گانې پيدا کړي دي. علي خان، کامگار ختک، کاظم خان شيدا، محمدي صاحبزاده، عبدالله، ملا محمد، اکرم، قلندراپريدی، نجيب، بېدل، ميرزا حنان کندهاری او نور ددې سبک پيروان دی.

د متن لنديز:

پښتو بډايه ژبه ده. شعر او ادب يې ډېر لرغونی دی. تر ډېرې کچې يې خپل اصل ساتلی دی. هېواد ته د اسلام دين له راتگ وروسته د عربي او فارسي ادب تر اغېز لاندې راغله. عربي ژبه ديني ژبه وه او فارسي ژبې له هغې څخه زياتې موضوعگانې ژبارلې يا ليکلې وې. پښتانه اړ وو د اسلام دين او مذهب ته د درناوۍ له امله د هغوی تر اغېز لاندې راشي. له بلې خوا په سيمه کې يو لړ ټولنيزو ناخوالو او سياسي خوځښتونو يو شمېر پښتانه شخصيتونه دې ته هڅولي وو چې د دين له لارې خپل ټولنيز او سياسي اهداف مخکې يوسي. بېلا بېل نامتو ليکوالان، شاعران او مشران رامنځته شول. هغوی هر يو خپل، خپل پيروان درلودل چې پيروانو به يې د يو واحد شعري قالب په ساتلو خپل مطالب بيانول. په دې توگه په پښتو کې ادبي مکتبونه او ځانگړې سبکونه رامنځته شول اوتر ډېره وچليدل. د روښانيانو، خوشال ختک، رحمن بابا او عبدالحميد مومند سبکونه يادولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ ټولګی دې پر څلورو ډلو وویشل شي. هره ډله دې د سبک په اړه خپل معلومات راټول کړي او په ترتیب سره دې د روښان، خوشحال خان خټک، رحمن بابا او حمید مومند پر ادبي سبکونو باندې رڼا واچوي. د ډلو استازي دې د خپلو ډلو لیکنې ولیکي او ټولو زده کوونکو ته دې یې واوروي. د یادونې وړ ده چې هر زده کوونکی باید په وار سره د ډلې استازیتوب وکړي. داکار دې هر اړین او د پام وړ دی.

۲ـ ادبي سبک څنګه ځانګړی کېږي؟ دوه تنه زده کوونکي دې پرې خبرې وکړي.

۳ـ په پښتو ادبیاتو کې د سبک او مکتب مفکوره څه وخت منځ ته راغله؟ یو زده کوونکی دې پرې رڼا واچوي.

۴ـ مسجع نثر لیکنه د کومو لیکوالو له خوا پېل شوه؟ له ساده نثر سره د مسجع نثر توپیر څه شی دی؟ یو تن زده کوونکی دې د نورو په وړاندې دې پرې خبرې وکړي.

۵ـ د حمید سبک څه ځانګړتیاوې لري؟ دوه تنه زده کوونکي دې د شعرونو او بېلګو په وړاندې کولو هغه بیان کړي.

کورنۍ دنده

د خوشحال خان د ادبي سبک په اړه معلومات راټول کړئ او په یوې لیکنې کې یې ځای کړئ. په بله ورځ یې په ټولګي کې نورو ته بیان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور ته د چارلي چاپلين ليک

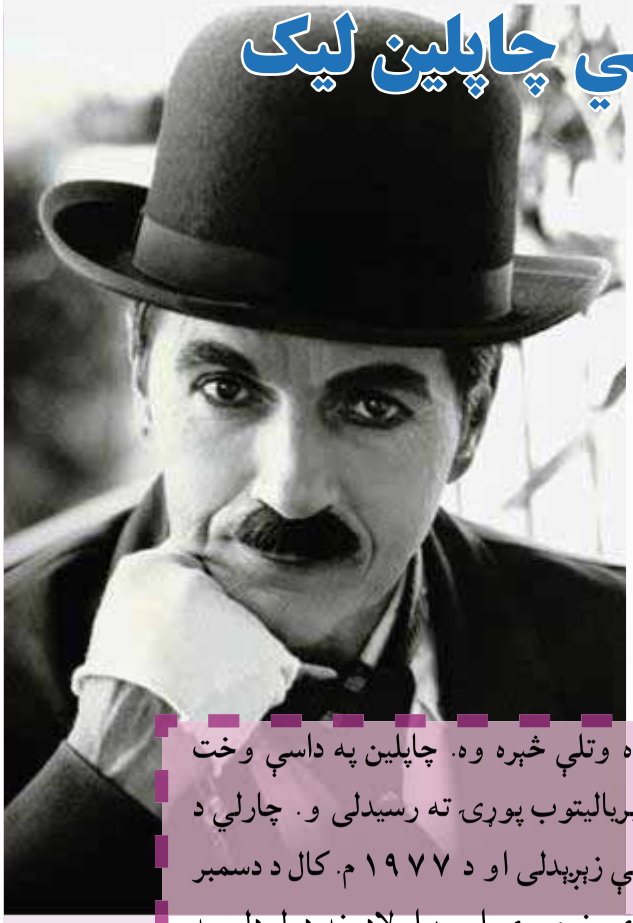

چارلي سپنسر چاپلين د سينما د ډګر يوه وتلې څېره وه. چاپلين په داسې وخت کې له اونا اونيل سره واده وکړ چې د بريالېتوب پوړۍ ته رسېدلی و. چارلي د ۱۸۸۹ م کال د اپرېل په ۱۶ په لندن کې زېږېدلی او د ۱۹۷۷ م. کال د دسمبر په ۲۷ په سويسزرلنډ کې مړ شوی دی. نوموړي اووه اولادونه درلودل. په دوی کې يوازې جرالډينه وه چې د سينمايي لوبغاړيتوب دنده ورته له پلار څخه په ميراث پاتې وه. څو کاله د سينما په ډګر کې په کار بوخته وه. د پلار په څېر د شهرت پوړيو ته رسېدلې او په هنري غونډو کې يې نوم يادېده. کله چې جرالډينې غوښتل نوې د هنر ډګر ته ننوزي، پلار يې، چارلي ورته يو ليک ولېږه. دا ليک د نړۍ د ښکلو او زړه راکښونکو ليکونو په ډلې کې راځي. دا ليک هر لوستونکی او اورېدونکی فکر کولو ته هڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته نو موږ لیک په یو څه لنډون راوړو:

"ګراني لوري، جرالډيني،

دلته شپه ده، د نویل یوه شپه. زمونږ په کوچني کور کې ټول خلک ویده شوي دي. ورور دې، خور دې، آن مور دې ویده دي. پرته له دې چې دا ویدې مرغۍ راویښې کړم، ځان مې دې نیمې تیارې کوټې ته، چې د مرګ د انتظار کوټې ته ورته ده، راورساوه. زه له تا څخه ډېر لرې یم... خو سترګې مې دې ړندې شي، که به مې یوه شېبه ستا انځور له سترګو اوړي. ستا انځور هلته د مېز پر سر پروت دی، خو ته پخپله په ښکلي پاریس کې د هغه پرتمین تیاتر پر ستېج. په دې پوهیږم او همداسې ده چې ګوندې د شپې په دې چوپه چوپتیا کې ستا د پښو اوازونه اورم او د ژمي په دې تروږمۍ کې ستا د سترګو برېښنا ګورم.

اورېدلي مې دي د هغه شهزۍ (شهزادګۍ) په رول کې کار کوې چې د تاتار د خان اسیره شوې ده. شهزۍ اوسه او ناڅه! ستوری شه او ځلېږه! خو که د نندارچیانو له خندا ډک شاباسي او د سوغات شو و ګلونو په زړه پورې بوی درته د هوښیارۍ کومه شېبه درکړه، په یو ګوښه ځای کې کښېنه، زما لیک ولوله او د پلار خبرو ته غوږ شه.

زما جرالډيني، زه ستا پلار یم، چارلي چاپلین. کله چې ته کوچنۍ وې، شپې شپې ستا سرته ناست وم او کیسې مې درته کولې؛ په ځنګل کې د یو خوب وړي خوندوره کیسه، په دښته کې د ویښ ښامار کیسه،... کله چې به مې زړو سترګو ته خوب راغی، نو په پېغور به مې ورته ویل: ځه! زه مې د لور په خوبونو کې ډوب یم.

خوب مې لیده جرالډيني، خوب... . ستا د سبا خوبونه، ستا د نن ورځې خوبونه، د صحنې پر سر مې یوه نجلۍ لیدله، په اسمان کې مې یوه پرښته لیدله چې نخل یې او نندارچیانو ویل: هغه نجلۍ ګورئ! دا د هماغه زاړه سړي لور ده... .

نوم یې پېژنې؟ چارلي! هو، زه چارلي یم. زه یو زوړ سړی یم. نن ستا وار دی. وناڅه! زه په هغه ټوټې، ټوټې او شکېدلي پتلون کې نخښدم او ته د شهزیو په ورېښمینو جامو کې ناڅې. دا نڅاوې او تر هغو زیات د نندارچیانو د لاسونو پرکا به تاکله اسمانونو ته یوسي. ځه! هلته لاړه شه! خو کله ځمکې ته هم راځه او د خلکو د ژوند ننداره کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تیارو کوڅو د هغو ډمو ژوند وګوره چې په وچ نس او وچو لینګیو ناڅي.

زه د هغوی په ډلې کې وم. په هغو شپو کې، ستا د ماشومتوب په افسانوي شپو کې، چې ته زما په آللو ویده کېدې او زه بیا هم ویښ پاتې کېدم، ستا مخ او څېرې ته مې کتل او د زړه درزهار مې دې شمېره. له ځانه مې پوښتل: چارلي، ایا داکو چنۍ نجلۍ به تا وپېژني؟

ته ما نه پېژنې، جرالډیني. هغه پخوانۍ شپې، هو... تاته مې کیسې کولې، خو هیڅکله مې تاته خپله کیسه ونه کړه. داکیسه په اورېدو ارزي... د هغه وېرې انسان کیسه چې د لندن په ډېرو تیټو او سپکو کوڅو کې به یې سندرې ویلې، نڅېده به او خیرات به یې ټولاوه. دا زما کیسه ده.

ما د لوېرې مزه څکلې ده. ما د بې کورۍ دردګاللی او ترهغې زیات ما د هغه انسان رنځ احساس کړی چې له غروره یې سمندر په زړه کې څپې وهلې، خو د لاروي د خیرات یوې سکې د هغه غرور په اوبو لاهو کاوه.

له دې ټولو سره سره زه بیاهم ژوندۍ یم او له مرګه مخکې په ژوندیو پسې باید څه ونه ویل شي. زما کیسه ستا نه پکاریږي. ستا خبرې به وکړو. ستا په نوم پسې زما نوم راځي، چاپلین. په همدې نامه مې د ځمکې پر مخ له څلوېښتو کلونو څخه زیات خلک وخندول او هرڅومره چې هغوی وخندل ترهغوی ما پخپله ډېر وژړل!

جرالډیني، په کومې نړۍ کې چې ته اوسیږي، هلته یوازې نڅا او موسیقي نه ده.

د نیمې شپې پر مهال چې د تیاتر له پرتمین سالون څخه راوځې، هغه شتمن له یوې مخې هېرکړه چې لاسونه درته پرکوي او ستایي دې. د هغه ټکسي چلوونکي د حال پوښتنه وکړه چې تاکور ته رسوي. د هغه د مېرمنې پوښتنه وکړه. که مېرمنه یې امیدواره وي او د راتلونکي ماشوم د جامو پیسې نه لري، د پیسو چیک راوباسه او په پټه یې د هغې د میړه په جیب کې کېږده. ما په پاریس کې خپل د بانک استازي ته سپارښتنه کړې چې ستا دا راز لګښتونه په پټو سترګو ومنې، خو د نورو لګښتونو اړتیا باید بیان کړې.

کله کله په سرویس یا میترو کې په ښارکې وګرځه. خلکو ته وګوره او لږ ترلږه د ورځې یو ځلې ځانته و وایه چې: "زه هم د هغوی له ډلې څخه یوه یم." ګرانې لوړې، ته د هغوی له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډلې څخه يوه يې، نه له هغو څخه زياته. مخکې تر دې چې هنر چاته د الوتلو وزرې ورکړي، زياتره تري غبرګې پښې هم اخلي.

که کله هغه ځای ته ورسېدې چې يوه شېبه د خپلې نڅا له نندارچيانو څخه ځان پورته وګڼې، هماغه مهال صحنه پرېږده اوځان ژر پاريس ته ورسوه. ماته هغه ځای نېه معلوم دی. هغه ځای د پېړيو پېړيو دمخه د کولیانو پسرلنۍ ځانګو وه. هلته به د ځان په څېر نڅاګرې وګورې، چې له تا څخه نېکلې دي، چالاکه دي او له تانه ډېرې مغروري دي. هلته د "شانزليزه" رندو ونکې شغلې نشته.

د کولي نڅاګرو شغلې يوازې د سپوږمۍ رڼا ده. نېه ورته وګوره ايا هغه تر تا نېې نه ناڅي؟

ګراني لورې، اعتراف وکړه. تل داسې يو څوک شته چې تر تا غوره ناڅي. تل داسې څوک شته چې تر تا نېکلې وي.

پر دې پوهه شه د چارلي په کورنۍ کې هيڅکله څوک داسې بې ادبه نه و چې کوم بهوزلي ته ناوړه خبره وکړي.

نېايي زه ومرم او ته ژوندۍ واوسې. زما هيله داده چې هيڅکله بهوزله ژوند ونه کړې. له دې ليک سره مل يوسپين چک درلېږم. هرڅومره پيسې چې غواړې پکې وېې ليکه او وايې اخله. خو هرکله چې دوه فرانکه لګوې، ځانته و وايه چې دويم فرانک زما برخه نه ده. هغه د يو نومورکي برخه ده چې نن شپه ورته اړتيا لري.

د پيسو او شتو په اړه له دې امله درسره خبرې کوم چې زه د هغې بدوالی نېه پېژنم. ما ډېره موده په سرکس کې تېره کړې. تل د هغه چا په اړه اندېښمن وم چې په يو نري پرې تلل، خو، لورې، دا حقيقت تانه وايم چې د نري پرې په پرتله خلک د ځمکې پر مخ زيات لوبړي.

نېايي چې کله د نړۍ ډېر نېکلی الماس تا وغولوي. هغه شپه به دا الماس تا ته د سرکس د پرې په څېر وي او تا به هرو مرو وغورځوي.

په زړو اوګانو زړه مه تړه. ځکه ددې نړۍ تر ټولو ستر الماس لمر دی. له نېکه مرغه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

الماس د هرچا پر غاړه ځليږي. . .

خو، که کومه ورځ دې ديو چا د څېرې په لمر زړه بايلود، پاکه او له هغه سره يو زړه اوسه. مور ته مې دې ويلي چې په دې اړه درته ليک و ليکي. هغه مينه ترما ښه پېژني. هغه ديو زړه توب د پېژندنې لپاره ترما غوره ده. پوهېږم چې ستاکار ډېر ستونزمن دی.

پر ستيژ باندې له نريو وريښمينو جامو څخه پرته بل څه ستا بدن نه پټوي. د هنر لپاره انسان د ستيژ سرته لوخ لغړ راتلای شي، خو بېرته بايد له مخکې څخه هم پاک او سوچه راکښته شي. په دې نړۍ کې داسې هيڅ غوره شی نشته چې يوه نجلۍ دې د هغه لپاره خپل يو نوک هم چاته ښکاره کړي.

لوڅوالی زمونږ د زمانې ناروغتيا ده. زه زوړ سړی يم، ښايي خبرې مې خندنې اوسي. خو زما په گومان ستا لوڅ بدن بايد د هغه چا برخه وي چې تاته يې لوڅ روح گران دی. بده نه ده، که په دې اړه ستا فکر لس کاله دمخه وي، د ستر (حجاب) له مهاله مه ډارېږه! دا لس کاله تا نشي زړولای!!!"...

د متن لنديز:

چارلي چاپلين د نړۍ د سينما تکړه لوبغاړی و. هغه په خپل تمثيل بې شمېره خلک خندولي او ژړولي دي. نوموړي په ټولنې کې شته ناخوالې ډېرې ښې انځور کړې او په ډېره وړتيا يې نندارې ته وړاندې کړي دي.

لور ته د چارلي چاپلين په ليک کې د هغه مفکوره ډېره ښه غبرگه شوې. انساني جوهر يې درک کړی او هغه يې خپلې لور ته پوره څرگند کړی دی. چارلي انساني دريځ ته په ارزښت د هغه په ساتنې ډېر ټينګار کړی دی. لور ته د چارلي چاپلين په ليک کې په حقيقت کې ټولې نړۍ ته د چارلي پيغام نغښتی دی. هغه په ډېر جرات له هغو کړنو پرده پورته کړې چې سرته رسول يې بشر ته په ټولېز ډول د شرم او رسوايۍ خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ زده کوونکي دې په مناسبو ډلو ووېشل شي. هره ډله دې پورته لیک له ځانه سره ولولي. د لیک له متن څخه دې اصلي پیغامونه راوباسي، ودې یې لیکي او د هرې ډلې استازی دې هغه نورو ته وړاندې کړي. ټول زده کوونکي کولای شي په موضوع ازادې خبرې اترې وکړي او خپل نظرونه بیان کړي.

۲ـ پنځه تنه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې راشي او هر یو دې په خپل وار پورته لیک په خپله ژبه ووایي. نور زده کوونکي دې غوږ ورته ونیسي.

۳ـ ټول زده کوونکي دې د پورته لیک د متن له مخې د چارلي چاپلین د شخصیت په اړه فکر وکړي او بیا دې څو تنه هغه د نورو په استازیتوب په وار سره بیان کړي.

۴ـ چارلي چاپلین په سینما کې کمیډي او تراژیدي صحنې لوبولې. زده کوونکي دې فکر وکړي چې کمیډي او تراژیدي څه ته وایي او آیا موخه یې یوازې د خلکو خندول او ژړول دي او که بل څه؟ په دې اړه دې څو تنه زده کوونکي خپل نظرونه له ټولګي سره نورو ته وړاندې کړي.

۵ـ د زده کوونکو له ډلې څخه دې څلور تنه (کېدای شي تر څلورو زیات وي) د ټولګي په وړاندې په عملي توګه یوه، یوه کمیډي او تراژیدي نندارې نورو ته وړاندې کړي. نور زده کوونکي دې د هغو اصلي پیغام په ګوته او له خپل نظر سره دې وړاندې کړي.

کورنۍ دنده

هر زده کوونکی دې د نورو له مرستې پرته یوه لنډه کمیډي یا تراژیدي ټوټه وليکي. د خپلې ټولنې یا ولس موجود حالت دې پکې تمثیل کړي او په بله ورځ دې یې نورو همټولګیوالو ته واوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشه يي توکي (هيرويين)

د زلميتوب دوره په رواني لحاظ ډېره حساسه دوره ده. که يو څوک په دې دوره کې بې لارې شو، نو پايله به يې د ډاډ وړ نه وي. په دې دوره کې ځوانان ډېر زيات تر تقليد او د بل د پېښو تر اغېز لاندې راځي. که په دې پېر کې هغوی ته پوره پام ونشي، ښايي په غير شعوري توګه په ډېرو بدو لارو روان او تر څو چې ورته د لويانو پام کيږي، کېدای شي خپل ځان او ټولنه له يو لړ ستونزو سره مخامخ کړي. د نشه يي توکو کارونه او پر هغې باندې روږدي کېدل هم زياتره له همدې مهاله پيل کيږي.

- تاسو به په خپل چم ګاونډ کې په نشې کوم روږدی سړی ليدلی وي، د هغه ژوند درته څنګه معلوميږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نشه يي توکو د کارونې پر بنسټ په ټولنې کې رنګارنګ اخلاقي او جنايي جرمونه رامنځته کيږي. په نشه يي توکو روږدي کېدل نه يوازې د سړي شتمني له منځه وړي، بلکې ټوله کورنۍ او آن ټولنه له خطر سره مخامخ کوي. دا توکي زياتره په کورنيو کې د ښځې او مېرې د جلا کېدو او د کورنۍ د ټوټه کيدو لامل کيږي. پر نشه يي توکو او الکولو روږدي کېدل د سړي جسمي، ذهني او اخلاقي روغتيا له منځه وړي او سړی په يو بيکاره او لټ موجود بدلوي. هغه نه يوازې دا چې د مسؤوليت احساس نه کوي، بلکې د خپلې کورنۍ حيثيت هم له ګوابښ سره مخامخ کوي. په ټولنه کې د يو شمېر شرايطو د چمتو کېدو له امله انسان د يو شمېر نشه يي توکو په کارولو اخته کيږي چې څرګند جرم ګڼل کيږي. ددې توکو د کارونې مخه بايد ونيول شي. پر نشه يي توکو او الکولو باندې د يو غړي روږدي کېدل کولای شي په مستقيم ډول د ځوانانو او کوچنيانو په چال چلند اغېز وکړي او له نشه يي توکو سره د هغوی د مينې لامل شي. که د روږدي کيدا لامل يې نشي، خو بيا هم د کورنۍ پر اخلاقي وضعې باندې ناوړه اغېز کوي. روږدي مور يا پلار يوازې د خپلې نشې په سوچ کې وي او د خپلو اولادونو په نسبت د مسؤوليت احساس نه کوي.

هيروييني يو ډېر قوي او مرګونی نشه يي توکی دی. د مورفينو پنځه برابره مسمومونکی زور لري او ډېر ژر پرې سړی روږدی کيږي. له اپينو څخه لاس ته راځي. په ۱۸۷۴ م کال کې يو انګليسي پوه کشف کړ. په ۱۸۹۰م. کال کې يو شمېر المانې پوهانو پرې نوې څېړنې وکړې او دا توکی يې پر نري رنځ او تنفسي ناروغيو اخته کسانو او همدارنګه پر مورفينو روږدو کسانو ته تجويز کړ. په ۱۹۹۰م. کال کې عملاً پر مورفينو باندې د روږدو کسانو لپاره وکارول شو. دا يو ډېر قوي نشه يي توکی دی.

لکه دمخه چې مو وويل د مورفينو پنځه برابره مسمومونکی دی، نو د يو روغتيايي توکي په توګه وپېژندل شو؛ ځکه کله چې به پر مورفينو باندې روږدو کسانوته ورکول کېده، د مورفينو اغېز به يې ډېر ژر ليرې کاوه، خو وروسته د ډاکټرانو پام دې ټکي ته واوښت چې دا توکی تر نورو توکو څو څو واړې خطرناک او مرګونی دی. له مورفينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه يې د روږدي کېدو ځواک زيات دی؛ ځکه ۶۰ ميلي ګرامه وړځنی لګښت يې سړی په دوو اوونيو کې په بشپړ ډول روږدی کوي. په روږدي سړي کې له ۸ څخه تر ۱۲ ساعتونو وروسته بېرته د هغې کارونې ته زياته لېوالتيا پيدا کيږي. له هيروييnو څخه د لومړي ځل لپاره په ۱۸۹۸ م کال کې د سپين رنګه پوډرو په توګه کار واخيستل شو او ورو ورو ورسره د اخيستونکو جسمي او رواني تړاو پيدا شو. ددې توکي په نه تر لاسه کېدو روږدي شخص ته کانګې، د ځان خوږ، سربدالي، د بدن د دفاعي سيستم کمزورتيا، خپګان، مړاويتوب او غلی والی، دکمزوری احساس، سخته لړزه، د اوښکو او پوزې بهېدل، جنسي کمزوري او د حافظې کمزوري، د سترپا او ستومانی احساس او نس ناستی پيدا کيږي. که پر هيروييnو باندې روږدي شخص ته تر ۳۶ ساعتونو پورې هيروييn ورنه کړای شي، لاس او پښې يې سختې رپيږي، خوب نه وړځي او له ارادې پرته کوکارې وهي. سترپا او بېحالي پرې غلبه مومي او آن تر دې چې له ځايه سر نشي پورته کولای. که داکار لږ دوام ومومي، نو د مرګ خطر يې شته دی.

د شمېرنو له مخې د نړی د اپينو زياته برخه په افغانستان کې توليديږي. له همدې امله د روږدو کسانو شمېر هم په افغانستان کې زيات او له يوې وړځې نه بلې ته لاپسې ډېريږي. د شمېرنو له مخې پر هيروييnو باندې زياتره روږدي اشخاص ځوانان دي چې له ۱۸ – ۳۰ کلونو پورې عمر لري. پر نشه يي توکو باندې د اخته کسانو د مړينې شمېر په هغو ځايونو کې ډېر زيات دی چې هلته دکوکنارو کرکيله کېږي او اپين توليدېږي.

نن دې مرګونو توکو ښو ونځيو او د ځوانانو مرکزونو ته لاره پيدا کړې او زمونږ د زړه ټوټې ماشومان او تنکي ځوانان پرې اخته کيږي. دلته د مينډو، پلرونو او ښو ونکو دنده ډېره درنده ده. هغوی بايد پرې نږدي چې د زړونو ټوټې او د سترګو کسې يې ددې چټلو توکو په کارونې اخته شي. بايد د هغوی له مرګوني او خطرناکو پايلو څخه يې خبر کړي. د اسلام د سپېڅلي دين احکام، ټولنيز او اقتصادي او د طبابت له مخې د هغوی بدني او روحي زيانونه ورته بيان کړي. د هغو خلکو حالت دې ورته په خپلو سترګو وروښيي چې عملا يې ټولنيز، اقتصادي او روغتيايي زيانونه ليدلي دي او دکورنۍ او ټولنې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم لامل او د اوبړو بار يې ګرځېدلي دي. په همدې توګه ګران زده کوونکي دې د خپلې ټولنې او کورنۍ غړي، خپلوان، ملګري او اندیوالان ددې توکو له روغتیایي، اقتصادي او ټولنیزو زیانونو او په تېره بیا د اسلام د سپېڅلي دین له مخې د نشه یي توکو د راکړې ورکړې، کارونې او پېر او پلور له ناروا والي څخه خبرکړي. د احساس لرونکو ځوانانو په توګه دې هغه پیغامونه د تبلیغ، خبرو اترو، لیکنو او نورو له لارې د خپلو هېوادوالو غوږونو ته وروړسوي چې د سګرټو، نسوارو، چلم، اپین، هیرویین، مورفین او نورو نشه یي توکو په اړه یې په ښو ونځې کې زده کړي دي.

د متن لنډیز:

هغه څوک چې نشه یي توکي کاروي او له هغې پرته ژوند نشي کولای، د روږدي یا معتاد په نامه یادیږي. له بده مرغه په افغانستان کې د معتادینو شمېر ورځ په ورځ زیاتیږي. زیاتره دا هغه ځوانان دي چې عمرونه یې له ۱۸ څخه تر ۳۵ کلونو پورې دي. خلک هغوی د هیرویني یا پوډري په نامه یادوي. پوډریان له ټولنې څخه وتلي خلک دي. خلک ورځخه کرکه کوي او دیو مجرم سړي په سترګه ورته ګوري. هغوی د خپل ځان دښمنان او د ټولنې د اوبړو بار دي. په حقیقت کې روږدي کسان هغه څوک دي چې رواني ستونزې لري؛ د نشه یي توکو له زیانونو څخه خبر نه دي؛ له ناسمو خلکو سره ناسته ولاړه لري؛ ټولنیز او اقتصادي محرومیت لري؛ د کورنیو ستونزو له کړاو سره لاس او ګرېوان وي؛ مینډې او پلرونه یې په همیشني تاوتریخوالي کې ژوند کوي او په غیر ارادي توګه د نشه یي توکو په دام کې نښتي وي. د ټولنې د ټولو افرادو، دولتي او نادولتي موسسو ګډ مسؤولیت دی، یو له بل سره په ګډه له روږدو کسانو سره مرسته وکړي چې له دې مرګوني رنځ څخه ځانونه راوباسي. همدا شان هڅه وکړي په هېواد کې د کوکنارو د کرکېلې مخه ونیسي چې ددې مرګونو توکو زېږوونکې ده. ځوانانو او وزګارو خلکو ته د کار لازم فرصتونه چمتو کړي؛ په ټولنې کې پر نشه یي توکو د روږدو کسانو لپاره د درملنې لارې چارې برابرې کړي چې د تل لپاره له دغه رنځ څخه خپله ټولنه وژغوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ د زده کوونکو له ډلې څخه دې څو تنه په وار پر بېلا بېلو نشو باندې د اخته کسانو ژوند او حرکتونه تمثیل کړي.

۲ـ په ټولنې کې پر نشو باندې د اخته کسانو شخصیت او د هغوی ټولنیز دریځ څنګه وي؟ څو تنه دې په خپله خوښه د نورو په وړاندې د هغې په اړه خبرې وکړي.

۳ـ زده کوونکي دې په ټولګي کې یوه غونډه جوړه کړي. د غونډې مشر، د مشر مرستیال، منشي او ویاند دې د رایو له مخې وټاکي. پنځه تنه ویناوال دې د بېلابېلو نشه یي توکو په اړه خبرې وکړي. د غونډې په پای کې د نشه یي توکو د کر کیلې، تجارت، لېږد او پر هغې باندې د روږدي کېدا په اړه دې یو پرېکړه لیک غونډې ته وړاندې کړي. کېدای شي د زده کوونکو له ډلې څخه یو تن د غونډې بهیر وارزوي او رغنده وړاندیزونه وکړي.

۴ـ که ستاسو په چم او ګاونډ کې پر نشې کوم اخته سړی اوسیږي، تاسو له هغه سره څنګه چلند کوئ او خپلو ملګرو او کلیوالو ته له هغه سره د چلن په اړه څه لارښوونه کوئ؟ درې تنه زده کوونکي دې د نورو ټولګیوالو نظرونه واوري او هغه دې توحید او نورو ته وړاندې کړي.

۵ـ پر نشې روږدی یا معتاد چاته ویل کیږي؟ پر نشې باندې د روږدي کېدا لاملونه کوم دي؟ زمونږ هېواد څومره له دې ستونزې سره لاس او ګرېوان دی؟ د زده کوونکو درې ډلې دې پر دې موضوعاتو بحث وکړي او خپل نظرونه دې ټول ټولګي ته وړاندې کړي.

د بریالیتوب شرط د پیاوړې ارادې لرل دي. تصمیم د بري لومړی شرط دی.

((د ورځې یوه خبره))

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده کوونکي دې د کوکنارو د کرکيلې د مخنيوي او بزګرانو ته د قناعت د ورکولو په اړه خپل نظر په يوې مقالې کې وليکي او په بله ورځ دې نورو ټولګيوالو ته واوروي.

لاندې شعر ولولئ او خوند ترې واخلئ:

سيم و زر په ملک کې نه لرم نادار يم په دولت د زړه تر حده دنيا دار يم
وظيفه د حق له دره رارسيږي کله سپي غوندې طامع د بل ديار يم
د مخ آب مې په سوال سره توی نشو پوشېده په صدف در غوندې آبدار يم
قناعت له نا اهلانو بې پروا کړم په دې ګنج سره سرخروی لکه انار يم
دار مدار د هيڅ ظالم کولای نشم ځکه تل د هر خودبين د سترګو خار يم
تر همای بلند نظر يم که باور کړې کرګس نه يم چې جيفې ته هوادار يم
نه مګس يم چې پر غوړه کاسه مښلم نه دعوت وته د چا په انتظار يم
نه پرځان باندې منت د هر نامرد بردم نه يم خر چې دګازر په جامو بار يم
مملکت د نوميدۍ مې رب نصيب کړ په معنا کې په راحت تر شهريار يم
د اغيار په صورت اور يم چې لګيږم لکه ګل تر و تازه په لاس د يار يم
بنده ګي د بل صاحب راڅخه نشي خاص بنده زه پير محمد د کردګار يم

پير محمد کاکړ

د نورو په عيبونو سترګې پټې کړئ، پر ځای يې خپلو عيبونو ته پام وکړئ. هغه فرصت چې د نورو د عيبونو په سپړلو کې تېروئ، په هغې کې خپل عيبونه اصلاح کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغجنه ونه

هره انساني ټولنه د اخلاقو يوه ټولگه لري. دا اخلاق د هغې ټولنې بنسټيز ارزښتونه جوړوي؛ د ټولنې د غړو په ورځنيو فعاليتونو کې راڅرگندیږي او بشري بنسټ پياوړی کوي. اخلاق دوه اړخه لري: نيک او بد. نيک اخلاق په هر ځای او هره ټولنه کې منلي وي. بد اخلاق د هيڅا نه خوښيږي او کرکه تړې کوي. د ټولنيزو فرهنگونو له مخې کېدای شي په يوه ټولنه کې يو کار د منفي اخلاقو په ليکه کې وشمېرل شي، خو بيا همدا کار په نورو فرهنگونو کې د هغې ټولنې د معيارونو له مخې ناوړه نه بريښي. له دې سره سره داسې اخلاق شته چې په ټولو ټولنو او فرهنگونو کې ورته په يوه سترگه کتل کيږي. رښتينولي، صداقت، ښېنه، ميړانه او دې ته ورته نور د غوره اخلاقو داسې بېلگې دي چې هر شخص، هرې ټولنې او هر فرهنگ ته منلي دي. له بلې خوا دروغ، منافقت، په وعده نه وفا، غلا، غيبت او نور داسې کړنې دي چې د نړۍ په ټولو ولسونوکې ناوړه بلل کيږي. دلته د خيانت او دروغو د زيان په اړه د "کليله او دمنه" له کتاب څخه يوه کيسه راوړل کيږي. وايي ترهغه چې بدي شته، نيکې پاتې کيږي او تر هغه چې تورتم وي، رڼا خپل رنگ له لاسه نه ورکوي.

تاسو پوهېږئ چې د دروغو يا منافقت پايله څه شی دی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوړي ګرمي وه. کريم او جمال په يوې دښتې کې روان وو. چېرته کلی، کور او ودانی نه ليدل کېده. کريم تر جمال لږ څه ډنګر او ساده و. هغه مخکې او جمال ورپسې روان و. کريم شاته وکتل، ډېره لرې وهلې وه. د دښتې په شګو کې يې د خپلو پښو پلونه وليدل چې د ميږيانو د لارې په څېر يې يوه نرۍ لاره جوړه کړې وه. کلو او باندو ته لږه لار پاتې وه. څو دقيقې وروسته هلته رسېدل. ښار کلو ته نژدې پروت و. کريم ودرېد او جمال ته يې وويل: "لږه لار پاتې ده. کلو ته چې ورسېدو، لږه دمه به وکړو، بيا به خپلو کورونو ته لاړ شو. د سخت باد او توپان له امله مو اوښان ورک شول. نه پوهيږو اوس به چېرته وي. ژوندي به وي که کوم ځناور به خوړلي وي؟" جمال، چې له سترګو يې سا تنګه، تنګه کېده، وويل: "زمونږ ټوله شتمني هماغه اوښان وو، نور څه نه لرو. نه پوهيږم څه وکړو. کاشکې پيدا کړی مو وای."

کريم وويل: "چېرته دې لټول؟ ته څه پوهيږې چې هغه چېرته تللي دي؟" جمال په نهيلۍ وويل: "نه پوهيږم، خو زړه مې په اوښانو پسې سوځي."

لږ وروسته کلي ته ورسېدل. هلته يې يوه چينه وليده. د چينې د پاسه يوه لويه ونه ولاړه وه. څانګې او ښاخونه يې هرې خواته غځيدلي وو. يخ سوری و. تر ونې لاندې يخه چينه وه. چينې ته لاړل، د دښتې تودوخې ډېر ترې کړي وو. لومړی يې مخ او لاسونه پرېمنځل بيا يې اوبه وڅښلې. کريم وويل: "خدايه، د اوبو په څېر ستر نعمت نشته!" جمال په ټوکو ورته وويل: "يو ورک شوی اوښ هم نه؟"

کريم په تريو تندي ورته وويل: "آه، د زړه پر تپ مې مالګه مه دوړوه!"

کريم او جمال دواړه ډېر ستړي شوي وو. خوب ورته ورغی. ويده شول. څو ساعته تېر شول. کريم سترګې وغړولې. ميده ميده باران ورېده. زړه يې نه کيده چې پاڅېږي، خو بايد خپلو کورونو ته يې ځانونه رسولي وای. ودرېد، ملا يې تاوه راتاوه کړه، ستړيا يې وايسته. مخامخ يې سترګې په يوې کڅوړې ولګېدې. ورغی او پورته يې کړه. کڅوړه درنه وه. ويې خنډله، د سکو ترنګار يې واورېد. کڅوړه يې ښېرته کړه. "او خدايه، سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زر!" باور يې نه کېده. کڅوړه له سرو زرو ډکه وه. د اوښانو غم يې له يادهٔ وت. په دې سرو زرو سلګونه اوښان کېدل. جمال ته ورغی او غږ يې ورته وکړ: "جماله، جماله، پاڅېږه!" جمال په ډډه واوښت، سترګې يې پرانيستې. کريم ته يې وکتل. بېرته يې سترګې پټې کړې. کريم بيا وخوځولو او ورته يې وويل: "پاڅېږه! وګوره چې څه شی مې موندلی، پاڅېږه!"

جمال سترګې وغړولې. د کريم په لاس کې يې کڅوړه وليده. کريم کڅوړه وخوځوله. د سکو ترنګار بيا پورته شو. جمال ټوپ کړ اوکڅوړې ته يې لاس کړ. خوب يې نه ليده، په رښتيا د سرو زرو کڅوړه وه. ويې پوښتل: "داکڅوړه دې له کومه کړه؟ هغه چېرته وه؟"

د کريم خوله له خندا ډکه وه. ويې ويل: "تر هغې ډېرې لاندې. لومړی مې وانګېرل چې چا به ايښې وي، هاخوا دې خوا مې وکتل، هيڅوک مې ونه ليده. فکر مې وکړ چې خدای ﷻ د اوښانو بدله راکړې ده."

جمال ته ځمکې ځای نه ورکاوه. ناکرار و. ويې ويل: "ته رښتيا وايې؟ اوس نو دا زمونږه کڅوړه ده؟ ښه به دا وي چې په اړه يې سوچ وکړو!"

کريم ډېر ساده سړی او په ملګرتوب کې وفادار و. ځواب يې ورکړ: "سوچ ته اړتيا نشته. اوس يې په خپل منځ کې ويشو. نيمې يې ستا او نيمې يې زما."

جمال خپل ملګری ښه پېژانده او د هغه سادګي ورته ښه معلومه وه. فکر يې وکړ او ويې ويل: "ما ته يو چل راغی. که ټوله کڅوړه کور ته يوسو، ښايي خلک راباندې پوه شي او د غلا ګومان راباندې وکړي. اوس به لږې تړې واخلو او نورې به ترديو ونې لاندې ښخې کړو. هر کله چې مو ورته اړتيا پيدا کوله، راځو به او لږې، لږې په تړې اخلو."

کريم ورسره ومنله. لږې سکې يې واخيستې او نوره کڅوړه يې تر هماغې غټې ونې لاندې په يو ځای کې ښخه کړه. ډبرې يې وربانديې کېښودې. د اوښانو د ورکېدو غم يې له يادهٔ وت. خوشحال، خوشحال کورونو ته رهي شول.

څو اوونۍ تېرې شوې. جمال خپلې پيسې خلاصې کړې. نورو پيسو ته يې اړتيا پيدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. د خپلې نقشې د پلي کېدو سوچ يې وکړ.

يوه ورځ د لمر لوېدو پر مهال له کوره ووت. هوا تياره شوې وه. چا نه ليده. يو ساعت وروسته هاغه ځای ته ورسېد. شاوخوا يې په ځير وکتل. څوک يې ونه ليد. زړه يې کېده په بيړه کڅوړه راواخلي او ولاړ شي. په منډه ونې ته لاړ، ډبرې يې پورته کړې او کڅوړه يې راواخيسته. د کڅوړې پر ځای يې خاورې واچولې او ډبرې يې پرې بېرته هماغسې کېښودې. کڅوړه يې تر ملا وتړله او روان شو.

څو ورځې وروسته جمال دکريم کره لاړ. کريم ته يې وويل: "پيسې مې خلاصې شوې دي. راځه چې لاړ شو او لږې سکې راوړو."

کريم هم پيسو ته اړتيا درلوده. ورسره يې ومنله. دواړه پورته شول او د چينې پر لور رهي شول. جمال ورته په لاره وويل: "غوره داده چې د مخکې په څېر د اړتيا په اندازه سکې راواخلو او نورې بېرته ښخې کړو."

کريم ومنله. چينې ته ورسېدل. د ونې خواته لاړل، ډبرې يې پورته کړې. ځمکه يې وکنله، ډبرې خاورې يې ليرې کړې، خو کڅوړه نه وه. ځمکه يې بيا وکنله او خاورې يې هاخوا دې خوا ليرې کړې، خو کڅوړه يې ونه موندله. کريم په خپګان جمال ته کتل. جمال ډېر چالاک و. ښه تمثيل يې کاوه. څو شېبې وروسته يې وويل: "له ما او تا پرته د کڅوړې ځای بل چاته معلوم نه و. تا زما له باور څخه ناوړه ګټه اخيستې او کڅوړه دې له دې ځايه پټه کړې ده."

کريم هيڅ نه پوهېده. نهيلی و. په ډېر صداقت يې وويل: "ما داکار نه دی کړی. باور وکړه، ما له تا سره هيڅکله خيانت نه دی کړی. کېدای شي هغه ورځ چا ليدلي واوسو، چې داکڅوړه مودلته ښخوله."

جمال حق په جانبه څېره نيولې وه، ويې ويل: "باور مې نه راځي. هغه ورځ تا هرې خواته ښه وکتل. هيڅوک هم نه و. اوس چې دې پيسې پټې کړې، غواړې ګناه د بل چا پر غاړه واچوې! زه ستا له لاسه قاضي ته ځم او شکايت کوم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم او جمال دواړه تش لاسونه کورونو ته راغلل. کریم ډېر ناکراره و، خو د پیسو لپاره نه، بلکې ددې لپاره چې جمال یې په خبره باور نه کاوه. کریم ډېره هڅه وکړه چې جمال راضي کړي، خو نتیجه یې ورنه کړه. جمال د ښار قاضي ته لاړ او ټوله کیسه یې ورته وکړه.

قاضي پوه سړی و. ډېره تجربه یې لرله. د جمال خبرې یې اورېدې، خو کریم ته یې هم کتل. جمال ته یې مخ واړاوه او ویې پوښتل: "ډېر ښه! کڅوړه په خپل ځای نه وه. ته فکر کوې چې ملګري دې پټه کړې ده؟ ایا کوم شاهد هم لرې او که نه؟"

جمال وویل: "هو، قاضي صاحبه، هغه ونه زمونږ شاهده ده، چې کڅوړه مو ورلاندې ښخه کړې وه."

جمال پخپله هم نه پوهید چې ولې یې داسې وویل. قاضي وموسکېد او ویې ویل: "ونه خو خبرې نشي کولای؟ تر اوسه مې د خبرې کوونکې ونې په اړه څه نه دي اورېدلي. سبا ټول هلته ځو او له ونې څخه به پوښتنه وکړم. اوس کورونو ته لاړ شئ."

هغه شپه جمال هیڅ خوب یو نه وړ. عجبه خبره یې کړې وه. آیا ونه هم خبرې کولای شي؟ سترګې یې د کوټې په چت کې ښخې کړې وې او په سوچ کې ډوب شوی و. له ځانه سره یې وویل: "سهار ته څو ساعته پاتې دي. باید یوه چاره وسنجوم. څه وکړم، ونه خو دروغ نشي ویلای. ولې مې دا دروغ وویل؟"

همداسې یې له ځان سره خبرې کولې. ناڅاپه یې یوې خبرې ته پام واوښت. له ځایه پورته شو او په منډه د خپل تره کور ته ورغی. تره یې ویده و، له خوبه یې ویښ کړ او ویې ویل: "کاکا، کاکا، ویده یې؟ ویښ شه!"

تره یې په وارخطایۍ وپوښتل: "څه چل دی؟ ولې په دې نیمه شپه کې راغلی یې؟"

جمال ورته وویل: "کاکاجانه، غواړم یو راز درته ووایم."

تره یې د راز د خبرې په اورېدو پورته شو او کښېناست. فکر یې وکړ کومه مهمه خبره ده. اندېښمن شوی و، ویې پوښتل: "څه چل دی؟ څه پېښ شوي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وراره يې ټوله کيسه ورته وکړه. تره يې د جمال د خبرو له اورېدو وروسته وويل: "ښه نو اوس به ستا ددې ناوړه کار په وړاندې څه وکړم؟ لومړی دې غلا وکړه او بيا دې دروغ وويل!"

جمال د خپل تره خواته نژدې شو او په زاړه يې پيل وکړ، ورته ويې ويل: "ما داسې فکر کړی چې ته راسره هغې ونې ته لاړ شې. ونه ډېره غټه ده. لويې څانګې او ښاخونه لري. په ډډ کې يې لوی غار دی. ته راسره لاړ شه او د ونې په هغه غار کې پټ شه. سبا چې قاضي راغی او له ونې څخه د غل په اړه پوښتنه وکړي، نو ته به ورته دکريم نوم واخلې."

تره يې لومړی نه منله، خو د جمال له عذر او زاړه وروسته د شپې په تياره کې هغه چينې ته لاړل. تره يې د ونې په ډډ کې پټ شو.

سهار کريم او قاضي هم چينې ته ورسېدل. جمال ډېر ترهيدلی و، خو ډېر ژر يې خپله ترهه او ډار پټ کړ. جمال قاضي ته هرکلی ووايه. قاضي تري وپوښتل: "هغه ونه کومه ده چې شاهدي ووايي؟"

جمال وويل: "قاضي صاحب، هغه ونه دغه ده."

قاضي ونې ته نژدې شو او ويې ويل: "ای غټې ونې، آيا ويلای شې ووايي چې د سرو زرو کڅوړه چا پټه کړې؟"

يوه شېبه وروسته له ونې څخه يو عجيب غږ راووت: "هوکې، قاضي صاحب، غل همدلته دی او هغه کريم دی!" کريم ډېر ډارېدلی و. قاضي ته په منډه ورغی او ويې ويل: "په خدای سوګند خورم، دا ونه دروغ وايي. ما داکار نه دی کړی!" قاضي په موسکا ورته وويل: "پوهيږم. زاړي مه کوه. لاړ شه او لږ خس راتول کړه."

کريم نه پوهېد چې قاضي څه غواړي. لاړ، لرګي يې راتول کړل او راغی. قاضي لرګي د ونې شاوخوا ته کېښودل او اور يې ورته کړ. له لرګو څخه لوګي پورته شول او د ونې شاوخوا يې ونيوله. د جمال بدن په رېږدا شو. د خپل تره په فکر کې شو. څو شېبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د جمال د تره کومی لوګو تریخ کړ. سترګې یې له اوښکو ډکې وې. په ټوخ، ټوخ د ونې له ډډ راووت او ولوېد. جمال له شرمه خړ اوښتی و. تره ته یې ورمنډه کړه.

قاضي وویل: "د خیانت او دروغو سزا بې آبي ده. تا په خپل کار هم خپله آبرو واخیسته او هم د خپل تره! اوس دې تره په شا کړه او په موږ پسې راځه!"

جمال ښه پوهېده، چې ځای یې زندان دی. ډېر پښېمانه و، خو کومه چاره یې نه لرله.

د متن لنډیز:

په دې کیسه کې ټول پیغام په خیانت او دروغو څرخي. خیانت او دروغ د انسان حیثیت او وقار له منځه وړي. د خپلې کورنۍ او ولس په منځ کې یې سپکوي. انساني ارزښت له لاسه ورکوي. سبا په ټولنه کې ځای نه لري. څوک ورسره راشه درشه نه کوي او د شرم شپې ورځې تېروي. انسان ته نه ښایي د بدو او ناوړو اخلاقو په لرلو ځان له انساني لیکې وباسي او خپل قدر اوعزت له لاسه ورکړي.

څرګندونې

د "کلیله او دمنه" دکتاب نوم ښایي هرچا اورېدلی وي. نوموړی کتاب په اصل کې د سانسکریت (پخواني هند) په ژبه لیکل شوی او وروسته د پښتو ژبې په ګډون د نړۍ په بېلابېلو ژبو ژباړل شوی دی. هندي نوم یې "کرتکا ودمنه کا" دی. کلیله و دمنه د ژوند یو کتاب دی او کیسې یې د ژوند موجود حقیقتونه څرګندوي. ټولې کیسې یې روزنیزې او ډېرې خوندورې دي. پورته کیسه په لږ څه بدلون او لنډیز نوې وژباړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ دري تنه زده کوونکي دي په ټولنه کي د انساني شخصیت په پیاوړتیا کي د نیکو اخلاقو د اغیز په اړه خبري وکړي.

۲ـ د ناوړه اخلاقو زیانونه کوم دي؟ په ټولنې کي د یو دروغجن شخص دریځ څنګه وي؟ پنځه تنه زده کوونکي دي د ټولګي مخې ته راشي او د پورته پوښتنو ځوابونه دي نورو ته بیان کړي. په ترڅ کي که د زده کوونکو د دروغو په اړه کومه کیسه زده وي، نورو ته دي یې بیان کړي.

۳ـ دروغ له کومه ځایه پیلیږي، څنګه پراختیا کوي او څنګه یو انسان د هغې په اړه بې پروا کیږي؟ څو تنه زده کوونکي دي د څرګندو بېلګو په وړاندې کولو په دي اړه خبرې وکړي اوخپلې سپارښتنې دي واوروي.

۴ـ دوه مخي او دوه رنګي څه زیانونه لري؟ دوه تنه زده کوونکي دي د هغې په اړه څرګندونې وکړي.

۵ـ څه کول په کار دي چې له ځانه نیولې بیا د ټولنې تر هر غړي پورې نیک او ښه اخلاق تعمیم اوپراخه شي؟ زده کوونکي دي په دي اړه فکر وکړي او په پای کي دي هر یو خپل، خپل نظر نورو ته وړاندې کړي.

کورنۍ دنده

نیک اخلاق او د انسان د شخصیت په بشپړتیا کي د هغې پر ارزښت یوه مقاله ولیکئ.

کله چې هوس پر عقل بریالی شي، انسان کندې ته لویږي.

(حضرت علي کرم الله وجههُ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزاني خويشکی

په تېرو ټولګيو کې مو د هېواد د يو شمېر پوهانو، ليکوالو، شاعرانو او ملي مشرانو د ژوند په اړه معلومات لوستي دي. دلته غواړو د پښتو د يو بل شاعر او د روښانې غورځنګ د ليکوال د ژوند په اړه معلومات چمتو کړو. لکه څنګه چې دمخه ويل شوي، د پوهانو، ليکوالو او شاعرانو د ژوند او د هغوی د ليکنو لوستل موږ ته د هغه مهال د اوسيدونکو د نظر څرنګوالی او حال احوال بيانوي. ښه ده چې هغه په ځير ولولو او د خپل ژوند مشال يې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزاني په قوم خويشکي او د برهان زوی دی. دده د نوم او تخلص په اړه زياتې څېړنې شوې دي، خو تر اوسه دده اصلي نوم او د زوکړې کره نېټه چا نه ده په ګوته کړې. څېړونکو يې د زېږېدو نېټه د ۹۲۹ هـ. ق (۱۵۲۳ م) شاوخوا بللې ده. ارزاني د پنجاب د قصور اوسيدونکی و. هغه د قصور له اولياوو څخه شمېرل شوی دی.

ارزاني يو عالم او فاضل سړی و. پر پښتو سربېره د عربي، فارسي او هندي ژبو عالم و. د هغه له کلياتو او د نثر له نمونو داسې بريښي چې نوموړی د اسلامي علومو، په تېره بيا د قرآن او حديثو علم تر لاسه کړی و. ارزاني د تصوف په علمي او باطني دواړو اړخونو ښه عالم او عارف سړی و. د ارزاني له کلياتو او د (بيان ګردش فلک) تر نامه لاندې له يو نظم څخه څرګندېږي چې هغه د نجوم او فلکياتو له پوهنې هم يو څه برخمن و. ارزاني وايي:

دا فلک دايم په رقص
کله سعد کله نحس
سعد نحس په خپل بخت شي
څوک دې نه کا سره بحث
د فلک ګرځېد په پېچ دی
څوک يې هست شي څوک يې هېچ دی
دا برج ستوري اندازه وي
د هرچا قدر په خپل مېچ دی
د فلک چې ګردان نوم دی
د ستارو باندې هجوم دی
د فلک په کار پوهېږي
چې يې لوستی خپل نجوم دی

د روښاني پېر يو بل ليکوال او د روښاني غورځنګ مخالف، اخون دروېزه، هم ارزاني د علم او فضل خاوند بللی دی. نوموړی د تصوف او معرفت له علومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا و.

ارزاني خويشکی د پير روښان د خليفه ګانو په ډلې کې شامل و. پير روښان هغه د پادشاهانو او اميرانو پر ځای عام ولس ته د معرفت او د توحيد د علم د ورښو ولو لپاره هند ته لېږلی و. ارزاني خپل ټول عمر په هندکې تېرکړی دی. د وروستيو لاس ته راغلو معلوماتو له مخې د "پټنه" په ښارکې د هغه قبر او مشهور زيارت دی. د قبر پر ډبرې د هغه د مړينې نېټه ۱۰۲۸ هجري ليکل شوې ده.

ارزاني خويشکی پښتون او په قصورکې اوسېد. د پير روښان د پيری او ازه دومره خوره شوې وه چې د قصور له پښتنو پرته د هندوستان مېشت پښتانه هم ترې خبر شوي وو. کله چې ارزاني خبر شو، نو پښتونخوا ته راغی او د پير روښان مريد شو. له مريدی او يوې مودې تېرېدو نه وروسته ارزاني د پير روښان تر ټولو لومړنی صوفي او پوه ملګری او د روښاني تصوف تر ټولو لوی او ستر مبلغ شو.

د ارزاني ټوله شاعري د روښاني عرفان تشريح او توضيح ده او يو تبليغي او دعوتي رنګ لري.

ارزاني وايي:

نن کامل لره وردرومه — دخپله چارکړه سرانجامه
دی به درکړي خفي ذکر — پرې مشغول اوسه مدامه

بل ځای وايي:

نن کامل لره وردرومه — تابه زرکاندې له مسه
که د پير په امر چارکړې — ته به بندکړې پنځه حسه

همدا راز وايي:

دغه لوی نفس به زېرکړې — د کامل پير له اثره
د کامل په صحبت اوسه — تا به خلاص کا له اژدره
د حيات اوبه به درکا — د زنده زړه له کوثره
که دغه اوبه دې وڅښې — ته به والوزې بې پره

(c) ketabton.com: The Digital Library

(نو بیا) حال به دې روزي شي د کاملـو لـه بصـره
د توحـيد مـــيوه به وخوري د دغ ونـې لـه ثمـره
تـــر مـقصوده بـه ور نـشي بې کامل پيـر او رهبره
چې کـامل پير دې روزي شي د تا چار به شينه بره ...
دې فـــقير غـــاړه اداکـړه و هرچا يې ورکړه غوره
ارزاني پښـــــتو صفـت کـا کل لـه الله اکبـره

د روښانيانو په تصوفي او ادبي مکتب کې ارزاني د ستر احترام او درناوي خاوند و. د پير روښان په عالمانو او پوهو ملګرو کې ارزاني د روښان تر ټولو ډېر ډاډمن شخصيت و. له دې امله ارزاني د پير روښان د فکر او فلسفې تر ټولو زيات معتبر مفسر ګڼل کيږي.

ارزاني يوعالم او فاضل سړی او تيز فهمه او فصيح شاعر و. د روښاني ادبي مکتب يوه درنه علمي او ادبي ستړه وه.

د نورو ليکنو ترڅنګ نوموړی لاندې ليکنې لري:

۱ـ پښتودېوان: څه ناڅه ۶۰۰۰ بيتونه لري. د تصوف او سلوک موضوعات پکې راغلي دي.

۲ـ مرات المحققين: داکتاب په فارسي ژبه ليکل شوی او د پندونو په بڼه د تصوف اسرار او رموز بيانوي. داکتاب څه ناڅه ۲۱۳ مخونه لري.

۳ـ د نثر رساله: دا يوه کوچنۍ رساله ده چې ۲۲ مخونه لري. په دې رسالې کې په لنډه توګه د معرفت ذکر شوی دی.

۴ـ ارزاني پر پښتو سربېره پر فارسي، عربي او هندي ژبو هم شعرونه ويلي دي او په دې ژبو کې د شعرونو ديوانونه لري... .

ارزاني يو صوفي او مذهبي سړی و. هغه د نوروعالمانو او د خپل وخت د دوديزو علومو له کبله دې ته اړ و چې په عربي او فارسي ژبو ليکنه وکړي. په هندي هم د هغه لاس بڼه بر و، خو بيا يې هم په شعوري توګه په پښتو ويل او ليکل خپله دنده بلله، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وايي:

ارزاني په پښتو وويې　　نن يې غاړه کړه ادا

د دې تر څنګ له نورو پښتنو څخه هم غوښتنه کوي چې پښتو سپکه ونه ګڼي او له پښتو ليکنو کرکه ونه کړي. وايي:

ارزاني پښتو خبره　　ته يې مه ګڼه هلکه

دا خبره که پښتو ده　　څوک دې نه کا ځنې کرکه

له خپلې ژبې سره ارزاني خپل د مينې يو بل دليل راوړي او وايي:

دې مولا له ډېره حبه　　رسولان کړه له کتبه

هر رسول له کتاب راغی　　په خپل قام د قام په ژبه

په بل ځای کې وايي:

که توفيق مې حق نصيب که　　زه به کښم د حق ثنا

يو ديوان په پښتو ژبه　　پر دېرش حرف به کړم بنا

بل يادګار به مې شي پاتو　　دا پښتو ربنتيا وينا

ارزاني خپل مذهبي او تصوفي دعوت په پښتو ژبه خپرولو. وګورئ:

کل صفت د خپل مولا کا　　په پښتو په څو څو طرحه

موافقه له قرآنه　　پښتو شوې ده عجبه

دا خبره که پښتو ده　　دا په نص حديث ده صحه

ارزاني په خپل ديوان کې د پښتو او پښتون کلمې زياتې کارولې دي. له دې امله مورخ ويلای شو چې ارزاني له پښتو او پښتونوالې سره زياته مينه درلوده. ارزاني وايي:

دا پښتو خبره واوره　　له دې ارزاني افغانه

ارزاني افغان وکښلې　　د خپل زړه له تصوره

يو وينا به کړم اغازه　　په پښتو به يې کړم سازه

پر کاغذ به يې زه وکښم　　له دې پښتنيه رازه

ارزاني د عمر په وروستيو شپږو کې د خپل ژوند موخه داسې بيانوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزاني ضعيف دی جسم　　خدای دې دا وينا کړه قسم
په پښتو ژبه يې وکيښ　　کل صـــفت د حـق د اسم

د ارزاني له لاس ته راغلي پښتو نثر څخه جوتيږي چې نثر يې ډېر ساده او روان دی. د خيرالبيان په خلاف مسجع نه دی. د پام وړ خبره خو داده چې په ۶۱۲ هـ. ق. کال کې د سليمان ماکو نثر روان او بيا وروسته د پير روښان د "خيرالبيان" نثر مسجع بڼه لري، خو دده په نثر کې د سجعې برخه هغومره درنه، نه ده.

دا لاندې بېلګه وګورئ:

"د سړي اندامونه خدای کړي دي. د هر اندام بخره شته. سترګې خدای کتو لره کړي دي او خوله خدای خبرو له کړې ده. او پوزه خدای دم لره کړې ده او غوږ خدای اورېدلو لره کړی دی. او پښې خدای يانه [يون، حرکت] لره کړي دي او زړه خدای ياد لره کړی دی."

د متن لنديز:

ارزاني د پنجاب د قصور اوسيدونکی و. هغه د قصور له اولياو و څخه شمېرل شوی دی.

ارزاني يو عالم او فاضل سړی و. پر پښتو سربېره د عربي، فارسي او هندي ژبو عالم و. د هغه له کلياتو او د نثر له نمونو داسې بريښي چې نوموړی د اسلامي علومو، په تېره بيا د قران او حديثو علم تر لاسه کړی و. ارزاني د تصوف په علمي او باطني دواړو اړخونو بڼه عالم او عارف سړی و. د روښاني د پېريو بل ليکوال او د روښاني غورځنګ مخالف، اخون دروېزه هم ارزاني د علم او فضل خاوند بللی دی. نوموړی د تصوف او معرفت له علومو سره اشنا و. ارزاني خويشکی د پير روښان د خليفه ګانو په ډلې کې شامل و. پير روښان هغه د پادشاهانو او اميرانو په ځای عام ولس ته د معرفت او د توحيد د علم د ورښولو لپاره هند ته لېږلی و. ارزاني خپل ټول عمر په هند کې تېر کړی دی. د وروستيو لاس ته راغلو معلوماتو له مخې د "پټنه" په ښار کې د هغه قبر او مشهور زيارت دی. د قبر پر ډبرې د هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړينې نېټه ۱۰۲۸ هجري ليکل شوې ده. د ارزاني ټوله شاعري د روښاني عرفان تشريح او توضيح ده او يو تبليغي او دعوتي رنګ لري. د روښانيانو په تصوفي او ادبي مکتب کې ارزاني د ستر احترام او درناوي خاوند و. د پير روښان په عالمانو او پوهو ملګرو کې ارزاني د روښان تر ټولو ډېر ډاډمن شخصيت و. له دې امله ارزاني د پير روښان د فکر او فلسفې تر ټولو زيات معتبر مفسر ګڼل کيږي او د روښاني ادبي مکتب يوه درنه علمي او ادبي ستنه وه.

فعاليتونه

۱ـ يو تن زده کوونکی دې د روښان د ادبي سبک او بل تن دې د روښاني دورې د ليکوالو او شاعرانو پر محتوا او موضوع باندې خبرې وکړي.

۲ـ دوه تنه زده کوونکي دې د ارزاني پر شعري ځانګړتياوو وغږېږي. بېلګې دې وړاندې کړي.

۳ـ له پښتو سره د ارزاني مينه د هغه له کومو شعرونو څخه څرګندېدای شي؟ زده کوونکي دې د متن له مخې د هغې ځواب ومومي او دوه تنه دې پرې رڼا واچوي.

۴ـ په عمومي توګه د پښتو ژبې لپاره د روښاني غورځنګ ارزښت څه دی؟ درې تنه زده کوونکي دې څرګند کړي.

۵ـ پير روښان ارزاني ته کومه دنده، ولې سپارلې وه؟ يو زده کوونکی دې پرې رڼا واچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوې لنډې مقالې کې د ارزاني، زېرېدنه، مړينه، ځای، شعري ځانګړتياوې او د ژوند څرنګوالی وليکئ. په ليکنه کې د ليک پيل، منځ او پای په پام کې ونيسئ. د مقالې په پای کې د کارول شوي ماخذ يا ماخذونو نومونه وليکئ.

لاندې نثر ولولئ او پر مفهوم يې ځانونه پوه کړئ:

ناکامي

د ژوندانه د ناکاميو څخه مه مايوس کېږه!

هغه ژوند کامياب ژوند نه دی چې تل کامراني لري. هغه خوشحالي سړی نه خوشحالوي چې د درد او خوږ په بيه نه وي اخيستل شوې! د ورځې رڼايي د شپې له تيارې څخه ده!

د ليدو خوند د بېلتانه په غم کې او د ژوندانه فتحه د ژوند په ماتې کې ده.

هغه چې له خدايه ابدي راحت غواړي، هغه د يو داسې جنت آرزو لري چې هلته د ليدو لپاره سترګو پرانيتو او د خوږلو لپاره خولې بېرته کولو، او د اورېدو لپاره غوږ ايښودو ته اړه نه وي!.

تر څو چې ژوند ژوند دی، نو په دې کې برکت له حرکت څخه دی! ځکه: کامل سکون کټ مټ مرګ دی!

هغه چې وايي په دې دنيا کې بدي ولې شته، کمی ولې، او بنديزونه ولې؟ نو دی په حقيقت کې د نيکۍ د پرېمانۍ او آزادۍ قدر نه پېژني او ددې مرغلرو پوره قيمت اداکول نه غواړي!

هر څومره چې يوه خوشحالي شانداره وي هغومره هغه ليارې هم سختې وي چې د هغې د حصول لپاره لنډېږي.

د ژوند ناکامي په حقيقت کې هغه کسان غواړي چې د کاميابۍ وړ وي.

اروانښاد خادم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معلولیت عوامل

زمونږ ټولنه د پرله پسې جګړو له امله له ډول ډول زیانونو سره مخامخ شوې ده. بې کوري، مرګ ژوبله، شل او شوټ کېدل او ددې ترڅنګ نورو معلولیتونو یو شمېر وطنوال ځپلي او له تلپاتې کړاو سره یې لاس او ګرېوان کړي دي. معلولیت، چې په هر ډول رامنځته شوی وي، پوره زړه سوي او مواظبت ته اړتیا لري. ښایي یو معلول انسان داسې ونه انګیري چې خدای مه کړه د ټولنې د اوږو بار دی، بلکې خپل دریځ د خلکو په زړونو او سترګو کې وګوري او باور ترلاسه کړي چې له هغوی سره د یو بشپړ انساني موجود په توګه چال چلند کیږي.

فکر وکړئ چې له یو معلول سره څه مرسته کولای شئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلولیت څه ته وایي؟

معلولیت په بدني یا اروایي ځواک کې د نیمګړتیا موجودیت دی چې له امله یې د یو چا د عادي ژوند د ټولو یا ځینو فعالیتونو سرته رسول ستونزمن کیږي. کېدای شي معلولیت تر زېږېدو دمخه او یا له زېږېدو وروسته رامنځته شي. د معلولانو د حقونو لوظنامه، معلول د هغو کسانو په لیکه کې شمېري چې اوږد مهاله فزیکي او یا ذهني کمزوري ولري. په دې معنا چې د ببلا ببلو ستونزو درلودلو له امله د ټولنې د نورو وګړو په پرتله وروسته پاتې وي.

معلولیت دا لاندې ببلابېلې بڼې لري:

بدني، اروایي، ذهني (په زده کړې کې خنډ او رواني ناروغي)، حسي (د لیدلو او اورېدلو ستونزه) او مرکب (په یوه وخت کې له یو څخه د زیات معلولیت درلودل.)

د معلولیت عوامل:

کیدای شي د زیاتو لاملونو له مخې معلولیت رامنځته شي، خو عمده لاملونه یې په لاندې ډول دي:

۱ـ اکتسابي معلولیت: ټکر، پېښې یا طبیعي ناورینونه، جګړې، اور، مسمومیتونه او اوږدې ناروغۍ.

۲ـ مور ذاتي معلولیت: د مور ذاتي معلولیت لامل په دوو برخو ویشي:

الف: دامیندواری د مهال معلولیت، لکه جینیټیکي عوامل، د مورخوارځواکي، د مور د عمر لوړوالی، د امیندواری پرمهال د ځان پاک نه ساتل (د حفظ الصحې نه مراعتول)، د ایکس وړانګو ته ځان نیول، د درملوکارونه، د سګرټ څکول.

ب: د زېږېدنې د مهال لاملونه: ستونزمنه او په ځنډ زېږېدنه، په غیر صحي ډول زېږېدنه، د زېږېدو پرمهال پر ماشوم د فشار راتګ.

د مور ذاتي معلولیت د مخنیوي لارې چارې: د نژدې خپلوانو تر منځ د ودونو مخنیوی، د امیندواری پرمهال د مور روغتیاپالنه، سم خوراک، له ۱۸ کلنۍ کښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

او له ۳۵ کلنۍ پورته نه امیندواره کېدل، د امیندوارۍ پرمهال د درملو په خپل سر نه کارول، د امیندوارۍ پر مهال ایکس وړانګو ته نه مخامخ کېدل، په بشپړ روغتیايي چاپېریال کې د روزل شوي فرد (دایې) تر څارنې لاندې د اولاد زېږول.

همدارنګه د بدني معلولیت د مخنیوي لپاره باید لاندې ټکي په پام کې ونیول شي:

- تر پنځه کلنۍ پورې د مرګونو ناروغیو په وړاندې د نوو زېږېدلو ماشومانو واکسینول،
- پر خپل مهال د ناروغیو په وړاندې وقایه او درملنه،
- له ځمکنیو مایندونو، ناچاودلو توکو او له جګړې څخه له راپاتې شوو شیانو څخه ځانونه لیرې ساتل،
- ناپېژندل شوو توکو ته لاس نه ورورل،
- د نشه يي توکو نه کارول.

له معلول سره د کورنۍ او ټولنې چلند: ښايي معلول شخص له نورو افرادو سره توپیر ولري، خو د یو چا له ناتوانۍ ډډه کول، نه یوازې له هغوی سره مرسته نه کوي، بلکې د هغوی ستونزې زیاتوي. کېدای شي معلول اشخاص داسې ستونزې ولري چې د هغوی د ځینو فعالیتونو مخه ونیسي یا ښايي هغوی یو شمېر کارونه په بل ډول سرته ورسوي. زیاتره معلول افراد کولای شي له زده کړې او روزنې وروسته د ژوند ډېر فعالیتونه له ډېر لږ توپیر یا تر نورو ورو سرته ورسوي. معلول دې ته اړتیا لري چې د هغوی وړتیا ومنل شي او له دې لارې پرځان باور پیدا کړي، نه دا چې له ژوند نهیلی شي.

د بدني او خوځښتي معلولیت لاملونه:

یو شمېر وګړي د ملا د تیر د کړیو یا مغزو د ګوزنې له امله پر معلولیت اخته دي. ناروغي، ټکرونه، له لوړه ځایه لوېدل په یو چا کې د خوځښتي معلولیت لامل کیږي. له معلول شخص سره د چلند پرمهال باید د هغه نورو وړتیاوو ته پام وشي او زیار دې وایستل شي چې د هغوی نیمګړتیاوې جبران شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ړندو وګړو سره د چلند پرمهال بايد زيار وايستل شي چې د هغوی فردي وړتياوې پياوړې شي. د داسې وګړو د نورو حواسو پياوړې کول هغوی د چاپېريال له عواملو سره د مخامخ کېدو په صورت کې غښتلي کوي. د ژوند څرنګوالی او د کور دنده د کارونې وړ توکي بايد په داسې ځايونو کې کېښودل شي چې يو نابينا وکړای شي له مرستې پرته يې وموميِ.

له کنې وګړو سره د مخامخ کېدو په صورت کې بايد له هغوی سره په داسې ډول خبرې وشي چې هغوی پرې پوه شي. د خبرو پرمهال بايد ورته مخ واړول شي چې زموږ د شوندو له خوځښت څخه زموږ مطلب درک کړي. پر لوړ غږ باندې د خبرو له امله زموږ پر مطلب ښه نشي پوهېدای، ځکه زموږ د شوندو خوځښت نشي تعقيبولای.

ذهني وروسته پاتې اشخاص هغه خلک دي چې د ذهني فعاليتونو له مخې تر نورو همزولو وروسته پاتې وي. له دې امله د زده کړې وړتياوو، له چاپېريال سره سمون، له تجربو څخه په ګټه اخيستنې، د مفهومونو په درک او په سم استدلال او قضاوت کې کمزوري وي.

د متن لنديز:

معلول اشخاص د بشري ټولنې يوه برخه ده. له هغوی سره په ټولوحالاتو کې بايد انساني چلند وشي. د هغوی معلوليت ورته په ګوته نشي. د ړانده، شل، شوټ او کانه او پر نورو ورته نومونو ياد نشي. له هغوی څخه د هغوی د وړتيا له مخې کار واخيستل شي. بايد په دې پوه شي چې هغوی د ټولنې او نورو د اوږو بار نه دي، بلکې د بدنې بيارغاونې او ښه چلند له لارې په ټولنې او کورنۍ کې خپل دريځ تر لاسه کولای شي. په ځان ويسا او ډاډې پياوړی شي. هيڅکله دې ته پرې نه ښودل شي چې د نهيلۍ او يوازيتوب احساس وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ زمونږ په هېواد کې کوم راز معلولیتونه زیات او لاملونه یې څه دي؟ ټول زده کوونکي دې په دې اړه فکر وکړي او بیا دې د هغوی له ډلې څخه څلور تنه هغه په ګوته کړي.

۲ـ له یو معلول سره څنګه چال چلند وشي؟ څه وشي چې هغه ځان د نورو د اوږو بار ونه ګڼي؟ په دې اړه دې زده کوونکي فکر وکړي او بیا دې یو څو تنه د نورو په استازیتوب پرې رڼا واچوي.

۳ـ ایا معلولیت، په عمومي ډول، یوه تلپاتې ستونزه ده او که د لنډې مودې؟ څنګه کولای شو، د ښلابښلو معلولیتونو د رامنځته کېدو مخه ونیسو؟ پنځه تنه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې دې پوښتنو ته ځوابونه ووایي. د نیمګړتیا په صورت کې دې نور زده کوونکي په وار خپل نظر ورزیات کړي.

۴ـ زمونږ په هېواد کې د جګړو په کلونو کې زیات خلک معلول شوي. تاسو د هغوی عمده لامل څه شی ګڼئ او د مخنیوي لپاره یې څه سپارښتنې لرئ. څلور تنه زده کوونکي دې د نورو په استازیتوب په وار سره خبرې پرې وکړي.

۵ـ یوه امیندواره مور باید د امیندوارۍ پر مهال څه وکړي چې ماشوم یې معلول ونه زیږي؟ درې تنه دې پرې رڼا واچوي.

کورنۍ دنده

په جګړو کې د ځمکنیو ماینونو د اغېز او پرهغوی د بندیز په اړه یوه مقاله ولیکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې شعر ولولئ او خوند تري واخلئ:

ستا د عشق له وينو ډک شول ځيګرونه
ستا په لاره کې بايلي زلمي سرونه
تاته راشمه زړګی زما فارغ شي
بې له تامې اندېښنې د زړه مارونه
که هرڅو مې د دنيا ملکونه ډېر شي
زمابه هېر نشي دا ستا ښکلي باغونه
د ډهلي تخت هيرومه چې رايادکړم
زما د ښکلې پښتونخوا د غرو سرونه
د رقيب د ژوند متاع به تار په تار کړم
چې په توره پښتانه کاګوزارونه
د فريد او د حميد دور به بيا شي
چې زه وکاندم په هر لوري تاختونه
که تمامه دنيا يوخوا ته بل خوا يې
زما خوښ دي ستا خالي تش ډګرونه
احمدشاه به دغه ستا قدر هېر نه کا
که ونيسي د تمام جهان ملکونه
لوی احمدشاه بابا

ښايي د غلا او درغلۍ ځاله يوه ورځ ويجاړه شي، خو د رښتيا او امانت مانۍ تينګه او پر خپل ځای ولاړه وي.

((حديث شريف))

(c) ketabton.com: The Digital Library

مراد علي صاحبزاده (رح)

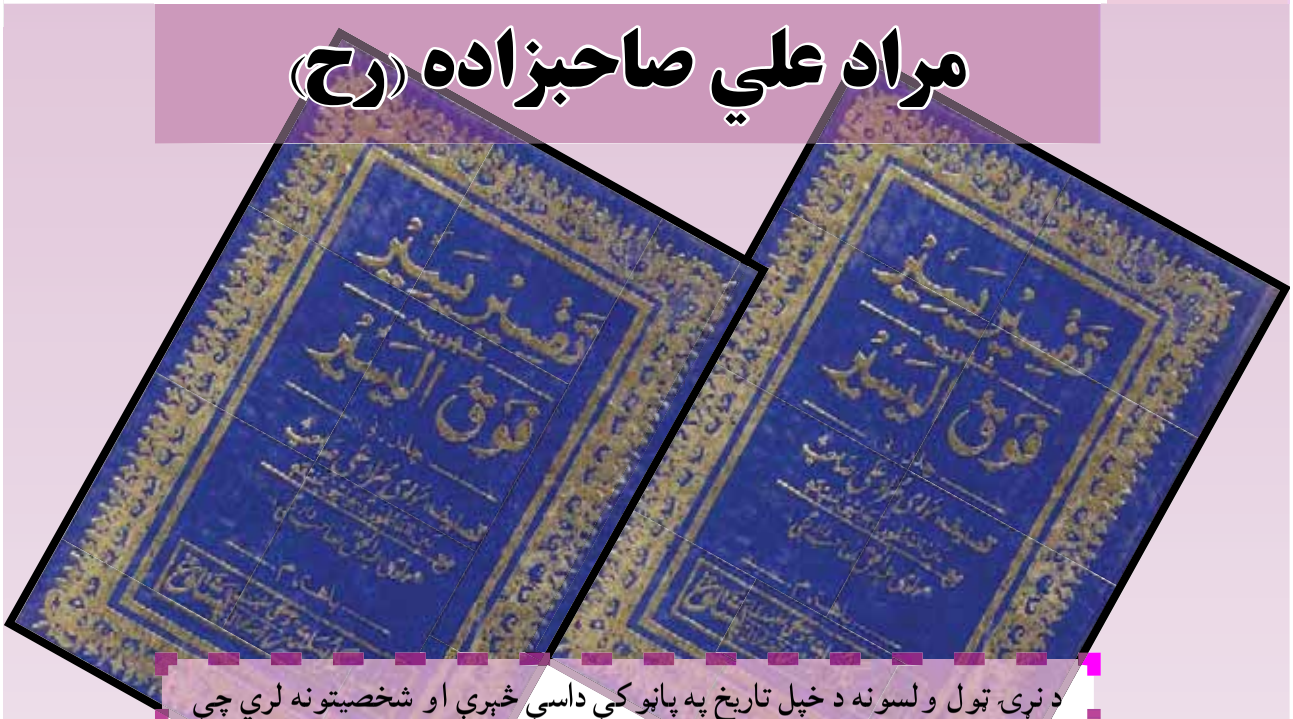

د نړۍ ټول ولسونه د خپل تاريخ په پاڼو کې داسې څېړې او شخصيتونه لري چې ياد يې د هغو هېوادونو د ويار او افتخار لامل دی. زمونږ ګران هېواد افغانستان هم په دې برخه کې د ياد وړ ځای او د درنښت او افتخار تلپاتې څېړې لري.

دا هېواد د پېړيو په اوږدو کې د سترو نوابغو، پوهانو، ليکوالو، مفسرينو او سياستوالو د روزلو ځانګو ده. بوعلي سينا، ابوريحان البيروني، مولانا جلال الدين بلخي، بايزيد روښان، خوشحال ختک، ميا فقيرالله جلال آبادي، سيد جمال الدين افغان او په سلګونو نور هغه شخصيتونه دي چې نه يوازې افغانستان، بلکې د خپلو علمي برياوو او فرهنګي خدمتونو له کبله د ټولې نړۍ د پوهو او ويښو خلکو په زړونو کې ځانګړی ځای لري.

مونږ په تېرو ټولګيو کې د دې راز نومياليو له څېرو څخه يو څو تنه وپېژندل. دلته د مرادعلي صاحبزاده (رح) په اړه لنډ معلومات وړاندې کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د خپل خاص طبيعي او جغرافيايي جوړښت له مخې، لکه څنګه چې د اسيا زړه بلل شوی، همداسې د سيمې د پوهنتون حيثيت هم لري. ددې هېواد هره سيمه د پوهې او علم په روزلو کې ځانته برخه او بېلې ځانګړتياوې لري او هرې يوې يې د ياد او افتخار وړ شخصيتونه په خپله غېږ کې روزلي دي.

لوی ننګرهار له دغو سيمو څخه يوه ده. ننګرهار، د علم او ادب دې ځانګو، په خپلې غېږ کې داسې اشخاص روزلي چې نن يې په ياد د افغانستان ټول ولسونه ويارې. سيد جمال الدين افغان، چې دده له ترقی غوښتونکو عالمانه نظرياتو څخه ټول اسلامي او اروپايي هېوادونه برخمن شوي او د هغه په ويار کې ځان شريک بولي، له دغه سيمې څخه سر راپورته کړی دی. ميافقرالله جلال آبادي په همدې ټاټوبي کې خاپوړې کړي او بايزيد روښان ددې ځای د خلکو په مرسته د غليمانو په وړاندې درېدلی دی. ددې ترڅنګ چې يو شمېر خلکو توره چلولې او غليمان يې له خاورې شړلي، نورو قلم راخيستی او د پرګنو ذهنونه يې روښانه کړي. ځينو بيا د توري ترڅنګ قلم هم راخيستی او په خپل پلرني ټاټوبي کې يې د پوهې او ثقافت ډېوه روښانه ساتلې ده.

مراد علي صاحبزاده رحمة الله عليه له دغو اشخاصو څخه يو دی. دی د افغاني ټولنې د پوهانو، عالمانو، ليکوالو، مفسرينو او تلپاتې څېرو څخه يوه روښانه څېره ګڼل کيږي. هغه څه چې دی تر نورو زيات د خلکو زړونو ته نږدې کوي او قدر او ارزښت يې زياتوي، هغه پر پښتو ژبه د آسماني کتاب، پاک قرآن، ژباړل او تفسيرول دي. له دې امله يې په خاصو او عامو پښتنو کې مقبوليت موندلی دی. سره له دې چې په دولسمې او ديارلسمې هجري پېړيوکې د پښتو تفسيرونو د ليکلو ډېرې هڅې شوې او ليکل شوي دي، خو يو يې هم هغومره مقبوليت نه دی موندلی، لکه د مرادعلي صاحب تفسير چې موندلی دی.

مرادعلي صاحبزاده د ۱۲۲۳ هجري قمري کال په شاوخوا کې د ننګرهار ولايت د کامې ولسوالۍ په يوې علمي او روحاني پښتني کورنۍ کې زېږېدلی دی. د پلار نوم يې حضرت عبدالرحمن سيلاني دی چې په فقير صاحب شهرت لري. د مرادعلي صاحب کورنۍ په صاحبزادګانو يادېږي. هغه کلی چې دوی استوګنه پکې لري، د فقير صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورڅې په نامه مشهور دی. فقیر صاحب پر علم او پوهې سربېره د روحانیت او طریقت د درجې څښتن هم و. په خپله سیمه کې ورته خلک ډېر ارادت لري.

فقیر صاحب د امیر شېرعلي خان د پاچهۍ په زمانه کې ژوند کاوه او ویل کیږي چې په لومړي سر کې یې اړیکې له امیر سره ښې نه وې، خو کله چې امیر ته دده د روحانیت درجه څرګنده شوه، ده ته یې رجوع وکړه او د مرستې او د سلا مشورو غوښتنه یې تر وکړه. ویل کیږي چې سیدجمال الدین افغان په کامه کې څو ځلې له فقیر صاحب او دده له زامنو سره لیدلي کتلي او پښتو ژبې ته د توجه او د هغې په ترویج او پیاوړتیا کې د هلو ځلو په اړه سید جمال الدین افغان د دوی پیغام امیر ته رسولی دی.

مراد علي صاحب په یوه روښانه، په علم او پوهه مینه، روحاني او مذهبي کورنۍ کې زېږېدلی دی. دی د یو خاص نبوغ او استعداد خاوند و. له دې امله د پلار تر ځانګړې پاملرنې لاندې و. فقیر صاحب خپل زوی ته سپارښتنه وکړه چې د عربي ژبې په زده کړه کې ډېر زیار وباسي. په دې توګه په لږه موده کې مرادعلي صاحب د پلار له سپارښتنې سره سم عربي ژبه زده کړه او له عربي کتابونو څخه د زده کړې زمینه ورته برابره شوه.

مرادعلي صاحب له خپل پلار څخه پر زده کړې سربېره د سیمې له نورو متبحرو پوهانو، دیني عالمانو او متفکرینو څخه هم زده کړه ترلاسه کړه. ده په لږه موده کې د خپل وخت دودیز علوم، لکه: صرف، نحو، منطق، حکمت، فقهه، تفسیر، میراث، عروض، قافیه او بدیع زده کړل. مرادعلي صاحب پر خپلې مورنۍ ژبې، پښتو سربېره په دري او عربي پوهیده. د قرآن حافظ هم و. په پښتو، دري او عربي ژبو یې زیات کتابونه لیکلي او په زړه پورې خواږه اشعار یې ویلي دي.

مراد علي صاحب خپل ټول ژوند د علم زده کړې، تدریس او د اثارو لیکلو ته ځانګړی کړی او ډېر ارزښتناک کتابونه یې لیکلي دي. د مرادعلي صاحب له کورنۍ څخه تر لاسه شوو اسنادو له مخې د هغه د اثارو شمېر تر شپږو، اوو زیات دی او په پښتو، عربۍ او دري ژبو لیکل شوي دي. یو شمېر یې دادي:

۱ـ ارثیه او تراثیه: په اصل کې دوه کتابونه دي. یو یې اصل او بل یې شرح ده او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث د علم په اړه ليکل شوي، چاپ نه دي.

۲ـ رساله علم العروض: دا رساله په منظومه توګه ترتيب شوې ده.

۳ـ صلواتيه: په دې رساله کې ليکوال د لمونځ د عربي عبارتونو جوړښت او صيغې ښوولي او په پای کې يې د لمونځ ژباړه په پښتو او دري ژبو راوړې ده. دا کتاب په ۱۲۶۸ هجري کال په پېښور کې چاپ شوی دی.

۴ـ د عربي صرف او ابجد خوانۍ په نامه يوه رساله ده چې په نوې لارې يې په پښتو ژبه تر صرف ميره په خورا اسانه او روانه ژبه ليکلې ده.

۵ـ خطبې: مختلفې خطبې او موعظې دي چې په پښتو نظم ليکل شوې دي. دا خطبې تر اوسه نه دي چاپ شوي.

۶ـ رساله اسماني متبرکه اصحاب بدر: په دري ژبه يوه منظومه رساله ده.

۷ـ تفسير يسير: د مرادعلي صاحبزاده تر ټولو ارزښتمن او مشهور کتاب تفسير يسير دی. مرادعلي صاحب د تفسير يسير په اړه په عربي، دري او پښتو يو نظم ليکلی دی چې پښتو برخه يې په لاندې ډول ده:

پاخېږه ای مراده چې شېپتم دې شو دا کال
پنجې دې کړه مضبوطې په تفسير او په قرآن
ښايي چې دې دا سعې که مقبوله کردګار
خلعت دې مغفرت که در په غاړه په رضوان
کوتاه وايه الفاظ چې اسان شي په هر چا
تقرير کوه واضح چې بهره مند شي طالبان

دغه راز هغه يو شمېر نور آثار هم ليکلي دي.

د مرادعلي صاحب له اشعارو څخه څرګندېږي چې د تفسير يسير د لومړي ټوک د ليکلو کار په اتو کلونو او يو ولسو مياشتو کې بشپړ شوی؛ يعنې د ۱۲۸۲ هجري کال د کوچنۍ اختر په پنځم پيل او د ۱۲۹۱ هجري کال د روژې په پنځم پای ته رسېدلی دی. د تفسير يسير د دويم ټوک د ليکلو کار د ۱۲۹۶ هجري کال د محرم په پنځمه يعنې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تر وفات يو کال او دوه میاشتې دمخه شوی او د لومړي ټوک په پرتله يې لږ وخت نيولی دی.

د تفسير يسير ژبه خورا خوږه، ساده او روانه ده. اروانښاد عبدالحی حبيبي د تفسير يسير په اړه وايي: "تفسير يسير په روانه او خوږه ژبه ليکل شوی. په ټولو پښتنو کې مقبول دی، د کندهار نارينه او ښځې له دې تفسير سره زياته مينه لري."

عبدالله بختانی خدمتگار وايي: "تفسير يسير په پښتني سيمو کې له حده زيات شهرت موندلی دی. دغه وجه ده چې ډېرو خلکو په پښتو کې د تفسير يسير په رقم د تفيسرونو د جوړولو کوښښ کړی دی، چاپ هم دي، مگر هغه شهرت او مقبوليت چې د تفسير يسير په نصيب شوی، د بل په نصيب نشو. مرادعلي صاحبزاده ړومبنی پښتون دی چې په پښتو ژبه يې د ټول قران تفسير ليکلی دی."

دا هم د تفسير يسير د نثر يوه بېلگه:

"چې هرکله به کفارو په رسول عليه السلام پورې سپکې مسخرې کولې چې دی که واقعي رسول وي، نو دا لوړې اوتندې به يې نه تېرولې او دولت او خزانه به وله راغلې وه، چې هم يې پخپله تړې خوړی او هم يې خلقو له ورکولی. د بادشاهانو په شان او يا به ملک ورسره راغلې وو چې دده تصديق به يې کاوه. نو دی په دې حرف ډېر تنگ دل شو، ځکه چې ده به کلام د رب ورته لوسته او دوی به نه قبلاوه. بلکې خندل به يې ورپورې..."

لکه دمخه چې مو يادونه وکړه د مرادعلي صاحب د تفسير يسير ژبه خورا خوږه، ساده او روانه ده او له ننني کره ليکنې پښتو سره زيات توپير نه لري. ده دا سپارښتنه هم کړې وه چې د تفسير يسير په ليک او ژبه کې دې څوک ګوتې نه وهي او هغه دې لکه څنګه چې ده ليکلی هغسې پرېږدي. ښکاري چې داسې هم شوي وي او ليک او ژبه يې هماغسې سوچه پاتې شوي وي.

مرادعلي صاحبزاده د ۷۴ کلونو په عمر د ۱۲۹۷ هجري کال د لومړۍ خور په دولسمه وفات شو او په کامه کې د فقير صاحب د ورځې په مړستون کې د پلار تر څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاورو ته سپارل شوی دی.

د مراد علي صاحب د غوره خدمتونو له امله د کامې په ولسوالۍ کې په ۱۳۴۳ هـ. ش. کال کې یو ښوونځی د هغه په نامه ونومول شو چې ییا وروسته لیسې ته لوړ شو او د مراد علي رح د لېسې په نامه یادیږي.

د متن لنډیز:

افغانان له ویاړه ډک تاریخ لري. په دوی کې د تاریخ په ښلا ښلو پوړیو کې لوړ علمي، ادبي او ټولنیز شخصیتونه تېر شوي دي. ننګرهار د افغانستان په ختیځ کې پروت یو ولایت دی. د علم او ادب د ځانګو حیثیت لري. په خپلې غېږ کې یې زیات شمېر غیرتمن او نومیالي افراد روزلي دي. نن یې یاد د افغانستان د ټولو ولسونو د ویاړ یوه برخه ده. سید جمال الدین افغان له دغه ځایه سر راپورته کړی چې نن یې په نامه ټول اسلامي او آن اروپایي هېوادونه ویاړي او د هغه په ویاړ کې ځان شریک بولي. میا فقیرالله جلال آبادي په همدې خاورې کې خاپوړې کړي دي.

که چېرته خپل تېر تاریخ ته نظر واچوو، نو دا به راته څرګنده شي چې زمونږ ګران هېواد په دغه بهیرکې تل د نیواکګرو ځواکونو د زور او زیاتي له امله په علمي، فرهنګي، اقتصادي، سیاسي او ټولنیز ژوند کې له ډول ډول کړاوونو او ستونزو سره لاس او ګرېوان و، خو له نېکه مرغه په بریالیتوب سره له دغو کړاوونو راوتلی او خپل فرهنګ، ژبه او دود یې ساتلی دی. که یو شمېر خلکو توره راایستلې او غلیمان یې له هېواده شړلي، نورو قلم په لاس کې اخیستی او د پرګنو ذهن یې روښانه کړی دی. مرادعلي صاحبزاده ددغو علمي، فرهنګي او دیني شخصیتونو په منځ کې د بلې ډېوې حیثیت لري. پښتو او پښتون قام ته یې زیات خدمتونه کړي، د نورو ګڼو تالیفاتو ترڅنګ یې د پاک قران تفسیر او ژباړه په پښتو لیکلې ده.

د مراد علي صاحب نوم د خپلو ادبي، فرهنګي او علمي خدمتونو له امله د افغانستان په ادبي او علمي تاریخ کې لوړ ځای لري او تل ځلیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ زده کوونکي دې یوه غونډه جوړه کړي. د پخوا په څېر دې یو مشر، مرستیال، منشي او ویاند وټاکي. نور پنځه تنه دې د مراد علي صاحب د ژوند، لیکنو، د نثر د ځانګړتیاوو، پښتو شعرونو او همدارنګه د تفسیر یسیر د لیکنې د اړتیا په اړه خبرې وکړي. د غونډې منشي دې د وینا وو عمده برخې ولیکي. د غونډې مشر دې غونډه ارزیابي او د مراد علي صاحب د شخصیت په اړه دې هراړخیزې خبرې وکړي. پاتې زده کوونکي دې فعال اوربدونکي واوسي او د اړتیا پر مهال دې پوښتنې وکړي.

۲ـ د تفسیر یسیر د لیکنې پر اړتیا دې یو زده کوونکی وغږوي.

۳ـ پر دې خبره دې یو تن زده کوونکی وغږوي چې ولې هغه مهال تر پښتو په دري او عربي ژبو زیاتې لیکنې کېدې.

۴ـ دوه تنه زده کوونکي دې د ننګرهار د ادبي او فرهنګي مخینې په اړه وغږوي او د څو تنو نومیالیو سیاسي شخصیتونو، پوهانو، لیکوالو، شاعرانو او ديني عالمانو نومونه دې واخلي.

۵ـ د مرادعلي صاحب تر ټولو مشهور تالیف څه نومیږي او د شهرت لامل یې څه دی؟ یو تن زده کوونکی دې په دې اړه معلومات وکړي.

کورنۍ دنده

د مراد علي صاحب د علمي، ادبي او مذهبي شخصیت په اړه یوه مقاله ولیکئ او په بله ورځ یې په ټولګي کې ولولئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مراد علي (رح) د شعر دا لاندې بېلګه ولولئ او خوند ترې واخلئ:

لـه اولـه هيڅ څيـز نه و، خـاک اوبه نه بـاد او نار
نه دا ځمکې اسـمانونه، نه لمر سـپوږمۍ ليل ونهار
نـه دا انس و جن حيوان نه نباتات سـيندونه غرونه
مگـر ذات بـې جهـات و، تـل ثابـت پـه يـو قرار
بيـا د رب اراده وشـوه چـې زه وپېژنـدای شـمه
نـو پيـدا د حضـرت نـور پـه محبـت کړ کـردگار
نـاگاه نور شـو په جنبـش تـرې مرغلره شـوه پيدا
بيـا د قهـر نظـر وشـو نـو دوه ځايـه کـړه قهـار
لـه يوې قطعې يې سـاز کـړ هغه لوی عـرش مجيد
بيـا يې بـاد پسـې پيدا کـړ په قدرت پسـې بسـيار
پـه دويمـه قطـره بانـدې بيـا نظـر د قهـر وشـه
لـه هيبتـه يې اوبـه شـوه او له خوفـه تار پـه تار
بيـا يې عرش پـه اوبو کيښـود او اوبه په شـا د باد
بيـا د ځمکـې اسـمانونو عـزم کـړ پـروردگار
بيا اوبه شـولې په موج ځگ پرې راغـی دېر او تېز
رب ترې سـازه کړله ځمکه او هم غرونه او اشـجار
او پـه دغه مـوج وهلو دېـر لوگـي ورځينې ولاړه
نو ترې جوړ شـو اسـمانونه پکې سـتوري بېشمار
مراد علي رح (تفسير يسير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو ادب کې د مېرمنو برخه

افغاني ټولنه هغسې چې د مېړنيو ځانګو ده، د ښځينه اتلو ځانګو هم ده. د تاريخ په شاهدۍ افغاني مېرمنې د هر ډګر اتلې دي. دوی په هېواد مينې دي او د خپلواکۍ په ساتلو کې يې له خپلو نارينه ورونو سره اوږه په اوږه ولاړې دي. دوی له علم او پوهې سره ډېره مينه لري. زيات شمېر پښتنې مېرمنې د خپل وخت په دوديزو پوهو او شرعي علومو سمبالې دي. افغاني مېرمنې د ادب د اسمان ستوري هم دي. دوی په خپلو ليکنو او شعرونو کې د خپل وخت اوضاع او احوال غبرګ کړی او تر موږ يې رارسولی دی. دا مېرمنې د پښتنې ټولنې د افتخار شملې دي او پر ځای ده چې افغانان پرې وویاړي.

تاسو څو تنه پښتنې ليکوالې او شاعرانې پېژنئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغاني ټولنه کې د ښځو دندې تر نارینه وو درنې دي. هغوی د کور په کارونو سربېره له کوره بهر له نارینه وو سره اوږه پر اوږه د ژوند نور کارونه یوشان ترسره کوي. په کلو باندو او غرنیزو سیمو کې ښځې تر نارینه وو بیخې زیات کار کوي.

د ادب په پراخ ډګر کې د خپلو احساساتو او باطني جذباتو د څرګندولو لپاره پښتني مېرمنو له خپلې وسې څخه زیات کار کړی دی. د هغوی افکارو او ادبي نوښتونو موږ ته هغه مرغلرې رابښلي دي چې پښتو ژبه پرې هم ژوندۍ او هم ویاړمنه ده. په ولسي ادب کې د مېرمنو برخه تر نارینه وو زیاته ده.

په لیکلي ادب کې پښتنې مېرمنې له لیک او قلم سره زیاتې نژدې پاتې شوې نه دي او یا هم د ټولنیزو محدودیتونو له مخې یې نه دي غوښتلې نوم یې واخیستل شي او ټولنې ته وروپېژندل شي. له دې امله د هغوی یو زیات شمېر، لکه غمي، په ایرو کې پټ پاتې دي. هغوی، چې نومونه یې د تاریخ پاڼو تر موږه رارسولي، ډېرې لرې دي. دلته د هغوی له ډلې څخه یو څو مېرمنې، چې په پښتو ادب کې یې نومونه ژوندي پاتې دي، لولو.

۱ـ زرغونه کاکړه

زرغونه د ملا دین محمد کاکړ لور وه. د کندهار په پنجوایي کې اوسېده. د وخت دودیز علوم یې له خپل پلار څخه لوستي وو. زرغونه کاکړه په پښتو ادبیاتو کې هغه لومړنۍ شاعره ده چې موږ ته یې نوم او د شعر بېلګه راپاتې ده. نوموړې پښتنې شاعرې د شیخ مصلح الدین سعدي "بوستان" په پښتو نظم اړولی و او نوم یې وربانديې "بوستان د پښتو" ایښی و. مېرمن زرغونې بوستان د پښتو په ۹۰۳ هجري کې پای ته رسولی دی. پر دې سر ببره یې نور اشعار او غزلونه هم ویل او د عالمانو په ډلې کې مشهوره وه. د زرغونې کاکړې په اړه ویل کیږي چې ډېره کمالداره مېرمن وه، ښکلی لیک یې درلود او نورو کاتبانو به یې له حسن خط څخه د خط ډولونه زده کول. د پټې خزانې لیکوال وایي، پلار یې په ۱۱۰۲ هجري کې د زرغونې کاکړې په لیک "بوستان د پښتو" لیدلی و چې خپل اشعار یې په خپل لیک ډېر ښکلی لیکلی وو. د نوموړې نظم بېلګه په لاندې ډول ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېـــدلـــې مـــې کـيـــسـه ده　　چـې لـه شـاتـو هـم خـوږه ده
د اخـتـــر پـــه ورځ سـهـار　　بـايـزيـد چـې و رويـــدار
لـــه حـمـــامـــه راوتـــلـــی　　پـــه کـوځـه کـې تـبـرېـدلـی
ايـــرې خـــاورې چـا لـه بامه　　راچـــپـــه کـــړلـــې نـاپـامـه
مـخ او ســر يـې ســو ککړ　　پـــه ايـــرو پـــه خـــاور خړ
بـايـزيـد پـه شـکـر کـښـو سو　　د خـپـل مـخ پـه پـاکـېـدو سو
چـې زه وړ يـم د بـل اور　　چـې پـه اور کـې سـم نسکور
لـه ايـــرو بـه څـه بـد وړمـه　　يـــا بـــه لـــږ شـکـــوه کـومـه
هـــو، پـوهـانـو ځـان ايـــرې کړ　　لـه لـوېـنـې يـې ځـان پـرې کړ
څـوک چـې ځـان تـه گـوري تل　　خـــدای تـــه نـســي کـــړای کتل
لـويـي تـل پـه گـفـتـار نـه ده　　لـــو خـبـــره پـــه کـــار نـــه ده

تـواضـع بـه دې سـر لـوړ کا
تـکـبـر بـــه دې تـــل ځـــور کا

۲ـ مېرمن رابعه

پټې خزانې د مېرمن رابعې نوم يادکړی دی. هغې د ۹۲۰ هجري په شاوخواکې ژوند کاوه. رابعه د بابرشاه همعصرې وه او په کندهارکې اوسيده. وايي چې نومورې زيات اشعار لرل او ديوان يې هم درلود. د هغې يوه رباعي زمونږ گوتو ته رارسېدلې ده:

آدم يې ځمکـــې وتـه راستون کا　　په اور د غم يې سوی لړمون کا
دوزخ يې جوړ کا په مخ د ځمکې　　نـــوم يې د هغې دلته بـېلتون کا

۳ـ مېرمن نېکبخته

مېرمن نېکبخته د شيخ الله داد لور وه. نومورې يوه عارفه او زاهده مېرمن وه. ديني علوم يې لوستي و. مېرمن نېکبخې د "ارشاد الفقراء" په نامه يو کتاب ليکلی دی چې د سرته رسولو نېټه يې ۹۶۹ هجري ښودل شوې ده. دکتاب موضوع پندونه او اخلاقيات دي. لاندې شعر يې له پټې خزانې څخه نقل شوی دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه ښاد شې ای مؤمنه
په ظاهر په باطن سپینه
ظاهر زهد په اخلاص کړه
په زړه ټینګ شه له یقینه
شکر صبر په هر حال کړه
خود نما مه شه خود بینه
شپه او ورځ به په ژړا یې
که خبر شې له سجینه
سجین ځای د خودنمایه
د بېنمازو او بې دینه
له هغه ځای امان راکړې
یا الله العالمینه

۴ - مېرمن سایره

مېرمن سایره د لغمان د سید زیورشاه لور وه. د زیږېدو نېټه یې ۱۲۹۷ هجري ښودل شوې ده. د وخت دودیز علوم یې له خپل پلار څخه کړي. په پښتو ادبیاتو کې یې د رحمن بابا شعرونه ډېر خوښ وو. مېرمن سایره پر پښتو سربېره پر دري ژبې هم پوهېده. نومورې پښتنه شاعره په خپلو شعرونو کې د پښتنو د پرمختګ لپاره ډېرې هیلې لري. د مېرمن سایرې شعرونه اخلاقي رنګ هم لري. په خپلو شعرونو کې یې انسان ته له چل او فریب نه د ځان د ژغورلو لارښوونه کړې ده. د مېرمن سایرې شعرونه د انساني زړه سوي اواسلامي وروروليږ یوه په زړه پورې بېلګه ده. لاندې یې د شعر یوه بېلګه ولولئ:

توبه

د ریا د دیندارۍ نه مې توبه ده
مسلمان زړه ازارۍ نه مې توبه ده
یو نیالګی د مینې ږدي بل یې بیخ کاږي
ددې پټې بیخ کنۍ نه مې توبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تسبیح يې وي په لاس بغض يې په زړه کې
خدایه دا رنګې شیخي نه مې توبه ده
چې د بل چا بدنامۍ باندې خوښیږي
د کچه مسلمانۍ نه مې توبه ده
په خوله وباسي توبې په خوله تمبې وي
الله، داسې رهزنۍ نه مې توبه ده
سایره د ننګیالیو زلمو خور ده
د بې ننګو وروولۍ نه مې توبه ده

۵ - حاذقه هروي

د حاذقې نوم کشوره دی. نوموړې د محمد عثمان دراني لور او د هرات اوسیدونکې وه. پر ۱۳۴۰ هـ. ق. کال د محرم د میاشتې په ۲۵ په هرات کې زیږېدلې ده. د وخت زده کړې يې په خپل کور کې کړې دي. د عربۍ، فقهې، احادیثو او نور دیني کتابونه يې لوستي دي. مېرمن حاذقې په پښتو او دري دواړو کې شعر ویلی دی او نثر يې لیکلی دی. د اشعارو او نثر مجموعه يې د "اثار حاذقه هروي" په نامه یادیږي. حاذقه په پښتو ژبه او ولس مینه وه. د هغې دواړو پرمختګ يې د زړه له تله غوښت.

د حاذقې د نثر بېلګه:

"اما ښکاره خبره ده چې ژبه د یوه محیط په اجتماعي شئوناتو کې ژوره اغېزه لري. د هرې ژبې لهجه مخصوص اثرات لري چې د هغې د خبرو کونکو ملي خصایص ځینې پوره څرګندیږي. نو ځکه د ځوانو لیکوالوله محترمې ډلې څخه هیله کیږي چې د خپلې ملي ژبې په ژوندۍ کولو کې تر خپل وس پورې زیار وکاږي او په دې خوږه ژبه خپل احساسات څرګند او نشر کړي. دپاره ددې چې خپل ملي شهامت په ځای او د ټولنې اخلاق د خپلو ملي عواطفو په قوت اصلاح کاندې، قومي او ولسي یووالی دې په صحیح ډول سره ژوندی کړي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا يې هم د شعر يوه بېلگه:

فـــــکـــر وکـــړه ای ملتـــه د پښـــتون
ترقـــي لـــه هـــرې خـــوا ده روز افـــزون
هلـــه پاڅـــه نـــن زحمـــت واخلـــه پـــه ځـــان
زيـــار وکاړه پـــه صنعـــت او پـــه عرفـــان
کـــه هـــرځـــای لـــرې دعـــوا د مليـــت
خپـــل ځـــان وګڼـــه خـــادم د مملکـــت
ولـــې نـــه بـــه کـــړو بيـــا فـــخرمســـرت
شـــــو پيـــدا د ملـــي ژبـــې اهميـــت
زده کـــول هـــم ددې ژبـــې لـــوی کـــمـــال دی
پرېښـــودل يـــې هر پښـــتون لـــره ډېر عـــار دی
پـــه وطـــن کـــې د ملـــي ژبـــې نوبـــت دی
نن جـــاري په هره خـــوا کـــې عـــــلميت دی
توريالـــی زمـــری پښـــتونه ځـــان بيدارکـــړه
پـــه عـــــلومـــو او فنونـــو دې تلـــوار کـــړه
دا مـــوږ ټـــول ددې وطـــن خدمتـــګاران يـــو
نـــــر او ښـــځې يـــو تـــر بـــل فـــداکاران يـــو
راځـــئ ټـــول چـــې په ملـــي ژبـــه وينـــا کړو
پـــه اصلي صورت ښـــکاره ځان پـــه دنيا کړو
هـــر پښـــتون د ملـــي ژبـــې طرفـــدار دی
کـــه اديب دی که کاســـب کـــه زمـــيـــنـــدار دی
حاذقـــه شـــعرونه وايـــي خـــواري کـــانـــدي
پـــه ليکلـــو د پښـــتو کـــې بـــه شـــي وړانـــدې

۶ - مېرمن حميده

مېرمن حميده د سيدحضرت شاه لور وه. پر ۱۲۹۷ هـ. ش. کال په ننګرهار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېړېدلې ده. مېرمن حميدې نه يوازې په شعر ويلو کې روانه طبعه درلوده، بلکې په نثر کې يې هم روان ليکل کول. مېرمن حميدې له وړوکتوب څخه له شعر ويلو سره مينه درلوده. د مېرمن حميدې اشعار ډېر اسان او خواږه دي. مېرمن حميده پر ۱۳۳۹ هـ. ش. کال په حق رسېدلې ده.

دلته يې د نثر يوه بېلګه ولولئ:

د يوې پښتنې پېغلې ارمان

پېغله وايي: مورکی! زه چې ځان سره فکر وکړم، نو وايم ځار شم د وطن له تورو خاورو او تورو، تورو غرونو، تر هغو سپينو مانيو او لوړو، لوړو بنګلو نه چې واک يې د بل وي.

قربان شم ددې پاکې او ازادې هوا نه او سر مې لوګی شه د وطن د ازادۍ په لار کې.

موري! ها بله ورځ تا راته چې د ميوند د شهيدانو نکل کاوه، څومره ارمان مې کړی دی، چې کاشکې زه هم هلته وای چې دغو د ازادۍ شهيدانو ته مې په خپل سر د اوبو منګي وړی وای؛ ډوډۍ مې ورسولې وای؛ کارتوس او توپک مې وروړی وای او ورسره اوږه په اوږه جنګېدلې وای!"

دا هم د مېرمن حمېدې د شعر نمونه:

زما کم نصيبه

ماويل زړه به مې خالي شي لږ له غمه
دواړه سترګې به مې وچې شي له نمه
د ښادمنو په ټولګي کې به شم ياده
زمانه به راسره ځي په لار سمه
هميشه به مې خندا وي غم به نه وي
نه به ځان سره ژړېږم لکه شمعه
په مراد به مې د زړه هره ارزو وي
بيګانه به يم د دنيا له لويه غمه
نور د صبر په نغمه به زړه ملو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـانـي نـه مـي د سـود نـشـي څـه تمه
شپـه د هـجـر شـوه اوږده د خـدای لپاره
ښکلی مـخ دې رانښـکـاره کـړه صـبـح دمه
پـه نسيم د اسـوېـلـو بـه دې راويـښ کړم
ای زمـا پـه خـوب ويـده نـصـيـبـه کمه

۷ - سيده حيات بيگم نسيم

سيده حيات بيگم نسيم د الحاج ميا الطاف گل کاکاخېل لور ده، په ۱۹۳۸ م کال کې په چترال کې زېږېدلې ده. دواړو نيکونو يې د خپل وخت د علم او معرفت لوړ مقام درلود. سيدې خپلې ديني زده کړې له خپلې مور او نورې زده کړې له خپل پلار څخه وکړې او د پښتو يوه تکړه شاعره شوه. د سيدې اشعار ډېر پېچلي نه دي. شعر يې خوندور دی. لوړ خيالات، نرم احساسات او باريک تشبيهات په کې ليدل کيږي. د سيدې په اشعارو کې د پند او نصيحت مرغلرې موندل کيږي. هغې د خپلې زمانې ټولې نيمگړتياوې په خپلو شعرونو کې غبرگې کړې او هڅه يې کړې چې د پښتنو پام خپلو کمزوريو ته واړوي. د وينا ټولگه يې "د نسيم وړمې" تر سرليک لاندې په ۱۹۸۶ کال کې خپره شوې ده. دا يې هم د کلام نمونه:

گـرځـم زه د يـار پـه نـم تـازه تـازه
لـکـه گـل وي پـه شـبـنـم تـازه تـازه
زخمي زړه مـړاوی وجود مې شي دلبره
د سـرو شـونـډو پـه مـلـهـم تـازه تـازه

* * *

کاش چې زړه مې د آيني غوندې صفا شوای
پس په زړه کې مې يو مينه د الله شوای
زړه مې مـور شـوای د دنيا له کاروباره
راسـره واړه فـکـرونـه د عقبی شـوای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن لنډيز:

پښتنې مېرمنې په فولکلوري ادب کې زياته ونډه لري. د پښتو ادب تر ټولو خوږ او په زړه پورې فولکلور ټپه، لنډۍ، سانده، ستاينه او نور دي چې دا بيا د پښتنې مېرمنو شتمني ګڼل کيږي. پښتنې مېرمنې زياتره په فی البديهه شاعرۍ کې ډېرې وتلې دي. په هرکور، کلي او کيږدۍ کې يې بېلګې موجودې دي. د ادب په دې پراخه ډګر کې ځينې داسې نومونه شته چې د خپلو ويناوو او ليکنو له مخې تر موږه رارسېدلي دي. ددې پښتنې مېرمنو ډېره لږه شمېره تر لاسه شوې او د پښتو ادب په تاريخ کې يې ځلند مقام خپل کړی دی. چې په ياد يې راوروسته نسل ويارې.

پښتنې مېرمنې د خپلو وړونو په څېر د ژوند په هر ډګر کې ډېرې بريالۍ دي. هغوی مخې ته د ژوند پراته ټول کړاوونه په ډېر زغم او تدبير ګالي. خپل اولادونه په ډېره مينه روزي او لويوي. د کور دننه او له کوره بهر کارونه سرته رسوي، د خپل ځان، اولادونو او مېړه لپاره له خوښۍ او خوشحالۍ نه ډک کورنی چاپېريال رامنځته کوي. لوست کوي او پوهه لاسته راوړي. لوست ورکوي او نور پوهوي. د خپلونارو غو، خويندو او وړونو درملنه کوي. په پوځي او نظامي چارو کې برخه اخلي. سياسي مشرۍ ته ځانونه چمتوکوي او ټولو هغو دندو ته لاس اچوي چې د هغوی وړونه يې سرته رسوي، خو له دې سره سره بيا هم د يو شمېر قومي او قبيلوي او سنتي دودونو په لومو کې ښکېلې دي. په يو شمېر ښارونو او زياترو لېرې پرتو سيمو، کلو او باندو کې له تبعيض او تعصب سره مخامخ دي. د زړو او نامنلو دودونو ښکار دي. کله کله د څارويو په څېر چلند ورسره کيږي او پېر او پلور ته وړاندې کيږي. دا ټول هغه څه دي چې روان مهال يې د منلو زغم نه لري. بايد د هغې په وړاندې غبرګون او مقاومت وښودل شي. البته دا غبرګون او مقاومت يوازې د نجونو او مېرمنو مسؤوليت نه دی. نارينه تر ښځو دمخه دنده لري چې لومړی هغوی ته په ټولنه کې د ځان په څېر په حق قايل شي؛ د يو بشري موجود په توګه يې ومني او وروسته په هغو سيمو او ځايونو کې، چې ښځې د ناسم دود او دستور ښکار شوي او ښکار کيږي، مرسته وکړي او له دې رنځ او کړاو څخه يې وژغوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ لس تنه زده کوونکي دې په وار د ټولګي مخې ته راشي او په افغانستان کې دې د ښځو په وړاندې پرتې ستونزې په ګوته کړي. هڅه دې وکړي چې یو د بل خبرې تکرار نه کړي. پاتې زده کوونکي دې هغه ولیکي او توحید دې یې کړي.

۲ـ زده کوونکي دې په خپل ټولګي کې یوه غونډه تمثیل کړي. پورته موندل شوې ستونزې دې وګوري او د هغې د حل د لارو چارو په اړه دې خبرې وکړي. په پای کې دې خپلې موندنې د یو وړاندیز په توګه ولیکي او له ځانونو سره دې یادداشت کړي.

۳ـ پنځه تنه زده کوونکي دې د ټولګي په وړاندې په ټولنه کې د ښځو په دریځ او د هغوی په ارزښت خبرې وکړي. نور زده کوونکي دې په خبرو اتروکې برخه واخلي.

۴ـ زده کوونکي دې د پنځو دقیقو لپاره فکر وکړي چې ځوانان او نجونې څنګه د هېواد د راتلونکې لپاره کار کولای شي. وروسته دې څو تنه په خپله خوښه خپلې نظریې د نورو په وړاندې وویایي، خبرې اترې دې پرې وکړي او غوره وړاندیزونه دې راټول او ولیکي.

۵ـ زده کوونکي دې په پښتو ادبیاتو کې د مېرمنو د ونډې او د هغې د ارزښت په اړه خبرې وکړي.

کورنۍ دنده

په خپل ښار، کلي او چاپېریال کې د ښځو او نجونو په وړاندې د ناروا چلندونو د عملي بېلګو په اړه یو مخ لیکنه وکړئ.

یوازې د ښځو شتون دې ستونزمن ژوند ته قدر او منزلت ورکړي، که نه، نو ژوند به د زغم وړ نه و.

((اناتول فرانس))

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوهان ولفگانگ فون گويته
(۱۷۴۹ - ۱۸۳۲)

په تېرو ټولګيو کې مو پر پوهانو، ملي مشرانو، ليکوالو او شاعرانو سربېره يو شمېر نړيوالې ادبي څېرې وپېژندې. دلته د ګويته په نامه يو الماني شاعر درپېژنو. ددې شاعر او د هغه د ويناوو د ښلګو له لارې به لا نور هم د نړيوالو ادبياتو په اړه معلومات لاس ته راوړئ. يو لويديځ پوه ويلي دي: "موندل کوم مهم شی نه دی، مهمه داده چې بايد هر نوی پيدا شوی شی زمونږ په ذهن کې يو څه شی زيات کړي."مونږ بايد له نوي موندل شوي شي سره اړيکې ټينګې کړو او له دې لارې خپله معنوي پانګه زياته کړو. د ښلابښلو ليکوالو ليکنې او د هغوی اثار لوستل د لوستونکي موجوده پوهه پراخه او بډايوي.

د نړيوالو ليکوالو او شاعرانو د اثارو لوستل څه ګټه لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوهان ولفگانگ فون گویته "Yohann Wolfgang von Goethe" د جرمني د فرانکفورت په ښار کې په یوې بډایې کورنۍ کې پر ۱۷۴۹ م کال زېږېدلی دی. پلار یې حقوقپوه او مدافع وکیل و؛ مور یې هم د جرمني د سهیل د حقوقپوهانو له کورنۍ څخه وه. گویته په یو متمدن او با فرهنگه چاپېریال کې لوی شو او تر منظمې ښوونې او روزنې لاندې ونیول شو. په پنځلس کلنۍ کې د حقوقو د زده کړې لپاره د جرمني یو بل ښار، لایپزیک ته لاړ. هلته د زده کړې تر څنګ پر یوې نجلۍ مین شو. له هغې سره د تودې مینې له امله یې په شعر ویلو پیل وکړ. وروسته په ۱۷۶۷ م کال کې د گویته د شعرونو لومړی دیوان چاپ شو. دا په عشقي او تغزلي شعرونو کې د گویته لومړنۍ تجربه وه. په لایپزیک کې له دریو کلونو تېرولو وروسته بېرته فرانکفورت ته لاړ. په ۱۷۶۹ کال کې یې د "جرم د شریکانو" په نامه یوه منظومه کمیډي او د "لایپزیک د نغمو دېوان" کتابونه خپاره کړل چې د لایپزیک یادونه یې په کې غبرګه کړې وه. بیا په ۱۷۷۰ م کال کې د حقوقو د زده کړې د دوام لپاره شتراسبورګ ته لاړ. په شتراسبورګ کې ژوند د گویته په فکر او هنر لویه اغېزه وکړه. هلته یې له یو شمېر شاعرانو او هنرمندانو سره پېژندګلوي پیدا شوه. په دې ځای کې دده پر ژوند بل اغېز د "فریدریکې بریون" په نامه له یوې نجلۍ سره د هغه اشناکېدل و. دې اشنایۍ د گویته پر ژوند ډېره اغېزه وکړه. د هغې لپاره یې شعرونه و ویل چې وروسته یې د "شعر او حقیقت" په نامه یو دېوان کې چاپ کړ. ویل کیږي چې دا شعرونه د جرمني د نوي عصر د ادبیاتو په تاریخ کې لومړني شعرونه بلل کیږي. دا دېوان څلور برخې لري او شخصي ژوند یې نغښتی دی. په شتراسبورګ کې د گویته تحصیلات په ۱۷۷۱م. کال کې بشپړ شول او بې له دې چې له فریدرېکې سره د وروستي ځل لپاره دیدن وکړي، فرانکفورت ته ستون شو. هلته یې په نوي ژوند لاس پورې کړ. د مدافع وکیل له دندې سر ببره یې ارزښتمن اثار ولیکل چې د ده د لویۍ او نبوغ ځلا یې لرله.

گویته د روسو په څېر له طبیعت سره مینه درلوده. هغه به د الزاس دښتو ته تلو او هلته به یې تر شین اسمان لاندې ډېر وخت تېرولو. له طبیعت سره مینې او عاطفې د گویته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اثارو کې غبرګون وموند. دا غبرګون په ۱۷۷۳م. کال کې څرګند شو. ددې دورې په نندارو کې د "محمد نغمې" یادولی شو چې له ختیځ څخه د شاعر له پېژندګلوی وروسته ولیکل شوې. ګویته د پاک قران له لوستلو وروسته د یوې نندارې د لیکلو په فکر کې شو چې په هغې کې له یوې خوا د حضرت پیغمبر ﷺ د عظمت عناصر او له بلې خوا د هغه تاریخي وضعه او رسالت څېړي.

ګویته د شعرونو په پورته دیوانونو سربېره د "المان معماري"، "د برلیسینګن خدایان"، "د ځوان ورتر کړاوونه"، "پرومیتیوس"، "ایفیژیني"، "تاریویس"، "تورکواتو تاسو" او "اختیاري وصلت" او زیات شمېر نور اثار لیکلي چې ناولونه، ډرامې، د شعر ټولګې او علمي اثار پکې شامل دي.

ګویته په جرمني کې هماغسې دریځ درلود، لکه دانتې چې په ایتالیې او شکسپیر په انګلستان کې درلود. ګویته نژدې ۶۰ کاله پر هرځای خپل سیوری غوړولای و. ډېرو لږو کسانو به دګویته په څېر د نړۍ په ادبیاتو کې ستر اغېز درلودلای وي. د هغه ارزښت د هغه په نبوغ او د فکر په پراخوالي کې و. ګویته نه یوازې د خپلې زمانې د ادبیاتو او تمدن بشپړ نابغه و، بلکې هغه خپله یو دایرة المعارف و چې د یوې بشپړې دورې تمدن اوفرهنګ پکې پروت و.

د متن لنډیز:

یوهان ولفګانګ فون ګویته په جرمني کې زېږېدلی دی. پلار یې حقوقپوه او مدافع وکیل و. ګویته په یو متمدن او با فرهنګه چاپېریال کې لوی شو او تر منظمې ښوونې او روزنې لاندې ونیول شو. په پنځلس کلنۍ کې یې په شعر ویلو پیل وکړ. په ۱۷۶۷م. کال کې یې د شعرونو لومړی دیوان چاپ شو. په ۱۷۶۹م. کال کې یې د "جرم د شریکانو" په نامه یوه منظومه کمیډي او د "لایپزیک د نغمو دیوان" کتابونه خپاره کړل. په ۱۷۷۰م. کال کې شتراسبورګ ته لاړ. د دغه ځای ژوند د ګویته په فکر او هنر لویه اغېزه وکړه. هلته یې له یو شمېر شاعرانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنرمندانو سره پېژندګلوي پيدا شوه. دلته يې د "شعر او حقيقت" په نامه يو دېوان کې چاپ کړ. ويل کيږي چې دا شعرونه د جرمني د نوي عصر د ادبياتو په تاريخ کې لومړني شعرونه بلل کيږي. دا دېوان څلور برخې لري او شخصي ژوند پکې نغښتی دی. ګويته د روسو په څېر له طبيعت سره مينه درلوده. هغه به د الزاس دښتو ته تلو او هلته به يې تر شين اسمان لاندې ډېر وخت تېرولو. له طبيعت سره مينې او عاطفې دګويته په اثارو کې غبرګون وموند. دا غبرګون په ۱۷۷۳م. کال کې څرګند شو. ددې دورې په نندارو کې د "محمد نغمې" يادولی شو چې له ختيځ څخه د شاعر له پېژندګلو وروسته وليکل شوې. ګويته د پاک قران له لوستلو وروسته يوه نندارە وليکله چې پکې له يوې خوا د حضرت پيغمبرﷺ د عظمت عناصر او له بلې خوا د هغه تاريخي وضعه او رسالت څېړي. ګويته د شعرونو په پورته ديوانونو سربېره د "المان معماري"،" د برليسينګن خدايان"، "د ځوان ورتر کړاونه"، "پرومېتيوس"، "ايفيژيني په تاوريس کې"، "تورکواتو تارسو" او "اختياري وصلت" او شاوخوا ۱۴۳ شمېر کتابونه، شعرونه، نندارې، ناولونه او علمي اثار ليکلي دي. ګويته نژدې ۶۰ کاله د ادب په ميدان کې نيلی ځغلولی و.

د ګويته د اثارو د يوې ښېلګې په توګه د هغه «د ځوان ولتر کړاونه» يوه برخه دلته لولو:

د ځوان ورتر کړاونه

((د ځوان ورتر کړاونه _ ۱۷۷۴م)) د ګويته يو رومان دی چې په هغې کې يې د ژوند د خپلو کتنو، پېښو او د هغه وخت د ژوند له حالتونو څخه خبرې اترې کړي دي. ځوان ورتر ژور احساسات او لورې غوښتنې لري. روح يې د طبيعت او هنر د اغېز د منلو لپاره ښه چمتو دی، خو باطن يې د ژوند له حقيقتونو سره سمون نه لري. په ټولنه کې له خلکو سره په راشه درشه (معاشرت) کې له خندونو او محدوديتونو سره مخامخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي. په پای کې نهيلی او مينه يې ناکاميږي. دا کار هغه ځوروي او په پای کې يې ځان وژنې ته هڅوي.

زمور دا ليکنه د هغه د رومان وروستی برخه ده، چې د ليکونو خپرونکی يې نقلوي. په دې برخې کې له خپلې معشوقې، ((لوته)) سره د هغه وروستنی ليدنه بيان شوې ده. لوته وروسته د البرت په نامه له يو بل شخص سره واده کړی. د ((ورتر)) په نامه دګويته دې اثر له خپرېدا وروسته ډېر بريالیتوب تر لاسه کړ.

[هغه ورځ، چې ورتر دوست ته خپل وروستی ليک وليکه، يکشنبه وه او عيسوي اختر ته لا څو ورځې پاتې وې. مابنام ورتر د ((لوته)) کور ته لاړ. لوته يې وليده چې خپلو کوچنيو ورونو او خويندو ته د نوي کال په مناسبت اخيستل شوي سوغاتونه تنظيموي. ورتر د هغه خوشحالی په اړه په فکرکې ډوب و، چې کوچنيان به يې ددې سوغاتونو په ليدلو تر لاسه کړي. هغه سوچ کاوه، کله چې دروازه وټرته شي او کوچنيان دا سوغاتونه وويني او يا په څراغونو د سينګار شوې ونې ننداره وکړي، له خوشحالی نه به ټوپونه ووهي. په داسې حال کې چې لوتې خپله دننی اندېښنه په يوې موسکا پټوله، ويې ويل: ((که ته هم ومني، چې ښه واوسې، نو سوغات به تر لاسه کړې. يوه ښکلې ډېوه او ورسره مل نور شيان.)) ورتر په لوړ غږ وويل: ((ښه توب يعنې څه؟ بايد څنګه واوسم او څنګه کولای شم واوسم، ګرانې لوتې؟))

لوته وويل: ((د پنجشنبې په مابنام عيسوي اختر (کريسمس) دی. کوچنيان راځي او کېدای شي پلار مې هم راشي. هغوی ټول به سوغاتونه تر لاسه کړي. تاسو هم هغه ورځ راشئ، خو دوخته مه راځئ.))

ورتر ډډه ولګوله او لوتې دوام ورکړ: ((زه له تاڅخه هيله کوم، چې يوه پلا به داسې وي. بيا هم له تاسو څخه د کراری هيله کوم. وضع به همداسې پاتې نشي.)) ورتر له هغې څخه سترګې واړولې، په داسې حال کې چې د کوټې له يو سر څخه بل سر ته تله، تر ژبې لاندې غږومبېده او ويل يې: ((وضع به همداسې پاتې نشي.))

کله چې لوتې دا حالت احساس کړ، دګنو پوښتنو له لارې يې وغوښتل د هغه فکر بلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ته واړوي، خو ګټه يې ونه کړه.

ورتر په لوړ غږ و ويل: ((نه، لوتې، بيا به هيڅکله تا ونه ګورم!)) لوتې و ويل: ((ولې، ولې؟ بايد ومې ګورې، ته مجبور يې بيا مې هم وګورې! خو د اعتدال له مخې. اوه، ته ولې داسې چال چلن کوې، چې له هر شي کړېږې او هغه ځانته د غره په څېر غټوې؟)) لوتې د ورتر لاس په خپل لاس کې ونيو او ويې ويل: ((هيله کوم، ميانه رو واوسې او خپل تعادل وساتې. د خپل ذهن، پوهې، ذکاوت او هغو ټولو شيانو په اړه سوچ وکړه، چې تا خوشحالوي. دا غم له ځانه لېرې کړه او يو نارينه واوسه!))

ورتر په داسې حال کې چې خپل غاښونه يې چيچل، لوتې ته خړ، خړ وکتل. لوتې په داسې حال کې چې د ورتر لاس يې په لاس کې ټينګ نيولی، زياته کړه: ((ورتره، مازې يوه شېبه په کراره فکر وکړه. ته نه پوهيږې، چې په دې کار ځان له پښو غورځوې او ځان پخپله له خاورو سره خاورې کوې! ولې ما؟ ورتره، څوک چې د بل چا وي؟ ولې؟ ډارېږم، ډارېږم. دا ناشونې هيله، چې زه دې د بل چا واوسم او تاسو زما خاوند شئ؟ دا ناشونې ده! کېدای شي تا ته جالبه وي.))

ورتر په داسې حال کې چې هغې ته يې په نهيلۍ خړې خړې کتل، د هغې له لاس څخه يې خپل لاس کش کړ او چيغې يې کړې: ((عاقلانه، ډېره عاقلانه. کېدای شي البرت دا خبرې کړې وي... .))

لوتې ورزياته کړه: ((دا هرڅوک درک کولای شي. ايا په ټوله نړۍ کې به داسې يوه پېغله ونه موندل شي چې خپل د زړه ټولې هيلې يې پوره کړي وي؟ ته د ځان په اړه سوچ وکړه... . زما او ستا ترمنځ د محدوديت د پېدا کېدو له امله له اوږدې مودې راهيسې ډارېدم. ددې کار لامل هم پخپله ته يې. ته يو ځلې ازمېښت وکړه. که چېرته لاړ شې، کېدای شي فکر دې ارام شي، هڅه وکړه، هرو مرو د خپلې ارزښتمنې مينې موضوع موندلای شې. بيا بېرته راشه او پرېږده چې په ګډه له يوې حقيقي دوستۍ څخه په ګډه خوند واخلو!))

۱ــ دوه تنه زده کوونکي دې د پورته متن په مرسته دګويته په اړه ټولګيوالو ته معلومات

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعاليتونه

وړاندې کړي.

۲ـ يو تن زده کوونکی دې وويي چې د ختيځ اشنايۍ پر ګويته څه اغېز وکړ او په پايله کې يې څه وشول؟

۳ـ د ګويته د شعرونو لومړی ډيوان چېرته، کله او په څه نامه چاپ شو؟ يو تن زده کوونکی دې نورو ته معلومات ورکړي.

۴ـ درې تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او ودې وايي چې پر نړيوالو ادبياتو پوهېدل موږ ته څه ګټه لري.

۵ـ دوه تنه زده کوونکي دې نورو ته وويي چې کومې نړيوالې ادبي څېړې پېژني. نومونه دې يې وويي او د يو شمېر اثارو نومونه دې واخلي.

کورنۍ دنده

د ګويته د ژوند، اشعارو او ليکنو په اړه يوه معلوماتي مقاله وليکئ.

د بشر بدمرغي په دې کې ده چې د روح او روان پر ځای پر تن او بدن ډېره پاملرنه کېږي.

((ګويته))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې شعر ولولئ او خوند ترې واخلئ:

د وچکالۍ ګلان

دا سوی ســتي وطن، پرېږدئ چې لږ وخاندي
دغه غيرتي وطــن، پرېږدئ چې لــږ وخاندي
دا د مرګ او وينو سين، دا د زړه چاودون محل
دا زخمي زخمي وطن، پرېږدئ چې لږ وخاندي
مه وژنئ د شــپو په تېغ، رونړ د مستقبل څراغ
ســترې فريادي وطن، پرېږدئ چې لږ وخاندي
اوښــکې د پېغلوتو مې، چيغــې د مظلوم يتيم
زوی د مورني وطن، پرېږدئ چې لږ وخاندي
غاړه کې پرته شمله، پرې چې هسکه هسکه شي
دا زمونږ ننګي وطن، پرېږدئ چې لږ وخاندي
دا د وچکالــۍ ګلان، نور نــو اوبيدل غواړي
ترې د ســپرلي وطن پرېــږدئ چې لږ وخاندي

اسحٰق ننګيال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشري حقونو تاریخچه

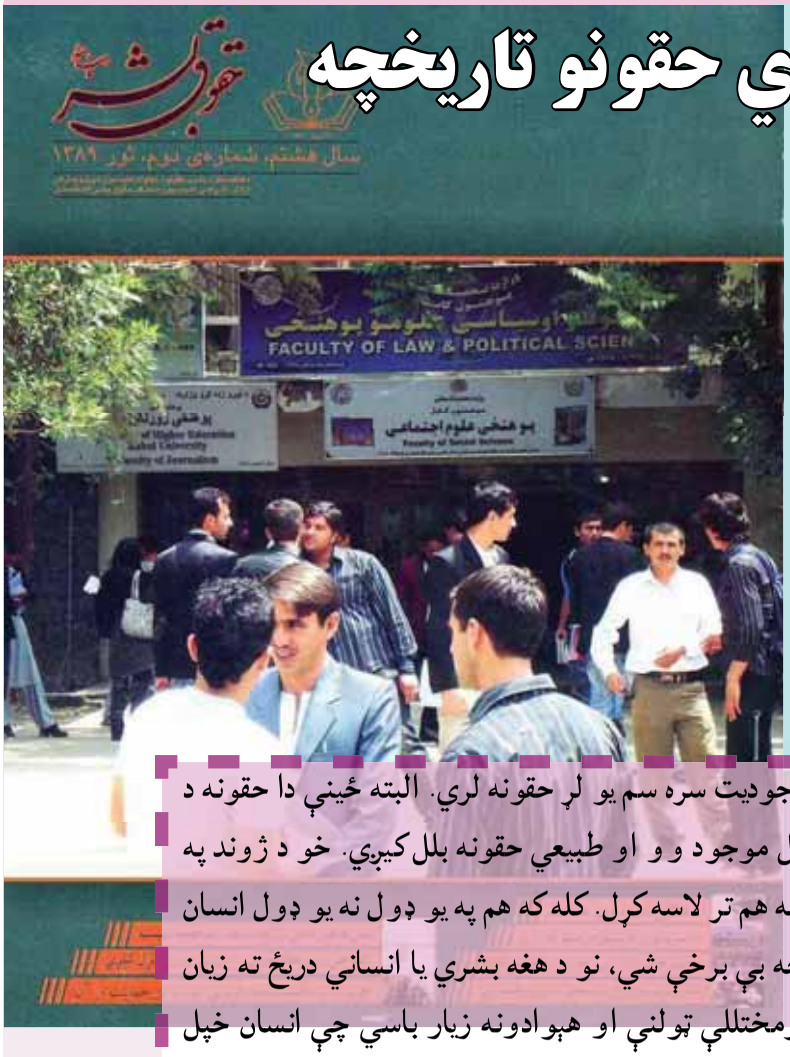

بشر یا انسان له خپل موجودیت سره سم یو لړ حقونه لري. البته ځینې دا حقونه د بشر له خلقت راهیسې تل موجود وو او طبیعي حقونه بلل کیږي. خو د ژوند په دوران کې بشر نور حقونه هم تر لاسه کړل. کله که هم په یو ډول نه یو ډول انسان له یو یا زیاتو حقونو څخه بې برخې شي، نو د هغه بشري یا انساني دریځ ته زیان رسیږي. نن سبا ټولې پرمختللې ټولنې او هېوادونه زیار باسي چې انسان خپل حقونه ولري او په هیڅ ډول ورڅخه بې برخې نشي. کېدای شي په ځینو حالتونو، لکه د جګړې یا کورنۍ تاوتریخوالي او یا د یو جرم د سرته رسولو په حالت کې، یو یا له یو څخه زیات حقونه وځنډول شي، خو په هیڅ توګه ترې انسان د تل لپاره نشي بې برخې کېدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشري حقونه يو بنسټ لري او هغه انسانيت دی. له دې امله په ټوله نړۍ کې يو شان دي. د بشري حقونو اوسنۍ اصطلاح او مفهوم د لويديځي نړۍ زيږنده او نسبتا اوږده سياسي او تاريخي مخينه لري.

د بشري حقونو زړی او هسته د اسلام د سپېڅلي دين له راتګ سره سم وکړل شوه. هغه انساني حقونه چې په اسلام کې بشر ته ورکړل شوي، په بل کوم سازمان او ټولنه کې ځای نه لري. په دې توګه اسلام د بشري حقونو تر ټولو لومړنۍ سرچينه ده.

بشري حقونه په اوسني مفهوم په اووه لسمې ميلادي پيړۍ کې د اروپا د سياسي نظرياتو بهير ته لاره وکړه. په دې لړ کې لومړنی موجود سند د جان لاک "د حکومت کولو دويم ټرون" نومی اثر دی چې په ۱۶۸۸م. کال کې د برتانيې د لوی انقلاب په پيل کې چاپ شو.

د جان لاک په نظر حکومت د حاکمانو او رعيت تر منځ د يو ټولنيز ټرون پر بنسټ ولاړ دی. رعيت تر هغې د اصولو او قوانينو په منلو مکلف دی چې حکومت د خلکو د بشري حقونو ساتنه کوي. حکومت تر هغه قانوني ګټل کيږي چې په منظمه توګه د خلکو د بشري حقونو ساتنه کوي.

په نړيوال ډګر کې د بشري حقونو د تثبيت او ساتنې په اړوند له جان لاک وروسته موجود مهم سند په اتلسمې پيړۍ کې د فرانسې د انقلاب د بشري حقونو اعلاميه ده. دا اعلاميه د ۱۷۹۸م. کال د اګست په ۲۶ نېټه تصويب شوه. دا اعلاميه هغه مهال تصويب شوه چې د فرانسې د ملت استازي په يوې لويې ملي جرګې يا غونډې کې سره راټول شول. په غونډې کې هغوی ددې اړتيا احساس کړه چې د بشر طبيعي او ټولنيز وحقونو ته نه پاملرنه يا هغوی ته په درنه سترګه نه کتل د ولس ژوند په ناوړه توګه اغېزمن او حکومتونه فاسدوي. د غونډې برخه والو وپتېله چې دې رسمي اعلاميې په ترڅ کې د بشر سپېڅلي او تلپاتې حقونه وړاندې او د ټولنيز ژوند بنسټ وګرځوي. دې لومړنۍ اعلاميې اووه لس مادې درلودې. په لومړۍ مادې کې د انسان د ازادۍ او برابرۍ مسئله، په دويمې کې د سياسي ټولنې موخه او د بشري تلپاتې حقونو ساتنه وه. په درېمې مادې کې د حاکميت مسئله وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په هر ملت کې شته او ملت د خپل سیاسي او ټولنیز حاکمیت تمثیل کوي. همدا راز دا موضوعګانې پکې شاملې وې: ټولنې ته د زیانمن عمل مخنیوی، د قانون پېژندنه، بند او حبس، د جزا ټاکل او پلي کول، د فرد اصلي حالت، د سیاسي عقېدې د ازادۍ تضمین، د بشري حقونو تضمین، د مالیاتو ورکړه، د حساب اخیستل، د بشري ملکیت حق.

د نوموړې اعلامیې په متن کې وخت په وخت تعدیل راغلی او مواد او احکام یې د بشر په ګټه زیات توضیح او څرګند شوي دي.

د فرانسې له انقلاب څخه وروسته پوهانو د بشري حقونو د رښتینې کېدو هڅه کوله او د هغو د سرته رسولو لپاره یې ځانګړې موسسې او ټولنې جوړې کړې. د فرانسې بشرپالو د بشري حقونو د پلویانو یوه ډله جوړه کړه. دوی په دې خبره سلا شول، په خپلې ډلې کې یوازې هغه اشخاص ومني چې د فکر سطحه یې لوړه او د نظر افق یې پراخه وي. د ۱۸۹۴م. کال د جون په څلورمه یې د موسسانو یو پلاوی جوړ کړ او هغوی بیا د ټولنې د کړنلارې اساسنامه تصویب کړه.

د بشري حقونو دې ډلې د ټولنې په سیاسي ژوند کې خپل نقش او اغېز لاپسې ژور کړ. په ۱۹۱۹م. کال کې د موسسانو ټولنې پراختیا وموندله او په ۱۹۳۳م. کال کې یې په ملي او نړیواله کچه زیات پلویان پیدا کړل. که کوم سیاسي ناتار به د بشر ازادي او حقونه له خطر سره مخامخ کړل، دې ټولنې به سر راپورته او پر سرغړونکي به یې د پړې او ملامتۍ غږ وکړ.

د بشر حقونو د تثبیت او تضمین لپاره د نړیوالو هلو ځلو زرین پړاو د دویمې نړیوالې جګړې له پای ته رسیدو وروسته پیل کیږي. د ملګرو ملتونو تر جوړېدا وروسته د بشري حقونو په ډګر کې د کاري پیاوړتیا لپاره په ۱۹۴۶م. کال د بشر د حقونو کمیسون رامنځته شو. کمیسون دې ته وګومارل شو، د بشري حقونو یو داسې فهرست چمتو او جوړ کړي چې د نړۍ د ټولو هېوادونو لپاره د منلو وړ وي. دې کمیسون په پیل کې ۴۳ تنه غړي درلودل، خو په ۱۹۹۴ م کال کې یې د غړو شمېر ۵۳ تنو ته ورسېد.

په ۱۹۴۸م. کال کې د بشري حقونو یو فهرست د یوې اعلامیې په بڼه جوړ او د همدغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال د دسمبر په لسمه نېټه د بشري حقونو د نړيوالې اعلاميې په نامه تصويب شو. دا اعلاميه دېرش مادې لري چې د بشري حقونو بيلا بېل اړخونه پکې په ژوره توګه نغښتي او غبرګ شوي دي. په ۱۹۵۰م. کال کې د ملګرو ملتونو عمومي غونډې (اسامبلې) پرېکړه وکړه، د دسمبر لسمه نېټه، چې د بشري حقونو د تصويب ورځ ده، د بشر د حقونو د نړيوالې ورځې په نامه ونومول شي او په ملي او نړيواله کچه ولمانځل شي. له هغې راوروسته هرکال دا ورځ د غونډو او کنفرانسونو په جوړولو په ملي او نړيواله کچه لمانځل کيږي.

د ۱۹۵۹م. کال د نومبر په شلمه د ماشوم د حقونو نړيواله اعلاميه تصويب شوه. دا اعلاميه په نهو اصلونو کې د ماشوم په حقونو پورې اړوند مسايل تشخيص او تضمينوي.

په ۱۹۶۵م. کال د ملګرو ملتونو د عمومي ټولنې له خوا د هر ډول تبعيض د له منځه وړلو نړيوال ټرون تصويب شو. دا ټرون په دريو برخو او ۲۵ مادو کې د هر ډول تبعيض او توپير د له منځه وړلو تضمينونه اوسپارښتنې لري.

د ۱۹۶۶م. کال د دسمبر په ۱۶ نېټه د سياسي او مدني حقونو نړيوال ټرون تصويب شو. دا ټرون شپږ برخې لري چې په ۵۳ مادو کې د نړۍ په هېوادونو کې د افرادو په سياسي او مدني حقونو پورې اړوند مسايل، ژمنې او تضمينونه رانغاړي او د يو نړيوال ټرون په توګه يې وړاندې کوي.

د ۱۹۶۷م. کال د نومبر په اومه نېټه د ښځو په وړاندې د هر ډول تبعيض د له منځه وړلو اعلاميه تصويب شوه.

د ۱۹۶۸م. کال د اپرېل له ۲۲ څخه د مې تر ۱۳ نېټې پورې په تهران کې د بشر د حقونو د اعلاميې له تصويب څخه وروسته په تېرو شلو کلونو کې د بشري حقونو په ډګر کې د ترسره شوو پرمختګونو د ارزولو او څېړنې په منظور غونډې وشوې او په ۱۹ مادو کې يو پرېکړه ليک تصويب شو چې د بشري حقونو په ډګر کې د تر لاسه شوو بريالېتوبونو او د هغوی د ملي او نړيوالو تضمينونو په اړه يې ژمنې او سپارښتنې درلودې.

په ۱۹۷۹م. کال کې د ملګرو ملتونو عمومي غونډې د ښځو کنوانسيون تصويب کړ. د ښځو په وړاندې د تبعيض د له منځه وړلو اعلاميه يې په دېرشو مادو کې تصويب کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۹۴م. کال د نړۍ ۱۲۵ هېوادونو د بنځو کنوانسیون تصویب کړ چې افغانستان هم په دې ډله کې شامل دی.

د ۱۹۹۰م. کال د اګست په اوومه (د ۱۳۶۹ هـ. ش کال د زمري ۱۵) نېټه په قاهره کې د اسلامي کنفرانس سازمان د غړو هېوادونو د بهرنیو چارو وزیرانو په غونډه کې د بشر د حقونو اسلامي اعلامیه تصویب او اعلان شوه. په دې اعلامیه کې په ۲۵ مادو کې د اسلام د سپېڅلې دین له مخې د بشري حقونو په اړوند مسایل ښودل شوي او وړاندې شوي دي.

د متن لنډیز:

د بشري حقونو د تشخیص او تامین په اړه د نړیوالو هلو ځلو لړۍ ډېره خوره او اوږده ده. دا بهیر په ډېره چټکۍ پرمخ روان دی، د سیاسي او ټولنیزو مسایلو په سر کې ځای لري او زیات پام ورته کیږي. بشري حقونه د تل لپاره خوندي دي او هیڅکله یو انسان ترې نه بې برخې کیږي. کېدای شي یو شمېر یې د یو مهال لپاره وځنډول شي، لکه د جګړو، اړودوړ او کورنۍ اخ و ډب پر مهال. د بشري حقونو بنسټ انسانیت دی او هر چېرته چې انسان دی، یو شان حقونه لري. اسلام لومړنی دین دی چې بشري حقونه یې تضمین کړي دي. وروسته بیا په لوېدیځې نړۍ کې د بشري حقونو اصطلاح وزیږېده. مخینه یې نسبتا اوږده ده. بشري حقونو په اوسني مفهوم په اوه لسمې میلادي پیړۍ کې د اروپا د سیاسي نظریاتو بهیر ته لاره وکړه. تر هغې راوروسته په یو شمېر غونډو کې یو لړ پرېکړې وشوې، بشري حقونه یې تنظیم او د هغې درناوی او حمایت یې د هر چا، په تېره د دولتونو دنده، وګڼله. د یو لړ سیاستوالو په اند حکومت د حاکمانو او رعیت تر منځ د یو ټولنیز ترون پر بنسټ ولاړ دی. رعیت تر هغې د اصولو او قوانینو په منلو مکلف دي چې حکومت د خلکو د بشري حقونو ساتنه کوي. حکومت تر هغه قانوني ګنډل کیږي چې په منظمه توګه د خلکو د بشري حقونو ساتنه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه

۱ـ څو تنه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي او نورو ته دې وويي چې د هغوی په اند بشري حقونه څه شی دي. اسلام بشري حقونو ته په کومه سترګه کتلي؟

۲ـ ټولګی دې پر درېو ډلو ووېشل شي. هره ډله دې په ترتيب د بشري حقونو، د ښځو د حقونو او ماشومانو د حقونو په اړه خپل معلومات وليکي او په پای کې دې يې نورو ته ووايي.

۳ـ بشري حقونو څه ډول پراختيا موندلې ده او تر اوسه يې کوم پړاوونه وهلي دي؟ څلور تنه زده کوونکي دې د متن پر بنسټ خپل معلومات نورو ته وړاندې کړي.

۴ـ زده کوونکي دې فکر وکړي چې کوم بشري حقونه په يوټاکلي حالت کې ځنډېږي. دوه تنه دې د نورو په وړاندې پرې رڼا واچوي. ټول زده کوونکي کولای شي په خپل وارپه دې اړه خپل نظر وړاندې کړي.

۵ـ په خپل هېواد کې بشري حقونو ته په کومه سترګه ګورئ؟ هغه څنګه ارزوئ؟ آيا په دې هکله په خپل هېواد کې کومو حدودو ته ځای ورکوئ؟ پنځه تنه زده کوونکي دې په دې اړه خبرې وکړي.

کورنۍ دنده

د بشري حقونو د اړتيا او ارزښت په اړه يوه مقاله وليکئ.

څومره چې هڅول اغېزمن واقع کيږي، تنبيه هغومره نه کيږي.

(اګا تاکريستي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي معاصر نثر

نظم او نثر دواړه د مفکورو او مفاهیمو د لېږدولو وسیلې دي. نثر د نظم په پرتله ډېر کارول کیږي. لامل یې دادی چې نثر اسان دی، هر لیکونکی یې لیکلی شي او هر ډول موضوع پکې بیانولای شي.

نظم بیا د نثر په مقابل کې ستونزمن دی، ځکه وزن او قافیه پکې اړینه ده. نثر د معنا، لفظ او مهال له مخې ډېر ډولونه لري چې یو یې ادبي معاصر نثر دی. په دې لوست کې یې تاسې ته در پېژنو:

ـ که ورځنی خبرې په لیکنې بڼه وي، په څه نامه یادیږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثر عربي کلمه ده، د شيندلو او پاشلو معنا لري. په اصطلاحي معنا سره نثر هغه کلام دی چې وزن او قافيه و نه لري. ادب څيړونکي د ادبياتو د اوسني تعبير له مخې د يوې ژبې ټول ليکلي (تحريري) او نالیکلي (شفاهي) منظوم او منثور اثار چې هنري ارزښت ولري، ادبيات ګڼي. دغه ادبي هنري اثر بايد په داسې ژبه بيان شوی وي چې هم د ټولنيز ژوند هېنداره وي او هم په لوستونکي او اوريدونکي کې يو عاطفي احساس پيدا کړي. په هنري او ادبي ليکنو کې د ليکوال ذوق، احساس او تمايلات د واقعيت او مطلب د افادې لپاره بنسټيز حيثيت لري.

ليکوال هغه څه، چې ليدلي، اوريدلي، احساس کړي او يا يې په ذهن او خيال کې تيريږي، بيانوي، خو د تحقيقي او علمي ليکنو په څېر دليل راوړلو ته هيڅ اړتيا نه لري. هنريت يا هنري ارزښت هغه ځانګړنه ده چې ادبي او غير ادبي ليکنې سره بېلوي. په ادبي ليکنو کې د ليکوال په استعداد او فني مهارت پورې اړه لري چې انساني رواني حالات، د خلکو هيلې او غوښتنې، جذبات او احساسات او عواطف په الفاظو کې څنګه انځور او راونغاړي؛ مقابل لوري (لوستونکي يا اوريدونکي) ته يې وليږدوي او د هغه په عواطفو کې خوځښت راولي.

پښتو ژبه ډېر هنري ادبي اثار لري چې بېلګې يې په نا ليکلي او ليکلي ډول په نظم او نثر کې موجودې دي. په منثورو کې له مسجع نثر نه نيولې د نن ورځې تر روانو، ساده او د هنر او بنکلا په ګاڼه سمبال نثرونه هم شامل دي.

پښتو ادبي نثر له (۱۹۵۰) عيسوي کال نه وروسته وده او پراختيا موندلې ده. ادبي ټوټه، لنډه کيسه، ناول، داستان، رومان، ډرامه، طنز د ننني ادبي او هنري نثر بېلګې دي، چې په لاندې ډول يې در پيژنو:

۱ـ ادبي ټوټه:

د هنري ادبياتو يو ځانګړی ډول دی چې د شکل په لحاظ له لنډو کيسو څخه وړه وي او مضمون په لحاظ هر ډول مطالب پکې راتلای شي.

په ادبي ټوټه کې شاعرانه تخيل کم وي، واقعي پېښې پکې څېرل کېږي او لوبغاړي يې هم واقعي خلک وي.

د معاصر هنري نثر دغه ډول، ځينو ادبپوهانو د (منثور شعر) په نوم هم يادوي.

ځکه اصلاً نثر دی، خو شعري کيفيت لري. د يو حقيقت او واقعيت په اړه په حکايوي بڼه په زړه پورې تشريح او توضيح کوي. دا توضيح او تشريح په داسې رنګينو الفاظو کې نغښتې وي چې په بشري احساس او عواطفو ژور اغېز کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادبي ټوټې غوره بڼلګې د پښتو ژبې د معاصر لیکوال او نثر لیکونکي ګل پاچا الفت په غوره نثرونو کې موندلای شو. لکه: دوه جنازې، دوه دهقانان او نور.

۲ـ لنډه کیسه:

په لویدیځ ادب کې (Short Story) بلل کیږي. لنډه کیسه د نثري کیسو یو ډول دی، لنډه او له داسې عناصرو څخه جوړه وي چې یو له بله سره تړلي او یو د بل تر اغیز لاندې وي.

موضوع د خپلو حدودو په چوکاټ کې رانغاړي، بې ضرورته خبرې پکې ځای نه لري، د تاثر او اغیز یو والی پکې یوازینی شرط دی. بڼلګه یې د امین افغانپور ((موسکا)) ده.

۳ـ ناول:

ناول (Novel) د لاتیني ژبې کلمه ده. لغوي معنا یې نوی، تازه او عجیبه څیز دی.

په ادبي اصطلاح کې هغې ادبي نثري کیسې یا داستان ته وایي چې له لنډې کیسې څخه لوی او له رومان څخه لنډوي. په لیکنې چوکات کې یې طرح، اصلي او فرعي کرکټرونه، مکالمې او د کیسې پیل، منځ او پای لري.

له لنډې کیسې سره یې توپیر په دې کې دی چې هم پکې پېښې په تفصیل سره بیانیږي او هم یې کرکټرونه زیات وي. د پښتو ناول بڼلګه د برهان الدین کشکي ((پته مینه)) ده.

۴ـ رومان:

رومان فرانسوي کلمه ده، په ځینو فرهنګونو کې یې معنا خیالي داستانونه او په ځینو کې د مینې او محبت کیسې راغلي دي.

په ادبي اصطلاح کې هغې کیسې ته ویل کیږي چې له ناول څخه اوږده وي.

د ژوند ډیرې او بېلا بېلې خواوې پکې منعکس شوې وي او د بېلابېلو پېښو انځور په ادبي قالب کې ځایوي.

د جوړښت په لحاظ له ناول سره دومره توپیر نه لري، یوازې د موضوع په انتخاب او د واقعیتونو په څېړلو کې توپیر لري. هغه دا چې په ناول کې همیشه واقعیتونه د علمي اصولو له مخې څېړل کیږي، اما په رومان کې په خیالي ډول. یعنې کوشش کیږي چې خیالي واقعات لوستونکي ته په ریښتیني بڼه وړاندې کړي.

۵ـ داستان:

داستان د حماسي ادب یو ځانته فورم دی. د جوړښت په لحاظ تر وړې کیسې لوی او له ناول څخه وړوکی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه چې داستان حکايتي بڼه لري، نو د ناول په تناسب يې تخيلي جنبه زياته وي.

په داستان کې د هنري قهرمان پر ژوند پوره رڼا اچول کيږي او د ګډون کوونکو شمېر يې هم دوړې کيسې د ګډون کوونکو په پرتله زيات وي.

۶ـ ډرامه:

له يوناني کلمې (ډراو) نه مشتق شوې چې د عمل او کړنو معنا لري. (تفصيل ته يې اړتيا نشته، دمخه لوستل شوې ده.)

۷ـ طنز:

طنز عربي کلمه ده. فرهنګونو د طنز لغوي معنا ناز او کرشمه، پېغور او مسخره کول راوړي.

په ادبي اصطلاح کې د هنري ادبياتو يو ډول دی چې په ليکنه کې يې د ليکوال اصلي مقصد نيوکه (انتقاد) وي، خو انتقاد يې د شوخۍ په بڼه او يا په بله وينا د تمسخر په جامه کې نغښتی وي. د وينا لمن او اندازه يې په زړه پورې او د ټوکو ټکالو په شکل وي. زياتره وخت پکې مسايل سرچپه (معکوس) مطرح کيږي.

طنز په واقعيت کې هغه ترخه خندا ده چې د ټولنې د خلکو پر ناوړه اعمالو، عاداتو، اخلاقو او افکارو باندې کيږي. بېلګه يې د عبدالمنان ملګري ((شريک بالاپوش)) ده.

۸ـ ادبي راپورتاژ:

د هنري ادبياتو يو ځانګړی ژانر دی. له عادي راپورتاژ سره يې اصلي توپير دادی چې په ادبي راپورتاژ کې د پېښې تعبير، تفسير او تحليل په ادبي او هنري ژبه شوي وي. ددې ډول راپورتاژ ليکونکی پېښو ته په دقيق نظر ګوري او له هغو څخه خپل برداشت د تخيل په ملتيا په خوږه هنري ژبه وړاندې کوي. بېلګه يې د محمد نواز طائر ((نااليدلی سوات)) ده.

۹ـ سفرنامه:

په سفرنامه کې سفر کوونکی خپلې خاطرې د قلم په ژبه او د ادب په ادا خوندي کوي او راتلونکو نسلونو ته يې د يادګار په شکل پرېږدي.

په نړيوال ادب کې سفرنامې اوږده مخينه لري. په سفرنامه کې دعلمي تحقيقاتو لپاره په زړه پورې مواد پيدا کيږي. د پوهاند رښتين ((د هند سفر)) بېلګه ده.

۱۰ـ ادبي ليکونه:

دا هغه ليکونه دي چې په ځانګړې ادبي او هنري بڼه ليکل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ادبي ليکونو کې يو لړ مهم انتقادي، سياسي، فلسفي او ادبي مسايل ليکل او د اديبانو تر منځ تبادله کيږي. د ليکنې ژبه يې هنري او د تخيل رنګ پرې غالب وي. له استعارو، کنايو، تشبيهاتو او نورو ادبي صنعتونو څخه پکې کار اخيستل شوی وي.

ژبه يې خوږه او د ليکنې طرز يې دومره په زړه پورې وي چې لوستونکي يې په لوستنه نه مړيږي. بېلګه يې د بېنوا ((د زړه خوا له)) ده.

د متن لنديز:

د اوسني تعبير په اساس د يوې ژبې ټولې ليکنې او ګړنې، منظوم او منثور اثار، چې هنري ارزښت ولري، ادبيات ګڼل کيږي.

په هنري نثر کې ليکوال ټول مفاهيم د الفاظو په قالب کې په تخيلي ځواک سره ځايوي. دغه تخيلي ځواک په بشري احساس او عواطفو ژور اغېز کوي او را پاروي يې.

هنريت يا هنري ارزښت هغه بنسټيزه ځانګړنه ده چې ادبي ليکنې له نورو غير ادبي ليکنو څخه بېلوي.

معاصرې ادبي هنري ليکنې د بڼې له مخې لاندې ډولونه لري:

ادبي ټوټه، لنډه کيسه، ناول، رومان، ډرامه، طنز، ادبي ليکونه، ادبي راپورتاژ ... .

فعاليتونه

۱ـ زده کوونکي دې متن په پټه خوله ولولي او مفهوم ته دې ځير شي.

۲ـ درې تنه زده کوونکي دې په وار سره د ټولګي مخې ته راشي، د متن اصلي مفهوم دې وواېي.

۳ـ څلورتنه زده کوونکي دې په وار د ټولګي مخې ته راشي او د ادبي معاصر نثر په اړه دې يوه يوه دقيقه خبرې وکړي.

۴ـ د زده کوونکو د شمېر په پام کې نيولو سره دې ټولګی په دوو ډلو وويشل شي. يوه ډله دې په خپل وار سره د حرکتونو له لارې تراژيدي او دويمه ډله دې يوه کميډي ننداره تمثيل کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵ـ زده‌کوونکي دې په څلورو ډلو وويشل شي، هره ډله دې د خپل شعر په اړوند يو راپور ترتيب کړي. د ډلې استازی دې د خپلې ډلې په استازيتوب د خپلې ډلې ترتيب شوی راپورتاژ نورو ته وواياي.

۶ـ زده‌کوونکي دې لاندې پوښتنو ته ځوابونه وواياي:

- ادبي هنري نثر له نورو نثري ليکنو سره څه توپير لري؟
- يوه لنډه کيسه له کومو توکو څخه جوړه وي؟
- د ناول او لنډې کيسې توپير په څه کې دی؟
- ادبي راپورتاژ او ژورنالیستکي راپورتاژ څه توپير لري؟
- طنز له ډرامې سره څه توپير لري؟
- څو ډوله ډرامې پيژنئ؟
- ډرامه خپل پيغام څنګه ليدونکو ته وړاندې کوي؟

۷ـ دوه تنه زده‌کوونکي دې د ټولګي په وړاندې د هر ادبي هنري نثر په اړه په لنډيز درې درې دقيقې خبرې وکړي.

کورنۍ دنده

زده‌کوونکي دې په کور کې د پښتو نثر د ودې په اړه يو مطلب وليکي چې تر لس کرښو کم نه وي او د بلې ورځې د پښتو مضمون په ساعت کې دې وواياي.

د پښتو معاصر نثر لاندې بېلګه ولولئ او خوند ترې واخلئ.

شعر او ادب

"شعر او ادب" د استاد ګل پاچا الفت د غوره نثرونو يوه بېلګه ده. ګل پاچا الفت د پښتو ادبياتو يوه وتلې څېره ده. نوموړې ډېر خوندور شعرونه او نثرونه ليکلي دي. د هغه په هر شعر او نثري ټوټو کې ټولنيزې ناخوالې په ډېر سم او ښه شان انځور شوي. د وخت د ټولنې پر اوږو يې له سپرو کسانو څخه شکايتونه کړي دي. الفت د خپلو شعرونو او نثرونو له لارې ټولنې ته لارښوونې کړي او د ژوند د اصلي تګلارې په لور يې روان کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته دهغه د نثري ځواک د لا روښانتيا په موخه مو دا لاندې بېلګه د هغه له غوره نثرونو څخه تاکلې ده. هيله ده چې تنده به مو پرې ماته شي. بايد يادونه وکړو دغه نثر سره له دې چې د شعر په اړه تحليلي رنګ هم لري، خو ادبي رنګ يې د هغه د خواږه نثر ډېره ښه څرګندونه کولای شي.

"د انسان په وجود کې دوه شيان ډېر عزيز معلومېږي چې يوه ته زړه او بل ته دماغ وايي. له دماغ نه علم او فلسفه پيدا شوه، له زړه نه شعر او ادب.

اروپايان زړه د عواطفو او نفسي احوالو ځای ګڼي، مسلمانان د ايمان او عقيدې ځای ته زړه وايي.

صبر، رحم، کرم، شجاعت د زړه کار دی. عشق او مينه په زړه کې وي. شعر له زړه نه الهام اخلي او له زړه سره کار لري. داروين وايي: (هغه لوی کمال چې د تحول او تکامل په لاره کې يوازې د انسان په برخه رسېدلی او نور ژوي ترېنه محروم دي، د انسان قلبي عواطف دي چې په رحم، مروت، کرم، شجاعت نوعه پرستی ترېنه تعبير کېږي. که انسان غواړي چې له حيوانيت نه لرې وي بايد دغه عواطف ښه وروزي).

د عواطفو روزل د شعر کار دی او شعر ته د عواطفو او احساساتو د ظهور او تجلياتو کوه طور ويلی شو. څنګه چې د لمر وړانګې او پلوشې لومړی ځل د لوړو غرو په څوکو پرېوزي او وروستی وداع هم د غرو له څوکو سره کوي، دغسې د عواطفو او احساساتو پرتو هم د شاعر پر زړه له نورو نه زيات لوېږي او ځينې زړونه، لکه: د غرو سمځې او غارونه دغه رڼا يا بيخي نه وينې يا يې ډېره لږه وينې، همدغه عواطف او احساسات چې د شاعر له زړه نه الفاظو ته رانقل شي، شعر ترې جوړ شي او په زړونو اثر کوي.

هو! د شعر موضوع ښکلي خيالات، عالي احساسات، د زړه تاثرات، د غم او خوشحالۍ خوبونه، د روحي او جسمي ښکلا اغېزې او عشق و محبت دی. که دغه شيان په يوه ښکلي تعبير او ښو الفاظو کې بيان شي چې د فصاحت او بلاغت مراعات پکې په ښه شان شوي وي، شعر ترېنه جوړ شي او ډېر ښه شعر هماغه دی چې په دغه معيار برابر وي.

څومره چې د يوه شاعر فکر او خيال آزاد وي او د محدوديت له قيودو راوتلی وي، هغومره يې شعر لوړ او عالي وي. که يو شاعر د نورو په شان هر چاته او هر شي ته سر تيټوي او په فکر کې يې د بغاوت جذبه نه وي موجوده، له هغه نه د ښه شعر هيله نه شي کېدی. شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید د فکري انقلاب علمبردار او بت شکن وي. شاعر ته نه ښایي چې د زاړه منطق درس د عقل له زاړه بوډا نه واخلي او په زړه لاره په زاړه فکر پسې لاړ شي. د شاعر خیال باید ډېر لوړ پرواز وکړي او له ډېر هسک ځایه دغه جهان ته وګوري. د شاعر نظر باید نورو غوندې نه وي او هر څه په بل شان وویني، د شعر او ادب ژوند د فکر په ابتکار کې دی او تقلید یا ابتذال د شاعر مرګ دی. د شعر او ادب دنیا په دلداري او دلبرۍ ولاړه ده. شاعر باید په هر څه او په هر وخت کې زړه ته رجوع وکړي او ډېر حساس زړه ولري. هغه چې په زړونو کې هیجان، تاثر او حساسیت نه شي پیدا کولی او زړونه نه خوځوي، شاعر ورته نه شو ویلی.

که دا خبره رښتیا وي چې انسان په هر وخت او په هر حال کې د زړه په خوښې پسې روان دی او زړه په دماغ باندې حکومت لري؛ یعنې د عقل ادراک د قلبي تمایلاتو له تاثیر لاندې وي، نو ویلی شو چې د یوه ملت عقلي او ذهني سیر او حرکت هم د شعر او ادب تابع وي او شاعران په نفسیاتو او روحیاتو کې تغییر او تحول راوستلی شي. همدغه شعر دی چې په زړونو کې زلزلې او توپانونه پیدا کوي او کله پکې داسې صبر او سکون ږدي چې غرونه یې ثبات او استقامت ته حیران وي. که دا رښتیا وي چې د چرګانو په نارو ویده خلک له خوبه پاڅېږي، نو دا باید ومنو چې د شاعرانو په نغمو د یوه ملت مړه احساسات او جذبات راویښېږي او په دې اسرافیلي شپېلۍ کې بل راز تاثیرات موجود دي.

کوم فیلسوف چې هر څه بدګڼي او زنده ګي توره په نظر ورغلې ده، هغه هم شعر ته ښه ګوري او شعر د انسان لپاره یوه ښه پناګاه بولي.

شوپنهاور وایي: ټولې بدبختۍ د انسان له نفس څخه نشات کوي او له ژوند سره ډېر مصیبتونه او غمونه ملګري دي. که څوک یوه داسې چاره لټوي چې له بدبختیو نه لږ غوندې په امن کې شي، باید په صنعت او هنر کې مستغرق شي او د ښکلا په مظاهرو کې ځان ورک کړي. په دغه حال کې سړی په ظاهره له خلکو سره وي، مګر په معنا کې یوازې وي او دنیا ورته لکه یو سراب معلومېږي چې دده لمنه نه شي لمدولی. په همدغسې بېخودۍ کې انسان د دنیا له شر او شوره اسوده کېږي او د بې نیازۍ مقام ته نږدې کېږي چې غیر له حقایقو بل شي ته متوجه نه وي، دغه صنعت او هنر چې د شوپنهاور په نظر کې د ښکلا مظهر دی او دی ورته ښه پناګاه وایي، شعر دی.

که چېرې په دغه غم لړلي جهان کې د سعادت او نیکبختۍ پلوشو کله کوم کور رڼا کړی وي، هغه به د شعر کور (بیت) وي. د شاعر خیالي دنیا تر ډېره حده له غمونو او مصیبتونو نه پته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هلته داسې بې درد سره بېخودي شته چې له سړي نه هر څه هېروي. تاسې شعر و ادب ته په عادي او معمولي نظر مه ګورئ، د شعر تومنه او قدسيت په نظر کې ونيسئ.

هغه څه چې په زړونو کې پيدا کېږي او په زړونو اثر کوي، هغه عادي او معمولي څيز نه وي.

دا د غم او خوشحالۍ ترانه د انسان په ژوندانه کې ډېره زياته اغېزه لري او انسان تر بېنه هېڅکله نه شي بې نيازه کېدی. د يوه ملت ژبه، کلتور، اخلاق په شعر او ادب ساتل کېږي. د يوه ولس د ذوق او شعور، د فکر او خيال د احساساتو او عواطفو هنداره شعر او ادب دی. هر څومره چې د يوه ملت شعر او ادب عالي وي، هغومره يې اخلاق، نظر او روحيات لوړ وي او له لوړو ملکاتو او انساني فضايلو سره يې ارتباط او تعلق زيات وي.

شعر او ادب د بشر علايق له دين او مذهب سره ټينګوي او په هوښيارۍ کې بينايي او همدردي پيدا کوي. کله چې زړونه کلکېږي يا تورېږي، نو شعر پکې رقت او صفايي پيدا کولی شي. هغه څه چې انسان د مادیت له غلامۍ او بت پرستۍ نه ساتي، شعر دی.

عارفانه ذوق انساني عاطفه، حکيمانه شعور د شعر په نغمو وده کوي او د حسن نظر علايق همدغه شی ساتي. کوم ملت چې شاعر نه لري، زړه نه لري، سترګې نه لري، عواطف نه لري او د ذوق له خونده محروم دي.

شاعران داکولی شي چې د انسان فرعوني غرور په تواضع بدل کړي او د دوهۍ ملنګ ته د شاه جهان خوی او مړې سترګې ورکړي. غم او سرور د شاعر هديه ده چې له زړونو څخه يې اخلي او زړونو ته يې ورکوي، نو کوم قدر او قيمت چې د انسان په بدن کې زړه لري، په يوه جامعه کې يې شعر او شاعر لري."

د کتاب او تعليمي کال د پای په بهانه يوځو خبرې

ګرانو زده کوونکو،

تاسو د سرنې تعليمي کال د پيل ورځې په ياد کړئ. وګورئ، هغه مهال مو د پوهې کچه څومره وه او اوس څومره ؟ ستاسو په سلوک او چلن کې څه او څومره بدلون راغلی. ايا نړۍ درته هماغسې ښکاري، لکه د کال په پيل کې چې مو ليده؟ فکر او ذهن مو څومره بدل شوی دی؟ پوهه مو څومره زياته شوې؟ په ليکلو کې مو څومره ورتيا تر لاسه کړې؟ د موضوعګانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحليل او ارزونې ځواک مو څومره غښتلی شوی؟

که ددې ټولو په توپیر وپوهېدئ، نو ځرګنده ده چې زده کړه مو کړې ده او یو څه مو تر لاسه کړي دي. دلته هرڅه، یعنې لوستونه، په ناڅاپي او اتفاقي توګه نه دي راغلی او نه دي لیکل شوي. د هر یو لوست د ټاکلو په اړه ډېر سوچ شوی. د هرمتن د لیکلو په اړه ډېر فکر شوی، کوم مطالب په کومه ژبه له کوم پیغام سره ولیکل شي او تاسو هغه څنګه زده کړئ. د کتاب لیکوالو هڅه کړې، د پښتو ژبې او ادبیاتو په اړه تاسې ته داسې رنګارنګ پوهه او معلومات چمتو کړي چې ستاسو په فکر، چلند او وړتیا کې د بدلون احساس رامنځته شي.

هیله ده دا هرڅه ستاسې پوهه، ستاسو ذهنیت او ستاسو وړتیا او د لید لوری لا پسې پراخه کړي او د خپل مسؤولیت پر درک او پېژندلو، د اسلامي ټولنې د یو سالم او رغنده غړي په توګه ځان، کورنۍ او هېواد ته د خدمت جوګه شئ. و من الله توفیق

فعالیت:

زده کوونکي دې د تعلیمي کال د پای په وړځو کې یوه ورځ د خپل ټولګي دننه یوه منظمه غونډه جوړه کړي. د غونډې جوړښت دې د مخکنیو غونډو په څېر تنظیم کړي. بیا دې هر زده کوونکی د تېر تعلیمي کال په اوږدو کې د خپلې پوهې په اړه مفصلې خبرې وکړي. که نیوکې لري، په ګوته دې یې کړي. که د نیمګړتیاو و په اړه سپارښتنې یا وړاندیزونه لري، له ډاره پرته دې په ځرګنده ووایي. له ښوونځي، ښوونکي، درسي کتابونو او ددې کتابونو له لیکوالو څخه دې خپلې غوښتنې مطرح کړي. د غونډې مشر دې غونډه رهبري کړي. مرستیال دې مرسته ورسره وکړي. منشي دې د وینا والو نومونه د وار لپاره په لست کې ولیکي. د غونډې ویاند دې له لازمو تبصرو سره یوځای ویناوالو ته نوبت ورکړي. په پای کې دې د غونډې مشر غونډه واروزي او د پای وینا دې واوروي. غونډه دې د یو پرېکړه لیک په خپرولو پای ته ورسوي.

و من الله التوفیق

یو المانې متل دی، وایي:

((که د کار پای ښه و، هرڅه ښه دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويپانګه:

((الف))

ابتذال: بې ارزښتي، ډېر تکراري

ابهام: پېچلتيا، ناڅرګندتيا (بټه ګوته)

اتل: قهرمان

اتلولي: قهرماني

اجل: د ژوند پای، د مړينې مهال، مرګ، د هر شي مهلت او وخت

احاطه: د يو شي شاوخوا، پر يو شي لاسبری

احسان: نيکې کول، چاته يو شی ښېنل، د يو چا د بدی په وړاندې نيکي کول

اخلاص: رښتينولي، د نيت خاصوالی

اخلاق: د ټولو خلکو له خوا د اصولو او ارزښتونو ټولګه (مجموعه) چې د يوې ټولنې دیو فرد د چلن سموالی يا ناسموالی او ښه والی يا بدوالی ټاکي. چلن، خوی، منل شوي خويونه

ادب: د اخلاقي منل شوو اصولو په چوکاټ کې منل شوی چلند، د ژوند د سمو لارو چارو، دود او فرهنګ پېژندنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارادت: له درناوی سره یوځای مینه او علاقه، غوښتنه، قصد

ارزول: ارزابي کول، تلل

اژدره: اژدها، ښامار

استعاره: د تشبیه له مخې یو مجازي بیان، پټه او ناڅرګنده خبره

استمرار: پرله پسې والی

اسرار: پټ شیان

اعتراف: منل، خوله خوځول

اغیز: تاثیر

افراط: ډېروالی

افق: د اسمان غاړه، هغه لیکه چې سړی انګیري اسمان له ځمکې سره لګېدلی دی، ساحه، د لید ساحه، د لید افق

الحان: خواږه اوازونه چې انسان یا ځینې الوتونکي او یا موسیقي یې تولیدوي

الله اکبر: خدای تر ټولو لوی دی

الهام: هغه فکر چې ناڅاپه په ذهن کې پیداکیږي، د خدای ﷻ له لوري د یو چا په زړه کې د یو امر رامنځته کېدل

امت: د یو پیغمبر او یو دین د پیروانو مجموعه

امین: هغه شخص چې امانت نه خیانتوي، د ډاډ وړ، رښتینی

اند: فکر

اندام: غړي

انقلاب: په اقتصادي، سیاسي، ټولنیز یا فرهنګي نظام کې شدید او ناڅاپي بدلون، ناکراري، هیجان، اخ و ډب ...

انټرنیټ: نړیوال جال

انځورګري: رسامي، نقاشي

انګیرل: په پام کې نیول

اوج: لوړه پوړی

اوره: اورښت

اوریځیو: وریځې

اوزان: وزنونه: عروضي وزنونه

اوکوب: برم، جلال

اوخار: روښانه، څرګند

اوډون: اډانه: ترتیب، اوډل

ایاز: خوځنده سړه هوا، نسیم،

ایدیالوژي: ځانګړی لید او پوهه چې انسان یې د ځان، ټولنیز دریځ، ملي وضعې په نسبت لري او توجیه کوي یې

ایکولوژي: د ژوند د چاپېریال پېژندنه

اړ: محتاج

اړین: ضروري

(c) ketabton.com: The Digital Library

((ب))

باتلی: بوتللی، وړی

بامي: د يو گل نوم دی

باندې: کلی، گونبه او يوځای پراته څو کورونه

بخره: برخه

بديع: نوی، تازه، ښکلی، ادبي پوهه چې په کې د شعر او نثر د ښکلا په اړه بحث کيږي.

برائت: له جرم، نيمگړتيا، تور او داسې نورو څخه خلاصوالی، بيزاري، تنفر، ...

بربنډ: لوڅ

برم: دبدبه

برهم: ويجاړ، خراب

بريا: بری، لاسته راوړنه

برید: پوله، سرحد

بريمن: بربالی

بصر: سترگه

بغض: کينه، دښمني

بقا: پايښت

بلاغت: له وينا سره سم د وړ کلمو او جملو کارونه چې پوهې ته ډېر نژدې وي.

بلوسي: تيری، تجاوز

بليغ: ويناوال، د وينا کولو وړتيالرونکی

بنا: وداني

بهير: جريان

بوره: زوی مړې

بوډا: زوړ، سپين ږيری

بيعـت: د يو چا د امر او اطاعت د منلو ژمنه چې معمولا په لا س ورکولو سرته رسيږي، د يو چا مشرتوب او رهبري منل

بډای: شتمن

بډې: رشوت

بڼه: شکل، صورت

بېلگه: مثال، نمونه

((پ))

پالل: روزل

پانگه: سرمايه

پاڼ: د شونډو د سره کولو پاڼه /کنده

پت: ناموس

پته: ادرس

پديده (ښکارنده): يو شی، يو توکی

پرتله: مقايسه

پرتم: دبدبه

پرتمين: شکوهمند

پرته: بېله

پرتو: شعاع، وړانگه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پربنته: ملایکه

پرگنه: ولس، خلک

پلازونه؛ پلاز: پایتخت

پلاوی: هیات

پلور: پلورل، خرڅول

پلی: پیاده

پنځېدل: زېرېدل

پوله او برید: حد، اندازه

پوړکی: قشر

پوړی: درجه

پوښاک: جامه، لباس

پیلامه: پیل، لومړی برخه

پړه: ملامتي

پېر: پلا، وار

((ت))

تاړاک: برید

تتبع: څېړنه

تجویز: د یو کار جایز شمېرل

تدبیر: د یوې ستونزې یا یوې مسئلې د هواری لپاره د یوې لارې سنجول، د یوې چارې په اړه فکر کول

ترار: پریشان

تراژیکه یا تراژیدي: غم او خپګان

تربګني: دښمني

تروږمی: تپه تیاره

تصوف: په مسلمانانو کې د معرفت، خدای پېژندنې او روزنې لاره چې زیاتره د دنیوي اړیکو له شلولو سره یوځای وي.

تصویب: له یوې طرحې، وړاندیز، قانون، مقررې سره د چارواکو او واکمنانو موافقت

تعامل: یو پر بل اغېز، پېر و پلور

تعجب: په انسان کې د یو غیر منتظره شي له لیدلو، اورېدلو او یا چلن څخه راولاړ شوی حالت

تعدیل: اړول، بدلول

تعمیم: عامول

تفسیر: څرګند بیان

تقلید: پېښې

تقوی: ډار، له ګناه ځان ساتل

تکنالوژي: د صنعت په عملي کارونو کې له علم او پوهنې څخه ګټه اخیستنه؛ د ټول لارو چارو او فنونو مجموعه چې ددې کارونې لپاره پکاربړي.

توجیه: د یو کار یا یوې خبرې د سموالي لامل بیانول

توحید: یووالی، وحدانیت

تور نمری: تور + نمري، تورې جامې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم جامې

توکي: ماده، عنصر

تـولا: تکل کول

تون: ځای

توینه: تویوي، تویول

تیره غونی: تیاره، لږه تیاره

تیری: تجاوز

تړاو: رابطه

تړون: موافقتنامه، قرارداد

((ټ))

ټبار: ټبر، قوم

ټکه: تندر

ټوکېدل: زرغونېدل

ټیکنه: عدالت

((ث))

ثنا: د خدای (ج) ستاینه

ثواب: د نیک عمل په وړاندې ورکړه او پاداش چې په اخرت کې ورکول کیږي، احسان، نیکي

((ج))

جاندم: دوزخ

جوپه: کاروان

جوت: څرګند

جوخت: پیوسته، نښتی

جونګی: د اونښې بچی

جوهر: دیو چا او یا یو شي ذاتي خصوصیت او ځانګړتیا چې هغه تر نورو بېلوي.

حقیقت، د شي اصلي ماده او عنصر

جیفه: د غونښې ټوټه (باسي)

جېل: زندان

((چ))

چاپېریال: محیط

چار: کار

چم ګاونډ: ګاونډی، همسایه

چوپړ: خدمت

چیک: له بانک څخه د پیسو د اخیستلو چاپي پانه

((خ))

څاروان: د قافلې څارونکی

څرک: رانښکاره کېدنه (لکه د لمر سترګه)، لاربښو ونکی، نښه، درک، لټه، پته

څرنګوالی: کیفیت

څوار: دا کلمه اوس دود نه ده، کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صبر او استقامت معنا و لري

څومره والی: کمیت

((غ))

غان تېرېدنه: سرښندنه، ایثار

غبیښناک: استثمار

غغلا: غغاستل

غور: ازارول

((ح))

حاجت: اړتیا

حب: مینه

حجاب: پرده، چادري

حدیث: وینا (د حضرت محمد (ص) وینا)

حلم: نرمي

حیثیت: درنښت، دریځ

حایل: پرده

((خ))

خرافاتي: پوچ، بې معنا

خس: لرګي، خاشاک

خفي: پټ

خلعت: هره جامه چې د ناوې کورنۍ یې زوم یا د هغه کورنۍ ته ورکوي، د لویانو له خوا کشرانو ته هر ورکړ شوی سوغات

خول: تاج

خوله خوځول: اعتراف کول، وعده کول

خیر: هغه شی یا کار چې د نېمکرغۍ یا بربالیتوب لامل وي

((د))

دایرة المعارف: د علم، ادب، هنر، ورزش او هغوی ته ورته د نورو شیانو په اړه د بشپړو معلوماتو کتاب چې معمولاً د الفبې په سیستم پیلیږي، انسایکلوپېډیا

در: مرغلره

دریځ: مقام

دعوت: بلنه

دمه: استراحت

دود: رواج

دودیز: رواجي

دیت: خونبها

((ډ))

ډال: سپر

ډالۍ: سوغات، بخشش، تحفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

((ذ))

ذقن: زنه

ذکر: د خدای یادول

ذهنیت: د تفکر، لید یا قضاوت یو ډول،

((ر))

ربړه: ستونزه

رجوع: ورګرځېدل

رحمت: زړه سوی او مهرباني

رسالت: د خدای له لوري د پیغام راوړل،

د چا پر اوږو د یوې دندې یا مسؤولیت

اچول

رضوان: جنت

رقت: زړه سوی

رعیت: د یوې خاورې ټول وګړي چې د یو

حکومت تابع وي

رغنده: سم، روغ

رموز: د رمز جمع، پټ، راز،

روحاني: هغه څوک چې په مذهبي چارو

بوخت وي، مذهبي شخصیت

روغی: روغتیا

رومان: نثري داستان چې پېښو یې د انسان

له ژوند څخه سرچینه اخیستې وي او

معمولا په کې زیات شمېر شخصیتونه او

پېښې موجودې وي.

رونق: د کسب او کار غوښتل شوی او

فعال بهیر

روهي: په روه پورې اړوند، روه د پښتنو

سیمه

روږدی: معتاد، اموخته

ریا: د ظاهر او باطن نه یو والی، په ځانګړې

توګه ځان پاک لمنی او نیک عمله معرفي

کول

ریاضت: د روح د تزکیې لپاره د زیات

عبادت او غریزو د پرېښودلو له لارې د

ستونزو او سختیو ګالل

ږږدلو: ږږدېدلو

((ز))

زایل: له منځه تلونکی

زرغا: زرغون، شین والی

((ژ))

ژانر: (فرانسوي کلمه ده.) د ادبي او هنري

اثرونو ځانګړې بڼه

ژست: د غړو د خوځولو ډول چې یوځوک

یې خپلو غړو او څېرې ته ورکوي

ژمنه: وعده

ژوبله: جګړه او ټپي کول

ژوبلور: جنګیالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژورنالیزم: د ورځپاڼې لیکنې علمي او فني لار

ژوي: ساکښان

((س))

ساوتګاه: سترې ستومانه

سایل: سوالګر

سار: ساری، بېلګه

سپار: دکرنې وسیله، سپاره

سترتوب: ریاست

ستي: سوی، ډېر سوی

ستړه: بېخ

سجع: په وزن او قافیې کې هماهنګي

سجین: دوزخ، د اور کنده

سخ: مرغ، بخت

سخا: ورکړه

سراب: د شیانو خیالي انځورونه چې په تودې هوا کې په دښتو یا واټونو کې د نور د وړانګو د انعکاس څخه رامنځته کېږي او د اوبو په څېر ښکاري.

سرغړونکي: متجاوز

سرور: خوشالي

سعد: نیک

سکنې: سکنډل، سکښتل، پرې کول

سلاکار: سلا ورکوونکی، مشاور

سلوک: لاره، چلن، د روحي پرمختګ وهل چې یو سالک د هغې له لارې نفس تزکیه کوي. (پاکوي)

سما: سم، اصلاح

سنتي: له پخوا څخه دود شوی، پخوانی ربښه ولري.

سه، (ساه): اروا، نفس

سهیل یا سویل: جنوب

سوګوار: غمجن

سېلاني: سیل کوونکی، ګرځندوی

((ښ))

ښکارندوی: څرګند

ښکېلاک: استعمار

ښګېنه: فایده،نیکي

ښکي: ښکته، کوز، لر

((ش))

شئونات: اړخونه، جنبې

شار: ښار

شخصیت: د ثابتو او پرله پسې صفتونو او ځانګړتیاو و منسجمه او واحده ټولګه چې یو فرد له بل څخه توپیروي؛ د یو شخص

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره صفتونه چې د نورو په وړاندې د يو چا د اعتبار او درناوی لامل کيږي.

شريعت: طريقه، لاره

شفاهي: په خوله کې، وينايي

شنار: شوم، نامبارک، ننګ او عار ...

شهامت: زړورتيا

شهزی: د پاچا لور

((ص))

صحه: تاييد، لاسليک

صلاح: وړ او مناسب، ګټور

((ط))

طريقت: لاره، د نفس د تزکيې له لارې د حقيقت د ترلاسه کولو سلوک، مسلک،

طنز: په شعر يا نثر د ادبي بيان لار چې پکې فردي او ټولنيز عيبونه او نيمګړتياوې په خندو ونکي ډول برسېره کيږي. موخه يې د بشري چلن سمول وي.

((ظ))

ظلمت: تياره

((ع))

عار: شرم

عارف: هغه څوک چې د رياضت، د نفس د تزکيې او تفکر له لارې خدای پېژني

عاصي: ګنهکار

عبقريت: پيا وړتيا، له هرې لارې بشپړتيا

عرفان: د خدای د معرفت لاسته راوړل د رياضت، د نفس د تزکيې او تامل له لار پلټنې.

عسس: څوکيدار، (په ځانګړې توګه د شپې له خوا)

عطف: ترونی

((غ))

غبرګ: ورتاوول

غبرګون: عکس العمل

غچ: بدله، انتقام

غرج: غرجستان

غرور: لويي

غندې: غندل، بد ويل

((ف))

فرهنګ: د دود او دستور، فکر، هنر او د ژوند د لارې پېچلې ټولګه (مجموعه) چې د ولسونو په تاريخي بهير کې تجربه شوې اونورو نسلونو ته د لېږدېدنې وړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي.

فصاحت: د وينا رواني او خرګندتيا

فصيح: خرګند

فضل: په پوهې، اخلاقو او هنر کې غوره والی، لطف، پام

فطرت: ذاتي ځانګړتياوې، پيدايښت

فقه: اسلامي پوهه چې موضوع يې د شرعي احکامو د ځانګو پېژندنه او د ژوند له ورځنيو چارو سره يې سمول وي.

فقير: بېوزلی، سالک

فلاح: خلاصي، بېغمي

فلک: اسمان، د اووه ګونو اسمانونو هره پورې، په پخواني نجوم کې يې د سپوږمۍ (قمر)، عطارد، زهرې، لمر، مريخ، مشتري او زحل موقعيت له لومړي څخه تر اووم اسمانه پورې تصورول.

فن: هغه کار چې ورتيا، پوهې او تجربې ته اړتيا ولري.

((ق))

قدسيت: پاکي، سپېڅلتيا

قصور: لټي، نيمګړتيا، عيب، د هند په پنجاب کې د يو ځای نوم دی.

((ک))

کامل: هغه څوک يا شی چې ټولې لازمې ځانګړتياوې ولري او لږوالی، نيمګړتيا ونه لري.

کالي، کوندې: د کور لوښي (فرش و ظرف)

کاهل: لټ، تنبل

کرار: سخت

کرم: لطف، احسان، ځوانی

کرونولوجي: هغه پوهه چې د پېښو زماني پرکې او مخينه ارزوي او څېړي.

کلانکار: متکبر

کنايه: پټه خبره چې د ټاکلې او خاصې معنا لپاره کارول کېږي.

کهربا: کلک شوی پټکری، معمولا ژيړ رنګ لري. شفافه او يا نيمه شفافه وي.

ساکنه برښنا لري، نوځکه بوس او واښه راکاږي. د سينګار (تزيين) لپاره کارول کېږي. په درملو کې استعمال لري.

کوثر: د جنت يوه چينه

کوکار: نارې سورې

کوليان: کولي؛ مسلي، هغه خلک چې په کال کې څو ځلې له يوځای يا يو ښار څخه بل ځای او ښار ته کوچېږي او د سندرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلو، فال کتلو او نورو دنده لري.

کومیکه: خندنی

کټهار: د زرکې ناري

کډوالي: مهاجرت، بل هېواد ته کوچېدل

کړاو: ستونزه، زحمت

کـړم: ټپي،زخمي

کړمن: له کړاوه ډک

کړونگی: ځړوبی، آبشار

کیاری: کوراړی، د سبو او ترکاریو پټی

((گ))

گانډه: پسول، زېور

گایل: ټپي

گداز. ویلي کېدل

گردښت: گرځېدل

گوابن: تهدید

گوزنې: فلج

گرنگ: کنده

((ل))

لا یمس: لاس پرې مه وهه

لاسوندی: سند، ثبوت

لامل: عامل

لاهو: د اوبو پرسر

لانبونو: لانبې

لرغونی: ډېر پخوانی

لویه ورځ: قیامت

((م))

مبعوث: گومارل شوی، لېږل شوی

مترادف: د یو شان معنا لرل

مجاز: (د میم په پېښ) روا، جایز

مجاز: (د میم په زور) له خپل معنا پرته یوه کلمه پر بلې معناکارول، غیرواقعي

مسا: موسکا

مستدلې: په دلیل او برهان ثابته شوې، منطقي

مراندې: دکېږدی پرې، (د زړه مراندې)

ملکه، ملکات: ځانګړنه

((ن))

ناتار: بد حالت

ناخوال: ناخواله: ناخوالې: ناغوښتل شوی شی یا کار

نامنلی: خراب، د نه منلو

نبوغ: زیاته پوهه او وړتیا

نتلی: ځپلی، خوار

نثار: قربان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوم: د ستورو پېژندل

نحس: بد

ندرت: کله ناکله

نشات: راولاړ شوی

نص: آیت

نصوص: آیتونه

نغاړي: تاووي، (نغښتل)

نغښتی: پېچلی

نمنځی چار: متقي، پرهیزګار

نهضت: غورځنګ

نهیلی: نا هیلی، ناامید، مایوس

نولیدل: غمګینیدل

نویل: عیسوي اختر

نیسان: د پسرلي فصل

نیواک: استعمار

((هـ))

هیبت: له درناوي سره ګډ ډار چې څوک یې په چاکې پیداکوي. ډار، پرتم

((و))

وجدان: د هرچا په باطن کې پټ ځواک یا حس چې د هغه/هغې د پوهې لامل شوی او د هغې له لارې د چال چلند ښه والی له بدوالي څخه ښلوي او تر قضاوت لاندې یې نیسي. د حق او ناحق په وړاندې د یو چا د غبرګون وړتیا

وراره: ورور مړې

ورټ: د اوښکو تویېدل

ورکړه: سخا

وسوس: اندېښنه

وقار: حیثیت، درنښت

ولولینه: پرېمنځي

ویاړمنه: سرلوړې

ویرژلي: غمجن

ویرمن: غمجن

ویرنه: غم، مرثیه

((ی))

یانه: یون، خوځښت، حرکت، تګ

یرغل: برید، حمله

یسیر: اسان

یقین: ډاډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځليکونه:

۱ـ ادبي فنون، محمد اقا شېرزاد، د ښوونې او رزنې پوهنځی، ۱۳۸۴کال

۲ـ انترنیت، د تاند ویب پاڼه، د انټرنېټ نورې بېلابېلې پانې (سایټونه)

۳ـ په افغانستان کې د ډله ییزو اړیکو د وسایلو لنډ تاریخ، پوهاند محمد کاظم اهنگ ، د سید محی الدین هاشمي ژباړه، د اریک د گرځنده کتابونو اداره، پېښور، ۱۳۸۰ لمریز کال

۴ـ پټه خزانه، محمد بن داود هوتک، دویم چاپ، ۱۳۳۹ کال

۵ـ پښتانه شعراء، څلورم ټوک، عبدالله بختانی، ۱۳۵۷کال

۶ـ پښتو ادب کې د مېرمنو برخه، شاجهان، پښتو اکیډیمي پېښور یونیورسټي، ۱۹۹۳م.

۷ـ تفسیر یسیر، مرادعلي رح، لومړی ټوک، چاپ ... کال

۸ـ خیرالبیان د بایزید روښان، د ادبیاتو او بشري علومو پوهنځی، د پښتو ټولنې په سپارښتنه، ۱۳۵۳کال.

۹ـ خیرالبیان، تصنیف بایزید انصاري، ترتیب، تدوین او حواشي حافظ محمد عبدالقدوس قاسمي، پېژندگلو مولانا عبدالقادر، پښتو اکیډیمي، پېښور یونیورسټي، جون ۱۹۶۷م

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰_ د ارزاني خويشکي کليات، پروفيسور ډاکټرسلما شاهين، ډاکټر پروېز مهجور خويشکی، ډايرکټر پښتو اکيديمي پېښور يونيورسټي، جون ۲۰۰۵
۱۱_ د پښتو ادبياتو تاريخ (لرغوني او منځنی دوره)، زلمی هېوادمل ، لومړی ټوک، ۱۳۷۹کال
۱۲_ د پښتو ادبياتو تاريخ، پوهاند ډاکټر زيورالدين زيور، د ساپي پښتوخپرونو مرکز، ۱۳۸۶کال
۱۳_ د خپلواکۍ مجله، دويمه دوره، لومړی کال، درېمه گڼه، د بشري حقونو لپاره د د نړيوالو هڅو لنډ تاريخي بهير، د افغانستان د مطالعاتو مرکز، ۱۳۸۳کال
۱۴_ د زړه خواله، عبدالروف بېنوا، ۱۳۴۵کال
۱۵_ روښان ياد، د بايزيد روښان د نړيوال سيمينار د مقالو مجموعه، د حبيب الله رفيع په زيار او اهتمام، پښتو ټولنه، ۱۳۵۵
۱۶_ سيرة النبي، الرحيق المختوم، مولانا صفی الرحمن مبارکپوري، ژباړن: عبدالله خاموش هروي، د سيلاب خپرونې. ۱۳۸۲کال
۱۷_ عرفان مجله، سروده های دری مفسر و دانشمند علوم ديني، مرادعلي صاحبزاده، زلمی هېواد مل عرفان مجله، دويمه گڼه، ۱۳۷۰کال
۱۸_ غوره نثرونه، گل پاچا الفت، د ۱۳۷۳کال چاپ
۱۹_ فرهنگ ادبيات جهان، زهرای خانلری، شرکت سهامی انتشارات خوارزمی، چاپ اول، ۱۳۷۵کال
۲۰_ کابل مجله، مرادعلي صاحبزاده، عبدالله بختانی، پښتو ټولنه، لومړی گڼه، ۱۳۵۰ کال
۲۱_ کليله و دمنه، تکانک خپرنيز مرکز، ۱۳۸۶کال
۲۲_ ويښ زلميان، عبدالروف بېنوا، پښتو ټولنه، کابل، ۱۳۶۶ لمريز کال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library